

РИТА КЛЕЙ ЕСТРАДА РАЙСКИЯТ ОСТРОВ

Превод от английски: Цветана Генчева, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Някой я наблюдаваше.

Хоуп Лангстън седна на хълма и зарея поглед над искрящата синева на езерото. Вълните лениво милваха бреговете на остров Тиърдроп. Гората тънеше в безметежно спокойствие. Ала девствената природа не ѝ носеше очакваното спокойствие, напротив — чувстваше се напрегната.

Ето, отново усети как настръхва.

Някой я наблюдаваше. Знаеше го! Усещаше го.

Хоуп внимателно остави фотоапарата на обраслия с мъх камък. Облегна се на грапавия дънер на близкия бор и се загледа във водите, които обгръщаха отвсякъде мъничкия остров. От дърветата се разнасяха птичи песни. Лекият летен бриз нежно развя косите ѝ и притихна. Хоуп дори не забеляза ласката му, мислите ѝ трескаво препускаха.

Някой я следеше. Беше сигурна.

Извърна бързо глава и тъмнокафявите ѝ очи се стрелнаха към преплетените зелени корони на дърветата. Погледът ѝ бе привлечен от плътните сенки и потрепващите на лекия ветреца листа. Огромен речен камък от лявата ѝ страна бе запокитен в земята, сякаш Бог го бе забравил там от деня на Сътворението. Слънцето в късния следобед спускаше по него продълговата сянка, която ѝ заприлича на гигантски патладжан. При това сравнение тя нервно се засмя. Споменът за всичко случило се напоследък не ѝ даваше покой.

И баща ѝ, и нейният шеф бяха прави, че има нужда от почивка. Трябваше да се откъсне от всичко, което ѝ напомняше за онази отвратителна страна в Централна Америка, където обичайна практика бе да отвлекат и изнудват някого, а по-късно просто да поднесат извиненията си. Два месеца в затворите им би трябвало да я прекършат, да я убият, но късметът бе на нейна страна и тя оцеля. В интерес на истината, бе на косъм от смъртта.

Трябваше да вземе по-сигурни мерки като единствена наследница на баща си. Той притежаваше американска петролна компания в Централна Америка, в страна с доста нестабилна политика. Да, имаше дяволски късмет, че остана жива. Други затворници не бяха оцелели.

Хоуп вдигна фотоапарата и фокусира обектива към гигантския овален камък, след това го насочи към заобикалящите я дървета, хвана сянката на камъка, върха и тясната пътечка, която се спускаше към брега.

Наоколо не се забелязваше жива душа, само девствена красота.

Всеки път, когато се изкачваше на това място, най-високото и просторно на целия остров, я връхлиташе непреодолимото чувство, че някой я наблюдава. Още като дете, след развода на родителите ѝ, идваше тук с майка си през лятото. Тогава изпитваше наслада от усещането, че някой следи всяка нейна стъпка, сякаш сам Бог се бе надвесил над нея, изпълнен с благосклонност. Бе самотно дете и това ѝ носеше утеха. Когато порасна, свикна бързо да преодолява това странно и необяснимо усещане, щом слезе в подножието на хълма.

Омайният неповторим залез предвести настъпването на нощта. Тъмни сенки бавно плъзнаха наоколо като зловещи силуети. Над водите на езерото отекна жалният, гротескно присмехулен писък на гмурец.

Хоуп бавно се спусна по хълма към бялата двуетажна вила, построена тук преди повече от петдесет години.

Остана изненадана, когато откри, че ѝ доставя удоволствие да е заобиколена от самотата на острова. Не усещаше враждебност или злонамереност дори когато я обземаше старото натрапчиво чувство, че някой я наблюдава. Колкото и необяснимо да беше, чувстваше се обичана и закриляна, неясно от кого.

Пълен абсурд! Нима е възможно някой, особено тук, на това пусто място, да я обича, след като на света не съществуваше такъв човек? Май въображението ѝ съвсем се бе развихрило.

Хапна препечена филийка с пилешки гърди и картофено пюре. Обедът не представляваше нищо особено, но поне бе прилично ядене, каквото ѝ бе липсвало през последните няколко месеца. Глътна и едно драже комбинирани витамини, които ѝ предписа докторът. Погледна през прозореца на кухнята към хълма и се зачуди дали да провери

снимките. Защо пък не? Нямаше по-интересна работа, а познатото занимание щеше да я разсее.

Хоуп бе превърнала един от килерите във фотолаборатория. Докато майка ѝ беше жива, никога не оставаха тук достатъчно дълго, за да оборудва помещение. Сега смяташе да остане цялото лято и есента, или поне докато се възстанови след преживяното като заложница.

Пусна си любимата касета на Пол Хорн, взе фотоапарата и докато се изкачваше по стълбите, пренави филма. Зачуди се дали някое от списанията, на които изпращаше снимки преди, ще се заинтересува от новите ѝ попадения, ако въобще можеха да се нарекат така.

Купи си фотоапарат веднага щом завърши колежа и откри, че да снима ѝ доставя по-голямо удоволствие от всичко, с което се бе занимавала досега. Оттогава не се разделяше с него, а и той ѝ отвори врати към места, на които обикновено не допускаха млади жени. Всички бяха убедени, че е професионалистка — толкова добре се справяше. Нещата потръгнаха и скоро фотографията се превърна в постоянното ѝ занимание. Когато се съсредоточаваше над някой политически обект, насочваше фотоапарата и улавяше всичко, което бе преценила за важно като страничен наблюдател. Политическите фигури дори не прекъсваха разговорите си, защото никога не им досаждаше.

Често пъти с изненада откриваше, че снимка, която е смятала за незначителна, се оказва изключително ценна. Някои бе продала за доста добри пари. Бе ги окачила по стените, заедно със спечелените награди, а някои бе оставила в редакцията на „Тъдей'с Уърлд“ — списанието, за което най-често работеше.

Пишеше и статии — вълнуващи и завладяващи, придружени със снимков материал, а двойната роля на журналист и фоторепортер ѝ предоставяше възможност да вкуси най-доброто и от двете страни на работата. Допълваше изчерпателно и увлекателно с думи запечатаното на лентата. Бе рискувала живота си нееднократно и благодарение на това достигна славата. Материалът, който току-що бе завършила, щеше да предизвика сензация.

Издателят, Джо Бенън, закръглен мъж към петдесетте, който високо ценеше статиите ѝ, не сдържа задоволството си: „Върхът е! Ти обаче не изглеждаш така и имаш нужда от време, за да се справиш.

Две седмици не са достатъчни. И месец няма да е достатъчен, като те гледам...”

Хоуп седеше прегърбена, с отпусната глава. Само преди три дни се бе изтръгнала от мъчителите си в Централна Америка и едва излязла от болницата, се затвори в една хотелска стая и се съсредоточи над пишещата машина.

Кой би могъл да повярва, че тъмничарите ще ѝ върнат багажа и разобличаващия филм? Дори се снимаха заедно на раздяла — за спомен. Статията стана добра, много остра, макар и кратка. Най-добрата досега. И шефът ѝ призна това. Но в момента на Хоуп ѝ се искаше да забрави за статията и за всичко останало.

— Две седмици, Джо! После ще ти звънна, да видя дали има нещо ново — настоя тя, въпреки че едва успя да се овладее, усетила непривична за нея слабост.

— Хоуп, май не си наясно колко си зле! Изтощена си! Гладувала си, заплашвали са те. Нямах ли ум в главата да оставиш всичко поне за малко?

Думите му стигаха откъслечно до съзнанието ѝ, без да се задържат там. Опитваше се да го изслуша учтиво, но образът му се разми пред погледа ѝ. Хоуп изстена, стисна очи и усети как пада.

Час по-късно се намираше отново в болницата, но този път в Чикаго. След пет дни я изписаха със строго предупреждение да се възстанови добре, преди да се заеме отново с работа. Час след като излезе от болницата, взе полета за Дулут. Там я очакваше кола, която я откара в Ароухед, североизточна Минесота, точно след Ту Харбърс. Разпръснатите искрящи езера, осеяни със зелени островчета, обрасли с папрат и малки горички, бяха прекрасни кътчета. Щом се добра дотам, нае малка моторна лодка до острова, разположен точно до националния резерват Сюпириър Форест до водната гранична зона с Канада.

Не успя да си наложи да не мисли за миналото. Шефът винаги бе използвал таланта ѝ в максимална степен. Оценяваше възможностите ѝ и ѝ възлагаше задачи за две, дори за три седмици. Първо я изпрати във Франция, веднага след завръщането ѝ оттам — в Египет, а почти незабавно след това — в Южна Америка.

Въпреки натоварената си програма, тя с удоволствие прие поръчката за Централна Америка, защото тогава баща ѝ работеше и

живееше там. Това пътуване ѝ даваше възможност да се сближи отново с него след дългата раздяла и настъпилото отчуждение. Родителите ѝ се разведоха, когато беше на дванадесет и Хоуп се премести в Минеаполис, където майка ѝ се зае с компютърно програмиране. Момичето виждаше баща си само при редките му посещения. Не поддържаха никакъв друг контакт с писма или по телефона. Пропастта между тях се задълбочи още повече след смъртта на майка ѝ. Седемнадесетгодишната Хоуп бе потресена, че баща ѝ дори не дойде на погребението. Обръщаше се към него на име — Франк. Откри, че по този начин е по-лесно да се държи дистанцирано. Времето бе успяло постепенно да излекува старите рани и когато ѝ възложиха работата в Централна Америка, беше готова да се помири с него. Но още от първия ден започнаха смутове, които изненадващо бързо прераснаха в широко мащабна гражданска война.

Хоуп и Джоан, секретарката на баща ѝ, бяха отвлечени. Измъкнаха ги със заплахи от колата, когато се връщаха в имението на Франк. Първите две седмици ги държаха в тъмно миризливо мазе някъде в града. Междувременно американското правителство не можеше да реши дали да плати искания откуп, или не, а издателят на Хоуп не разполагаше с такива средства.

Хоуп и Джоан бяха разделени. Хоуп бе откъсната от света в продължение на два месеца. Държаха я затворена в джунглата, при нечовешки условия, почти не ѝ даваха храна, а за хигиенни условия и дума не можеше да става. Едва след като я освободиха, разбра, че е имала невероятен късмет, защото Джоан не бе издържала на мъченията.

Сега поне беше далече от този ад, на безопасно място, заобиколена от вниманието и грижите на Джо. Той се беше погрижил за всичко, дори беше осигурил достатъчно храна за няколко седмици. Като шеф се оказа безценен, като приятел също.

Хоуп погледна лентата в ръката си. Реши да прояви филма на следващия ден. Някой от следващите дни. Времето вече не я притесняваше. Изгаси лампата и отиде в стаята си. Разкопча блузата си, докато се приближаваше към прозореца и свали джинсите си в безформена купчинка на пода. Тази вечер, странно защо, чувстваше у нея да напиря предизвикателство.

Съвсем гола, тя застана на прозореца на втория етаж и се загледа към хълма отвъд поляната. Лунната светлина я погали ласкаво и кожата ѝ затрептя като седефена. Сякаш я милваше галювна ръка.

Хоуп потръпна. Определено имаше нужда от мъжка компания, след като изпитваше толкова силно, макар и мимолетно желание да се люби. Въображението ѝ отново се развихри, както този следобед, докато седеше на хълма край праисторическия камък. Може би самотата я измъчваше по-силно, отколкото си даваше сметка. Дали любовните копнежи щяха да изличат тежките спомени...

Следващият ден беше прекрасен. Идеална реклама за всеки турист, който иска да добие представа за великолепна лятна ваканция в Минесота. Водата искреше на слънчевите лъчи. В скалистото заливче, леко се поклащаха пъстроцветни платна на лодки. Въздухът бе приятно топъл, а бризът едва отместваше дантелените завеси на прозорците.

От месеци не бе спала толкова дълбоко. Чувстваше се изпълнена със сила и живителна енергия. Това не бе ден, в който да се отдадеш на леност.

За половин час закуси, подреди кухнята и се зае да провери филма.

Спокойно и уверено смеси необходимите химикали и обработи филма в портативната вана. Ето че идваше и най-приятният момент, в който негативите се превръщаха в снимки.

Хоуп открай време обичаше фотографията. Смяташе, че истинският творчески процес се заключава в улавянето и преливането на светлосенките, смекчаването или подчертаването на контурите. Тези тънкости правеха от обикновената снимка произведение на художествената фотография. Моментите на творчески търсения ѝ доставяха истинско удовлетворение.

Зачуди се дали да направи още едно копие, но отхвърли идеята. Реши, че няма смисъл да види всички снимки сега. Та нали беше във ваканция! Съвсем не се налагаше да преценява коя снимка би донесла незабавно печалба. Хоуп се усмихна скептично — уж беше на почивка, а продължаваше да мисли за работа.

Един по един, тя нагласи всеки кадър от негатива във фотоувеличителя и фокусира образа върху хартията, като при всяко отмерване на часовника включваше и изключваше ярката светлина. След това потопа неекспонираната хартия във ваничката с разтвора и зачака образите да изплуват, преди да закачи снимките да съхнат.

Затананика си тихичко, но спря, внезапно осъзнала, че не знае коя е мелодията. Бе си я пяла и вчера при камъка, съвсем несъзнателно.

Сви рамене, сякаш това щеше да тушира тревожните ѝ мисли и направи повторна експонация.

Нещо не беше наред. Наистина не беше!

Наведе се към разтвора, в който леко се поклащаше една от черно-белите снимки. Та това трябваше да е снимката на камъка от вчера! Самият камък се бе запечатал там, но внезапно ѝ се стори смален от близналите го подобно на пламъци радиални стрели, от които хартията сякаш се набръчка.

Тя не помръдна от мястото си, неспособна да откъсне поглед от невероятната картина, която се запечата в паметта ѝ. Усети студени тръпки да полазват по гърба ѝ. Увери се, че останалите снимки са незасегнати и след като ги прибра, за да не ги освети, включи лампата.

— Полудявам... — промърмори тя и вдигна все още мократа снимка над очите си, сякаш очакваше малките сребристобели пламъци да избледнеят. — Май халюцинирам... Дори не си давам сметка, че хартията може да е дефектна. — Водата се стичаше по треперещата ѝ ръка и всяка капка оставяше тъмни мокри следи на полирания дъбов под. Нещо или някой беше виновен за станалото. — Не може да има друго обяснение... — мърмореше си Хоуп, опитвайки се да си внуши кураж.

Погледна отново злополучната снимка и със страх премести очи на останалите, напълно убедена, че само по тази с камъка ще открие неестествения ефект. Сърцето ѝ ускори ритъм. Така беше!

Прегледа отново снимките и изведнъж ѝ просветна.

Малките раздвоени пламъци наподобяваха човешки фигури, застанали в полукръг! Не можеше да различи чертите им, но ръцете и краката бяха ясно очертани, сякаш за миг озарени и запечатани от светкавицата.

Невероятно! Ужас плъзна по вените ѝ. Разумът отказваше да приеме видяното.

Изгаси лампата и започна отново. Извади ново руло хартия от шкафчето под фотоувеличителя и се съсредоточи само върху тази част от камъка, откъдето излизаха сребристите пламъци, като ги увеличи. Докато изчакваше действието на проявителя, потрепваше нетърпеливо с крак. Най-сетне се появиха и първите смътно очертани образи.

Хоуп възкликна от удивление и затаи дъх. С треперещи ръце взе щипките, размаха снимката и я потопи във фиксажа, преди да я изплакне и да я закачи да съхне. Имаше пет снимки на големия камък и на всяка от тях личаха необикновените стреловидни фигури. Веднага щеше да прояви и останалите. Наложил си да работи бавно и спокойно. Имаше цял ден на разположение да разгадае мистерията. Дано подозренията ѝ да не се оправдаят.

Късният следобед завари Хоуп подпряна на прозореца в спалнята ѝ, без да откъсва поглед от скалата насреща. Странно! Цял живот бе идвала тук, бе обикаляла и разглеждала всички кътчета на малкото царство, което ѝ принадлежеше изцяло от девет години. А ето че за втори път от два дни я обземаше непреодолимото усещане, че някой непрекъснато я наблюдава, дебне я, мами я... Или може би бди над нея? С годините Хоуп бе надмогнала това усещане, защото си повтаряше, че всичко е било породено от въображението на едно самотно, силно впечатлително дете.

Бе назрял моментът, когато порасналата Хоуп трябваше да се изправи лице в лице с детето у нея. Трябваше да вникне до дъното на това непреходно усещане, което винаги я бе измъчвало с неразгадаемостта си, но бе я потапяло в блажено спокойствие. И петте увеличени, вече сухи снимки, потвърдиха първоначалните ѝ предположения. Човешките фигури ясно личаха. Но това не бяха реални мъже, не бяха нейни съвременници! Може би бяха призраци? Духове, не намерили покой в отвъдното?

Трябваше да направи нова серия снимки. Трябваше да разбере още за тези същества и за странния овален камък.

Взе фотоапарата, зареди го и се отправи почти тичешком към хълма. Трябваше да намери отговор.

Когато бе на около сто и петдесет метра от мястото, усети нечие натрапчиво присъствие. Не можеше да определи дали то с нещо я

заплашва, или е добронамерено настроено. Но този път трябваше да открие доказателство, иначе щеше да полудее.

Нагласи фотообектива и засне камъка от всички възможни ъгли. Коленичеше, навеждаше се, сядаше, изправяше се, приближаваше големия камък от всяко удобно местенце, за да го хване на фокус.

Когато изчерпа всички пози, седна уморено на земята. Безброй хипотези се въртяха в главата ѝ. И отново проклетото усещане, че не е сама. Облегна се на камъка и почувства топлината му. Влажният порив на вятъра предвещаваше буря. Луната се прокрадва между облаците и призрачна светлина обля поляната. Почти през цялата година вечерите тук ставаха доста студени, дори мразовити. Но сега тя не чувства хлад. Сигурно защото бе се сгушила до камъка! Странно, наистина...

Притъмня и Хоуп понечи да се втурне надолу по хълма. Когато се отдели от камъка, изпита странното усещане, че някой се опитва да я задържи с ласкава ръка. Нежността, която камъкът излъчваше, не ѝ донесе успокоение, а пробуди у нея първичен страх. С последно усилие на волята Хоуп си наложи да поеме по пътеката.

Невъзможно! Обърна се и отново прикова поглед в камъка, обгърнат от вечерния мрак. Та това не бе нищо повече от къс скала със сребристи люспички слюда, които от време на време проблясваха на лунните лъчи.

Все по-тъмни облаци забулваха кръглоликата луна. Носеха се устремно, нетърпеливи да излеят дъждовния си товар. Нямаше съмнение, че скоро ще заплиска пороен дъжд.

Хоуп решително отхвърли мисълта, че на острова витаят призраци, качи се в стаята си и скоро потъна в дълбок сън.

Както предполагаше, утрото настъпи мрачно, но тя се чувстваше по-добре и по-отпочинала от всякога. Закуси бързо и се затвори във фотолабораторията, за да прояви снощния филм. Без съмнение, новият ден щеше да изличи вчерашното ѝ ненужно и необяснимо безпокойство.

Два часа по-късно филмът беше готов. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Отпусна се на масата в кухнята и подреди готовите снимки така, сякаш бяха мозайка, търсейки някаква последователност.

Бе запечатала на лентата образите на четирима мъже, които се биеха на поляната. Трима бяха облечени като френските трапери, обикаляли тези места преди векове за високо ценените от европейската аристокрация кожи. На последната снимка един от тях лежеше смъртно ранен. Носеше военна униформа с добре скроен до коленете мундир, триъгълната му шапка бе захвърлена до него.

Хоуп разгледа съсредоточено снимките и едва успя да различи чертите му. Бе запечатала някаква трагична случка, разиграла се край същия този камък. Кога бяха живели тези мъже, какво правеха на нейния остров...

Хоуп взе една от снимките и през лупа много внимателно разгледа униформата. Без дори да знае защо, реши, че е френска.

Парченцата мозайка започваха да се нареждат. Французин! Но разбира се! Тази област, както и още погранични райони от Мичиган и Канада са били обект на безконечни спорове между французи и англичани, а траперите понякога са се озовавали на самата бойна линия.

Но коя точно година се е случило това? Опитва се да си припомни ученото в часовете по история и в съзнанието ѝ изплуваха факти, които смяташе за отдавна забравени. Шамплен първи е оценил стойността на фините дивечови кожи от горите на днешна Канада. Откритието му скоро станало толкова популярно, че стотици французи се преселили в Нова Франция и натрупали състояния от кожи. Но и англичаните достигнали залива Хъдсън и избухнала Френската, а сетне и Индианската война. Хоуп бе почти сигурна, че всичко това се е случило към средата на осемнадесети век.

— Господи! — прошепна тя, внезапно осъзнала, че видяното съвсем не е плод на въображението ѝ. Тези снимки не бяха мираж, запечатаните сцени някога се бяха разиграли. Обзе я непреодолимо вълнение.

Светкавица проряза небето и почти веднага екна оглушителен гръм. Едри дъждовни капки забарабаниха по кухненския прозорец и тя погледна натам.

Неспособна да асимилира още видяното на снимките, Хоуп не обърна внимание на яростта на природата. Погледът ѝ попадна на крехка фиданка край биещите се мъже. Фиданка? На това място имаше огромен дъб! Същото дърво ли беше?

Скочи от стола и се втурна към задната врата. Със скок, достоен за олимпийски атлет, се озова на верандата и затича по пътеката нагоре към хълма, без да се плаши от проливния дъжд. Отмахваше клоните на дървета и храсти, препречили пътя ѝ, хлъзгаше се по разкаляната почва и горския мъх, по които се стичаха бързо струйни поточета. Още не бе изминала и половината път, а грейката ѝ бе вече напълно подгизнала и тежеше като оловна. Хоуп я свали припряно и отново затича.

Не спря чак до върха, полузаслепена от полепналата по лицето ѝ мокра коса, иначе плътна като черна коприна. Едва поемайки си дъх, тя спря, безсилна да измине останалите десетина крачки до камъка.

Нова светкавица продра гневно небето. Хоуп изтри с ръкав дъждовните капки, премрежили очите ѝ, и отправи поглед към дъба до камъка. Испита неудържимо вълнение. По дяволите! Права беше! Дървото беше същото! А и овалният камък си стоеше на мястото!

Изсмя се високо и вятърът понесе гласа ѝ. Хоуп разпери отривисто ръце и изкрещя:

— Еврика!

Небесата ѝ отвърнаха с мълния, която проряза камъка. Прокънтя гръм.

Последният ѝ спомен бе ярко сияние, обгръщащо камъка. След миг мощен електрически заряд я помете и захвърли надалеч. Главата ѝ се удари в стар възлест корен, оголен от стихииите.

Всичко потъна в мрак.

ГЛАВА ВТОРА

Загрубяла ръка нежно милваше челото ѝ. Нисък плътен глас изричаше неразбираеми проклетия или молитви. Хоуп не усещаше краката си. Едри дъждовни капки се отронваха от листата на дъба. Странно как, но тялото и ръцете ѝ бяха топли. Без да отваря очи, тя се сгуши и остана в съзнание единствено заради пулсиращата божа в главата.

— Фейт! Милата ми Фейт, моля те, *cherie*^[1], събуди се! — умоляваше гласът.

Клепките ѝ трепнаха и тя отвори очи, за да види кой се мъчи да я извади от унеса. Главата ѝ болезнено продължаваше да пулсира. Раздвижи устни, но звук не се чу. Опита отново. Този път усети топлината на притискащи се към нейните устни и чу въздишка на облекчение. Усети по тялото ѝ да се разлива блажена топлина. Ласкавият допир бе изпълнен с толкова нежност, галювност и наслада...

Тя се отдръпна рязко. Смътно заподозря, че няма никаква представа кой се опитва да я върне към живот с горещи целувки. Вдигна поглед, но пред очите ѝ изплува размазан образ...

Свъсени вежди над загрижени тъмносини очи.

Два абаносовочерни кичура, спускащи се почти до раменете.

Устните, изричащи приглушено страстни слова. Ръце, пригласящи мократа ѝ коса... Непознатият докосна цицината на главата ѝ и тя изстена.

— Боли! — отрони се от устните ѝ и тя го стисна за китката.

— Мъничката ми Фейт! Много ли те боли?

— Ужасно! — промърмори тя и безуспешно се опита да се надигне. Силните му ръце веднага я възпряха. — Коя, по дяволите, е Фейт?

— Недей да ругаеш! Защо не замълчиш поне когато трябва? — гласът прозвуча грубо.

Хоуп забеляза трапчинките на двете му бузи и красиво очертаните устни. Бе тъй омаяна от този непознат, че не усещаше мразовития студ.

— Фейт? Чувстваш се по-добре, нали, скъпа? Спомняш ли си какво се случи? — Пръстите му се задържаха за миг на голия ѝ кръст и бавно се плъзнаха нагоре към гърдите. — Какво правиш толкова далеч от Порт Хурон? Защо се появяваш пред погледа ми полугола? Не мога да повярвам, че изгаряш от желание да...

Може би не мислеше наистина, че изгаря от желание по него. Хоуп подпря рамо на мускулестото му бедро и се почувства объркана и несигурна, макар да се осланяше на инстинктите си. Най-сетне събра сили, откъсна се от нежната прегръдка и седна срещу него, върху все още мокрия от дъжда мъх.

Мъжът беше доста висок, защото дори и на колене, се извисяваше над нея.

— Кой сте вие? — попита тя и отметна назад косата си, без да откъсва очи от него.

Не можеше с нищо да прикрие голотата си, но изглежда той се притесняваше повече. В края на краищата, островът беше неин, не негов!

— Не си ли спомняш? — Гласът му бе мек като кадифе, с едва изразен френски акцент. Той беше французин! Погледна униформата — тя също беше френска, съвсем същата като на мъжа от снимките.

Мъжът от снимките?! Как би могла да не забележи приликата до този момент?

— Вие сте мъжът от...

Ослепителна светкавица прекъсна думите ѝ.

— Имаш мой портрет? Но, *cherie*, ти никога не си ми казвала досега! Кой го е рисувал? Кога?

Той свали мундира си и остана по бяла, великолепно скроена риза. Раменете му бяха толкова широки, че мундирът нямаше нужда от подплънки. Загърна я и я привлече към себе си. Едва сега Хоуп усети колко е студено.

Поклати невярващо глава и отново ѝ се зави свят. Подпря челото си с ръка, за да спре неприятния световъртеж.

— Не, не, не! Не портрет, а снимка. Нали разбираш, снимка!

Той се намръщи, ала скоро се усмихна и Хоуп усети как я изпълва познатата топлина.

— Имаш голяма цицина на главата, мила. Скоро ще се почувстваш по-добре! А сега, ела да те прегърна и да те стопля, докато отмине бурята. След това тръгваме веднага.

Тръгваме ли? Веднага? Кой сега бе лудият? Тя се усмихна и усети как я втриса. Най-добре да обърне всичко на шега. Едва ли му се случваше всеки ден да намира полуголи жени по време на буря. Е, не се случваше и да видиш всеки ден някой облечен в униформа като от музей. Знаеше, че трябва да го разпита за това-онова, преди да си тръгне. Здравият разум ѝ подсказваше, че може би разговаря с призрак, но не можеше да си наложи да се стегне.

— И защо трябва да тръгваме толкова бързо? Къде ще ходим?

— Във Франция, разбира се!

— О, да, разбира се — промърмори тя и сложи кичур мокра коса зад ухото си.

В паметта ѝ изплуваха нови въпроси. Ако той е тук, тогава къде са останалите трима от снимките? Погледът ѝ мигновено се стрелна към заобикалящите ги храсти и дървета, тънещи в сянка. Едно е да се сблъскаш със самотен призрак — съвсем друго да се натъкнеш на четирима. А останалите трима изглеждаха опасни. Внезапно Хоуп се разсмя. Щом месеците, прекарани в Централна Америка, не съумяха да я изкарат от релси, едва ли някакви призраци ще успеят.

Но той не можеше да е призрак. Тя го бе докоснала! Навсякъде! Призраците получават ли ерекция?

Той се наведе и Хоуп се отдръпна, но гърбът ѝ опря ствола на дървото. Очите им се срещнаха и тя затаи дъх. С една ръка опита да го спре, а с другата плътно стисна реверите на мундира му.

— Отдръпни се и не се приближавай, докато не оправим тази каша!

— Фейт, мила, какво има? Няма да те нараня. За нищо на света!

— Изглеждаше объркан, макар и изпълнен с обич. Но Хоуп не пропусна блясъка в очите му точно когато я умоляваше. Искаше много повече, отколкото да я защитава...

— Успокой се за малко, човече! — каза тя с гневен блясък в очите и размаха пръст пред лицето му. — Първо! Името ми е Хоуп, а не Фейт. Второ! Ти си призрак. Може и да съм наивна глупачка, щом

седя тук и обсъждам накъде ще бягаме в бурята, но не дотолкова, че да се хвърля в твоите обятия!

Ако можеше да запечата с фотоапарата израза му, всеки би могъл да види как изглежда човек, току-що преживял шок. Искаше ѝ се да се изсмее, да извика, да изкрещи... Същевременно усети тръпки лениво да полазват по гърба ѝ и бавно да плъзват по цялото ѝ тяло. Това не бяха тръпки от студ. Нервите ѝ не издържаха.

Той се покашля, усмихна се неуверено и Хоуп осъзна, че думите ѝ са го накарали да се замисли. Непознатият сведе поглед и преплете дългите си пръсти.

— Но, *cherie*, очевидно е, че не съм призрак. Нали съм тук, до теб. Това ръце на призрак ли са?

— Не. Но ти си призрак — погледна го отново и се запита дали все пак не полудява. Но случилото се до този момент, като се започне от снимките, беше нелепо. — Или си призрак, или си избягал от лудницата! — тя си пое дълбоко въздух и му се усмихна несигурно. Ако успееше да не обръща внимание на непрестанната пулсираща болка в главата си и размислеше трезво, щеше да успее да се измъкне. — Добре! Разкажи ми за себе си, а след това аз ще ти разкажа какво се случи.

Сините му очи се разшириха и бръчка проряза челото му. Той вдигна рамене и се усмихна подигравателно.

— Казвам се Арман Сантъой.

— Сантой ли?

— Не. С-а-н-т-ъ-й. Капитан съм от френската армия. Изпратен съм тук... Е, няма значение защо съм изпратен. Ти сама ще си спомниш по-късно. Ние с теб се влюбихме. Не си ли спомняш? — изчака реакцията ѝ, но тя продължаваше да се усмихва безучастно, както и преди. — Най-сетне успях да те убедя да избягаш от баща си и да се срещнем извън Порт Хурон. Смятахме веднага да заминем за Франция, да се оженим там и да продължим рода Сантъой. Обеща ми поне десет малки наследника? — усмихна се той лъчезарно.

Хоуп не знаеше какво да каже от изумление.

— Десет деца ли? Фейт трябва да е била мощна като някой от танковете на Шърман.

Той се намръщи, явно не разбираше за какво става въпрос.

— Какво са това „танковете на Шърман“?

— Няма значение! Разказвай нататък — веднага усети раздразнението му от резкия ѝ тон, но едва ли бе по-силно от нейното собствено. Очакваше всеки миг да се събуди от кошмара, под същото това дърво, цялата мокра и премръзнала.

— Няма повече. Това е всичко. Сега трябва ти да се опиташ да си спомниш! — той нежно отмести мокър кичур коса, полепнал по страната ѝ. Ръката му беше топла, твърда и чувствена. Несъзнателно Хоуп се наведе към него, жадна за ласките му, но се овладя и бързо се отдръпна.

Та той е призрак, напомни си тя. Все още не знаеше нищо за него. Не знаеше дори дали е добър, или лош. Ако е добър, защо онези тримата са го убили? Сигурно е направил нещо, за да ги предизвика да го нападнат...

Отново се почувства объркана и за да си даде още малко време да помисли, започна механично да говори.

— Казвам се Хоуп Лангстън. Фотожурналистка съм в едно от най-добрите списания в страната. Пътувам много, а тук идвам, за да работя, или да почивам. Този остров е мой и семейството ми го притежава от доста години...

Той бавно поклати глава. По чувствените му устни плъзна лека усмивка, която показваше, че разбира всичко.

— О, не, *cherie*! Не се опитвай да ме заблудиш! Ти се казваш Фейт Тревър. Баща ти е английски офицер, изпратен в Порт Хурон, заради наскоро присъединените територии от Нова Франция. Той отказа да ми даде ръката ти и ние решихме да се оженим противно на желанието му. Ти си моя годеница. Сега вече спомняш ли си, *cherie*?

— Не! — отвърна троснато тя. — Никак не ми се ще да те разочаровам, но не съм твоята „*cherie*“. Вече ти казах коя съм и сме в хиляда деветстотин и деветдесета година. Този щат се нарича Минесота и е част от Съединените Американски Щати. Ти отдавна си умрял, а аз съм жива — по лицето му бе изписано недоумение. Сигурно си мислеше, че е полудяла. — По твое време, когато и да си живял, нито една жена не би тичала полугола в дъжда. Сега това е възможно.

— О, *Mon Dieu*!^[2] Да не би да сме попаднали в бъдещето?! Сега е хиляда седемстотин шейсет и втора! Нима ударът в главата е

причината да забравиш? Може би си по-зле, отколкото си мислех — той отново се опита да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Не е така! Ти просто не разбираш. Това е моето време, не твоето!

Но той стисна ръцете ѝ и отново се опита да я привлече в прегръдките си. Тя се огледа трескаво, за да намери някакво оръжие, каквото и да е оръжие, за да се спаси от него. Изведнъж престана да се съпротивлява и той на свой ред спря да я дърпа. Погледна я тревожно и Хоуп изпадна в пълно объркване. Какво би подействало на призрак? Може би златното ѝ кръстче?

Бавно плъзна ръка и потърси верижката. Все още беше там. Арман проследи движението на ръката ѝ и тя си спомни, че кръстовете помагат срещу вампири, но не и срещу призраци.

— Ще ти докажа! — прошепна тя.

— Как?

— Нека само да си взема грейката.

— Грейка ли? Какво е това... грейка?

— Бях облечена с нея, когато идвах насам, но тя толкова се измокри и натежа, че я захвърлих. На петдесетина метра оттук.

Той се поколеба, но рече:

— Ще дойда с теб!

Нова светкавица проряза тъмнината, когато той ставаше. Подаде ѝ ръка. За миг ѝ се прииска да се сгуши в прегръдката му, която ѝ носеше сигурност и същевременно я плашеше. Всяко нещо ѝ напомняше за кошмарните дни и нощи, прекарани в Централна Америка. Виеше ѝ се свят от удара в главата и от преживяния ужас. За кратко време се бяха случили толкова много неща, че не можеше да дойде на себе си.

Уви се плътно в мундира му и тръгна надолу по пътеката. Грейката ѝ лежеше в калта, където я бе захвърлила.

Вдигна я, изтръска я, без да бърза, за да печели време. Когато се обърна, видя, че той стои зад нея.

Наблюдаваше я тихо, опрял ръце на хълбоците си, разкراчил крака. Мократа риза бе залепнала по тялото му, очертавайки мъжествените му рамене и гърди. Тъмножълтите панталони бяха тесни като клин, а ботушите му стигаха до над коленете. Без строгия мундир,

обточен със златен ширит, приличаше на пират. Изглеждаше ядосан и леко объркан.

— Е, добре, малка ми Фейт. И как ще ми докажеш с тази мръсна дрипа, че твърденията ти са верни?

— Ето! — Тя му показва предната част на дрехата.

Той наведе глава и погледна внимателно. После прокара дългите си фини пръсти по мокрия плат.

— Нямам предвид материята, а ципа!

— Кое? — повдигна подигравателно вежда той, въпреки че и на двамата бе ясно, че не разбира половината от думите, които тя използва.

— Ципът. Този вид закопчалка е измислена в началото на двадесети век и се използва при почти всички дрехи. Ето виж! — Хоуп вдигна ципа и го свали.

Той взе дрехата от ръцете ѝ, огледа я внимателно и едва тогава опита действието на ципа, като си мърмореше.

— Французите ли са измислили това?

— Господи! Не знам. Едва ли това е най-важното. Важното е, че това изобретение е направено след времето, в което си живял.

— Французите са водещи в модата отдавна. Гордеем се с това! Ти също трябва да се гордееш, малка ми Фейт, защото скоро ще станеш францужойка.

Хоуп му се усмихна мило, въпреки че очите ѝ гневно искряха.

— Няма да стана! И името ми е Хоуп.

За пръв път забеляза у него колебание. Едва ли всичко, което казваше, имаше смисъл, но поне започваше да разбира. Изведнъж си спомни защо се беше изкачила на хълма.

— Ела да ти покажа нещо! — извика развълнувано тя, хвана го за ръката и затича нагоре.

Намери снимката там, където я беше изпуснала до камъка. Беше мокра и кална, но поне можеше да я използва като доказателство, че двамата принадлежат на различни времена.

— Виждаш ли? Заради нея се качих тук! Направих снимките вчера. Ето, това си ти! — Ръцете ѝ трепереха, когато му подаваше снимката.

Той огледа неуверено странната хартийка и от двете страни. Внезапно застана нащрек, втренчен в неясните фигури.

— Как се казва това? — попита той развълнувано.

— Снимка.

— А как я направи?

— Насочвам фотоапарата и натискам едно копче. Образът се запечатва на лента, наречена филм, който поема светлината и запазва изображението.

— Колко време отнема?

Хоуп разбра, че той не може да асимилира думите й. А и как би могъл, след като дори не беше виждал фотоапарат.

— Снимането отнема секунда-две, а проявяването — час.

— Ти за глупак ли ме вземаш? Шегуваш ли се?

— Не. Така си изкарвам хляба!

— Mon Dieu. Значи не е хиляда седемстотин шейсет и втора — тихо промълви той, облегна се на камъка, неспособен да откъсне очи от доказателството в ръцете си.

— Не.

— И ти не си моята Фейт? Толкова приличаш на нея...

— Не съм — прошепна Хоуп. Искаше да може да му помогне и болката в очите му да изчезне.

— Но аз съм жив! — Хоуп не отговори. Просто не знаеше какво да каже. — Докосни ме! Чуй ударите на сърцето ми! Жив съм, нали? Дишам въздуха, който и ти дишаш, докосвам нещата, които и ти докосваш! — сграбчи ръката й и я допря до гърдите си, за да почувства ритмичните удари на сърцето му.

В далечината ечна гръм. Бурята бавно отмираще, вещаейки мрачен облачен ден.

— Виждам те! Мога да те почувствам. Но не зная дали си жив, или не си. Ела с мен вкъщи. Ще поговорим и ще се стоплим.

Той погледна снимката и кимна.

— Oui^[3], да го направим.

Хоуп усещаше подгизналия мъх и мокрите листа, докато слизаше по пътеката. Знаеше, че е зад нея, усещаше присъствието му. Сякаш бе дете, което я следва по петите, изпълнено с доверие и обич.

Малко преди да стигнат падината, Хоуп чу, че Арман изруга зад нея и се обърна. Стоеше като вкаменен, протегнал ръце напред, с длани, вдигнати към нея.

— Какво става?

— Не мога да продължа! — замахна той, сякаш се мъчеше да отблъсне някой или нещо.

Докато го наблюдаваше, Хоуп си спомни за един мим, когото бе гледала в Ню Йорк. Актьорът създаваше илюзията, че от публиката го дели невидима стъклена стена. Но Арман не беше мим...

Протегна плахо ръка и докосна ризата му. Бариерата сякаш изчезна.

— Подай ми ръка!

Той се опита и нерешително отстъпи крачка назад.

— Опитай сега! — настоя тя окуражително. Какво, по дяволите, ставаше?

Той отново направи крачка напред, но не успя да премине. Очите му гневно заискриха и на Хоуп ѝ се стори, че са замъглени от напирани сълзи. Той вдигна глава към небето и си пое дълбоко дъх.

— Мъртъв съм! — в думите му прозвуча мъка. Беше открил отговора.

— Опитай отново!

Той поклати глава, без да откъсва очи от нея.

— Няма смисъл. Аз съм дух, обречен да не намери покой. Трябва да остана тук. Всичко е ясно...

— Не! — извика тя и го потегли за ръката. Искеше да го отведе къщи, искаше да е до нея. Но невидимата стена съществуваше и той не можеше да премине от другата страна.

Сълзи на безпомощност и гняв започнаха да се стичаха по страните ѝ. Хоуп наведе глава, без дори да се опита да прикрие чувствата си.

Арман я привлече в топлата си прегръдка и този нежен жест ѝ възвърна сигурността.

— Няма нищо, *cherie*. Трябваше да се досетя. Всичко, дори природата е различна — Хоуп притисна лице до ризата му и се заслуша в ударите на сърцето му. — Честно казано знаех, че е така, но не исках да го призная.

— Защо?

— Все си мислех, че си моята Фейт, че Бог е тъй добър и милостив и те е върнал при мен...

— Какво ще правим сега? — Тя се отдръпна, учудена от нежеланието, с което го стори. Дори да беше дотолкова леконравна, че

да тича полугола, трябваше да прояви поне малко светски обноси при среща с галантен френски призрак!

Той сви рамене и се усмихна тъжно.

— Кой знае, *cherie*? Може би ще остана тук във вечността... Може би ще изчезна отново и все някога ще намеря моята Фейт, която ме очаква...

— Но защо си тук? Трябва да има някакво обяснение!

— Така ли? Колко призрака си познавала досега?

— Нито един — призна тя унило.

— Значи аз съм първият? — попита той с дяволити искрици в очите.

— Да! — всичко беше дяволски смешно — разговаряше с един призрак полугола, наметната със старовремския му мундир.

— *Alors*^[4]... Значи сме квит. И ти си първото човешко същество, с което разговарям, откакто съм призрак.

— Откъде знаеш? Само допреди няколко минути нямаше представа, че си призрак? Може да си разговарял и с някой друг през вековете...

— Просто знам! Иначе щях да си спомня — погледът му се зарея към далечния бряг. — Не съм сигурен, че моята Фейт би се противопоставила на баща си и би дошла с мен. Сигурен съм единствено в моята любов, но не и в нейната.

Чакането, пълно с неизвестност, му е причинило много мъка и не е имал представа какво ще му донесе бъдещето, помисли си Хоуп. В главата ѝ се рояха въпроси, на които не можеше да си отговори. Но щеше да се добере до отговорите един ден.

— Арман, остани на хълма, ще се върна да се измия и да се облека. Щом направя нещо за обяд, ще се върна и ще хапнем заедно.

Погледът му отново разля кадифена топлина по тялото ѝ.

— Чудесно! Умирам от глад.

— Не си спомням някъде да съм чела, че призраците огладняват.

— Аз съм първият гладен призрак — заяви убедено той.

Хоуп се усмихна широко, обърна се и се отправи решително към къщата.

[1] *Cherie* (фр.) — любима, мила. — Б.р. ↑

[2] *Mon Dieu* (фр.) — Господи, Боже мой. — Б.р. ↑

[3] Oui (фр.) — да. — Б.р. [↑](#)

[4] Alors (фр.) — тогава, в такъв случай. — Б.р. [↑](#)

ГЛАВА ТРЕТА

Усмивката ѝ изчезна с влизането в къщата. Затвори очи, подпря се на хладната дървена стена и се послуша в притихналият дом. Е, добре, наистина беше полудяла! Отвлечането в Централна Америка я извади от равновесие и появата на Арман бе закъснелият резултат на преживяното напрежение. Не обърна достатъчно внимание на себе си, не се отнесе сериозно към почивката си и ето че имаше халюцинации.

Невъзможно! Та той беше истински! Толкова истински, колкото и тя самата. Приближи се на пръсти до прозореца и погледна към хълма. Нямаше го.

Нима Арман, бурята и преградата бяха плод на болното ѝ въображение? Толкова ли силно желаше да срещне някой добър човек, напълно различен от главорезите, държали я в плен през изминалите месеци? Или може би случилото се отразяваше копнежа ѝ за нещо истинско и неподправено в полуделия модерен свят, който я заобикаляше?

Облегна се тежко на кухненската маса, подпря глава върху дланите си и затвори очи. Изведнъж усети допира на грубия мундир на Арман до лицето си и вдъхна с разширени ноздри мириса на дъжд и влажна пръст.

Вдигна рязко глава. Мундирът му! Не беше плод на болното ѝ въображение. Огледа го внимателно. От пръв поглед личеше колко избелял и излинял е на места платът, а златните ширити на ръкавите — потъмнели от времето. Сълзи замъглиха погледа. Мъжкият му мирис все още се долавяше. Макар и през сълзи, Хоуп се усмихна.

Качи се на втория етаж, без да изпуска мундира и бързо грабна чифт джинси и тъмнокафяв пуловер.

Влезе в банята, напълни ваната и закачи дрехата на Арман вътре, за да ѝ е под око.

Отпусна се във водата и усети как по тялото ѝ бавно се разлива същата живителна топлина, която бе почувствала в силните му ръце. При тази мисъл неочаквана тръпка лениво пролази по гърба ѝ.

Е, добре, всезнайке! А сега какво?

Коя беше Фейт...

Млада жена, която не е могла да избере между баща си и мъжа, когото обича. Очевидно не е имала смелостта да се противопостави на родителския авторитет. Нима не е разбрала, че Арман я е дарил с много повече любов, отколкото някои жени са получавали през целия си живот?

Хоуп поклати глава. Как се оказа въввлечена в романтична любовна история извън времето? Ако трябваше да бъде точна, разказът му датираше отпреди двеста години...

Потръпна отново, излезе от ваната и се уви в огромна синя хавлия. След пет минути беше облечена, но гъстата непокорна коса ѝ отне цели двадесет. Бе нетърпелива. Минутите се влачеха безкрайно бавно, докато приготвяше храната. Взе бяло вино, намаза четири сандвича с фъстъчено масло, сложи моркови, целина и малко лучена заливка за салата.

Засмя се, когато видя приготвеното на масата. Надяваше се той да не се окаже френски чревоугодник, защото кремове и сосове не ѝ бяха по вкуса. Освен това, от тях се пълнееше. Но защо да се страхува от излишните килограми? Откакто се върна от Централна Америка, джинсите ѝ висяха. Нямаше да е зле да понапълнее.

Сложи бързо храната в една кошница, намери пластмасови чашки и покривка. Изведнъж и дойде нещо наум и тя се втурна по стълбите към спалнята, където стоеше стара ракла. Извади оттам куп неща, без да се притеснява, че ги оставя в пълен безпорядък. Накрая откри гумирано от едната страна одеяло, купено някога от майка ѝ за пикници. Беше чисто, никога неизползвано, и ухаеше на любимите ѝ диви лилии. Пет минути по-късно всичко беше готово и Хоуп се отправи с бърза крачка към хълма.

Дали я чакаше, или си беше отишъл тъй неочаквано, както се бе появил? Въпросите кръжаха неспокойно в главата ѝ. Ако успееше да си отговори дори на един, на мястото му изникваха безброй нови.

Забави крачка, почти убедена, че нямаше да го види повече. Щеше да бъде сама там, горе на хълма, както винаги досега.

Сигурно само поради приликата ѝ с Фейт бе откликнал на присъствието ѝ. И сега, открил грешката си, бе се върнал в царството на духовете и призраците.

Докато изкачваше хълма, се опитваше да се примири с мисълта, че повече няма да го види. Когато стигна под вековния дъб, разбра, че наистина го няма.

Обзе я непреодолимо разочарование. Бавно, съвсем бавно, разгъна гумираното одеяло и го разстла. Седна, кръстоса крака, махна тапата от бутилката с вино, сипа си малко в пластмасова чашка и го изпи на един дъх. От години не бе ходила на пикник и реши да се позабавлява, напук на всичко. Какво че тайнственият френски офицер нямаше да ѝ прави компания.

Подреди храната внимателно, сякаш смяташе да остане дълго и отпи още глътка вино. Ако продължаваше така, скоро нямаше да я е грижа дали той е тук, или го няма... Щеше да е твърде пияна, за да забележи каквото и да било!

Ала след миг тихо свирукане привлече вниманието ѝ. Мелодията, която лекият вятър довя, ѝ се стори позната. Вдигна глава и големите ѝ кафяви очи се плъзнаха към горичката. Беше готова да скочи и да избяга. Та това беше същата натрапчива мелодия, която тя си тананикаше вчера! Със сигурност не ѝ бе позната отпреди.

Притихна, очите ѝ зорко следяха всяко движение наоколо. Може някой да е дошъл на острова, докато е била в къщата и затова не е чула мотора на лодката. Понякога на острова се отбиваха туристи, без да знаят, че е частна собственост.

Хоуп чакаше, притаила дъх, изпълнена със страх пред неизвестността.

Арман спря на поляната от дясната страна на камъка. Видя я под дъба, готова да побегне като подплашена сърна, усетила опасност.

Фейт... Не, това беше Хоуп. Хоуп, която толкова много приличаше на неговата любима. Тя дори се държеше като Фейт, перчеше се, а беше толкова сладка, толкова изкусително сладка...

Въпреки дрзкото ѝ държание, в очите ѝ личеше загриженост за съдбата му.

Той счупи сухо клонче, за да привлече погледа ѝ.

В първия миг Хоуп застана нащрек. После по лицето ѝ се изписа изумление, а след това радост, че го вижда.

— Я, гледай! Мислех, че си си тръгнал.

— Къде бих могъл да отида?

— Обратно в камъка? — опита се да налучка тя.

— Да не мислиш, че съм излязъл оттам? — той стоеше до разстланото одеяло, свел глава. Изглеждаше привидно спокоен, но тя долови напрежението му.

— Открай време ми се е струвало, че този камък е жив, познава ме, защитава ме, дори бди над мен.

— И си си мислела, че това не е просто камък, а камък, в който е скрита човешка душа? Душата на един влюбен?

— Не — тя сведе очи и отпи глътка вино, за да прикрие смущението си.

Арман седна пред нея, протегна дългите си крака и се подпря на лакът.

— Импулсивните чувства и първичните усещания не бива да те притесняват, chérie. Те са не по-малко важни от духовната любов.

— Говориш като истински французин — засмя се тя.

— Но аз съм французин!

— Прав си — рече Хоуп и бързо наведе глава, за да прикрие усмивката си. Всички французи, които бе срещала, имаха подобни схващания.

— Усмихваш се, а криеш усмивката си. Защо?

— Кой, аз ли? — очите ѝ, невинни като на дете, плахо срещнаха неговите.

— Има ли още някой тук на острова? — сбърчи вежди той.

— Ами... няма. Чувала съм да казват, че французите са властни мъже, влюбени в самата любов. А освен това са и шовинисти.

— Какво е това „шовинисти“?

— Думата произлиза от името на твой сънародник — Шовен, войник, посветил се безрезервно на Наполеон и каузата му. Думата означава прекалена проява на патриотизъм или в днешни дни — прекалена проява на каквото и да било. Жените често използват думата, когато говорят за мъж, който непрекъснато изтъква превъзходството на пола си.

Веждите му се свиха още повече и той добави с известно неудобство:

— Дори не съм чувал за този... Наполеон.

— Наистина. Извинявай, забравих, че няма как да си чувал. Първо е бил генерал, а после император на Франция в началото на деветнадесети век. Само че ми е трудно да свикна от кое време идваш. А и не посещавах редовно лекциите по история в университета. Това, което помня, е нищо в сравнение със забравеното.

— Ходила си в университет?! — очите им се срещнаха и тя прочете изумление в неговите.

— Да, посещавала съм университета в Мериленд.

— Само жени ли посещават този университет?

— Не, половината студенти са жени.

Той вдигна вежди, неспособен да приеме чутото.

— Жените посещават университети заедно с мъжете?!

— Когато е била създадена Америка, момичетата ходели в отделни училища, но нещата се променили. Сега дори можеш да живееш с мъжа, когото харесваш, без да сключвате брак. Отглеждането на деца вече не е единственото призвание на жените. Имат същите свободи, включително и в секса, като и мъжете.

Арман рязко се изправи.

— Но това не е редно! Как могат жените да не държат на добродетелността? Нима нямат свян?

Хоуп скочи и застана срещу него.

— От какво да се срамуват? Кое е по-срамно — един мъж да живее с жена, или обратното — жена да живее с мъж?

— Отговорът е ясен! Жената ще понесе целия срам, след като е допуснала да се случи подобно нещо. Имаме си дума за такива жени и тази дума едва ли ще ти хареса...

— Май няма да се разберем! И в единия, и в другия случай не може да става въпрос за срам. Щом и двамата са пълнолетни, никой няма право да им се бърка. Те сами решават как да живеят!

Той отново се отпусна назад и Хоуп разбра, че се опитва да осмисли чутото, което поне от негова гледна точка, беше скандално. След малко той я погледна внимателно.

— Можеш ли да четеш?

— Да. Всеки трябва да ходи на училище, докато навърши шестнадесет. Както мъжете, така и жените могат да продължат образованието си в колеж или университет.

— Невероятно! — прошепна той замислено и вдигна поглед. — Хайде, почети ми! Сега!

— Така ли? — той се оказа олицетворение на ревностен французин. — И какво искаш да ти прочета?

Той махна с ръка в израз на безразличие.

— Все едно какво. Нещо, което ще ми покаже какъв е светът днес. Съществуват ли все още книги? — погледът му ѝ подсказа колко несигурен се чувства в новия свят, където се беше озовал.

— Да. Запазила съм някои вкъщи...

— Чудесно! Това е добре за начало.

— Така ли? А защо, по дяволите, не си ги прочетеш сам?

— Никак не подхожда на една дама да ругае. Дори и да е облечена в панталони! — смърри я той, докато оглеждаше с удоволствие, но и с малко пренебрежение стройните ѝ крака в плътно прилепнали тъмносини джинси. Въздъхна тежко, сякаш търпението му се бе изчерпало. — Причината е, *cherie*^[1], че не мога да чета добре на английски. А тъй като ти си англичанка и говориш английски, предполагам, че можеш и добре да четеш на английски. Така ли е?

Този път усмивката ѝ беше толкова топла и сърдечна, че той не устоя и също се усмихна. Сигурно мъдростта идва едва след като навършиш двеста години. А тя нямаше намерение да оспорва факта, че не е англичанка. И без това достатъчно му се беше стоварило на главата за един ден.

— Точно така е.

— А би ли ги донесла, за да чуя новостите? — настоя той.

— После. Сега съм гладна.

Лицето му помръкна, но той не каза нищо и посегна към виното.

— Пфу! — изплю глътката и захвърли чашата върху одеялото. Последва истински порой ругатни на френски. На Хоуп ѝ се стори, че ѝ се сърди за нещо, но нямаше понятие за какво. Гимназиалното обучение по френски ѝ стигаше само, за да каже, че „Писалката на леля е на масата“.

Докато отхапваше от сандвича си, го наблюдаваше с любопитство, за да разбере дали тирадата му ще продължи, или смята

да ѝ обясни причината за недоволството си.

— Какво е това? Козя урина ли? Отвратително е! — изражението му бе още по-красноречиво. — Мислех, че пиеш вино, но тази течност е измислена за мъчения, или може би е лек за някоя болест! — той се опита да разчете написаното на етикета.

Хоуп преглътна хапката и потисна усмивката си.

— Това е евтино американско вино. Не съм голяма почитателка на вината, но го намирам добро.

— Вино ли каза, че е това? Как ли пък не! Това е кисела оцветена вода! И под какво име се продава подобен бълвоч?

Тя обърна бутилката към себе си.

— Пише, че е бяло вино, „Шабли“...

— Това и на англичаните е грехота да се поднася!

Хоуп не издържа и се разсмя на глас.

— Кое му е смешното? — попита той, без дори да се опита да скрие раздразнението си. Очевидно искрено се съмняваше, че Хоуп е с всичкия си. Той дори не подозираше колко близо е до истината.

— Извинявай! Но всичко е толкова нелепо. Би трябвало да си почивам тук, да оздравея, а не да се разправам с призраци, и дори да обядвам с представител на това братство. А като капак се караме заради някакво си лошо вино.

По лицето на Арман пробяга задоволство.

— Аха! Все пак си съгласна, че виното е лошо!

— Стига с това вино — задави се тя. — Един мъж трябва да докаже своето, дори и потоп да стане след това!

Той я погледна и си взе сандвич. Огледа внимателно с какво е намазан, преди да отхапе предпазливо.

— Я ми кажи, май не харесваш мъжете? Затова ли все гледаш да пуснеш някоя стреличка по наш адрес?

— Точно сега не желая дори да чувам за мъже. Но ако имаш предвид дали предпочитам жени, отговорът е „не“.

— Ясно... И аз така си мислех, защото когато те прегръщах, усетих трепета у теб.

— Но това беше съвсем инстинктивно! Ти самия реагира по същия начин. Беше толкова топъл, а аз — премръзнала и мокра.

— Не би трябвало да забележиш реакцията ми. Това съвсем не говори добре за една дама — укори я строго той и се намръщи.

— Господи! — Хоуп усети колко неловко се чувства той.

Арман повдигна вежди, но не отвърна нищо. Взеха си още по един сандвич. Той пак го огледа подозрително и само силният глад го възпря да разпитва за плънката.

— Какво ще правим оттук нататък?

— Мисля, че трябва да открием защо не си намерил покой след...

— След смъртта ли?

— Да. Трябва да има някаква причина — тя бръкна в чантата и изрови снимките, които лежаха на дъното. Той бе проявил такъв интерес към проявяването, че Хоуп забрави да му покаже всичките снимки и да го разпита за запечатаните сцени. — Вземи, разгледай ги и ми кажи какво си спомняш — с очевидно нежелание Арман погледна снимките. — Няма да те ухапят! Вземи ги!

Той бавно седна и кръстоса крака точно срещу нея. Избърса ръце в панталоните си и протегна ръка. Разгледа ги една по една. Лицето му ставаше все по-мрачно. Когато привърши, започна отново.

Кажи, спомняш ли си нещо?

— Да.

— Чудесно! — Хоуп развълнувано се наведе към него. — Кой са тези хора? Какво искат? Кой от тях те рани смъртоносно?

Арман посочи един от мъжете, обут с ботуши до коленете, и кожена наметка.

— Този трапер живееше през повечето време в Гранд Портидж, не в горите. Казва се Франсоа Турбе. А този... — посочи мъж с продълговато лице, застанал до Турбе — ... беше разузнавач при баща й. Доста тих човек — Жак Пийон. Последният... — пръстът му се спря на мъж, застанал малко встрани от другите. — Това е най-жестокият човек, когото някога съм срещал — Хенри Худън. Непрекъснато насъскваше мъжете един срещу друг. Изпитваше перверзно удоволствие да гледа кръв. Мразеше всички, с изключение на капитан Тревър. Понякога ми се струваше, че понася капитана, защото изцяло зависи от благоволението му да не бъде прогонен от тези земи.

— Кой от тях те уби?

Той отново погледна снимките и внимателно ги подреди, както Хоуп бе направила по-рано.

— Няма снимка на самото убийство — промълви Арман на себе си. След това погледът му се спря на камъка, очевидно, за да си припомни зловещата сцена.

— Бях толкова нетърпелив. Стигнах до Порт Хурон преоблечен като пътешественик, защото френските войници не ги посрещаха много радушно по тези места. Бях наел Жак Пийон в Порт Хурон, за да ме заведе при брат ми във Форт Франсис — последното място, където знаех, че е бил. Спряхме в Гранд Портидж, но се оказа, че племето оджибуа воюва с друго племе. Жак взе още двама, защото познавали местността, и така, вместо да вървим по течението на река Пиджън към Форт Франсис, трябваше да заобиколим земите на воюващите племена. Спуснахме се на юг от Гранд Портидж и спряхме на този остров, за да не попаднем на индианска засада. Тук зарових моето месингово ковчеже и си облякох униформата. Вече бяхме на френска територия. За съжаление, ковчежето бе твърде тежко, не можех да го нося, не можех и да се доверя на спътниците си. Там пазех дневника си и миниатюра с лика на Фейт... — той затвори очи за миг, а когато ги отвори, Хоуп забеляза добре позната и на самата нея пустота и мъка. — Искях да убедя брат ми да се върне вкъщи и да се заеме със задълженията си, но той отказа. Накрая се примирих и се върнахме по същата пътека, по която бяхме дошли. Когато акостирахме на острова, тримата ми придружители се настаниха в низината, а аз останах тук. Тъкмо се канех да изкопая ковчежето, когато ме нападнаха.

— Но за какво им е било? Както го описваш, не ми се струва да е било много ценно — намръщи се Хоуп.

Той продължи, все едно, че не я беше чул:

— Ключът беше у мен. Голям ключ от слонова кост с месингов обков. Ковчежето ми бе безкрайно скъпо. В него бях скътал годишния подарък на Фейт. Щях да ѝ го поднеса веднага щом се качим на кораба и капитанът ни венчае — горчивина и неизмерима тъга бяха изписани на лицето му. — Тя беше смисълът на живота ми, единствената ми любов... — Хоуп усети как мъката се надига у нея, когато той заплака тихо, без дори да се опитва да скрие сълзите си. — Тя беше всичко за мен. Слънцето не грее, когато я няма... — Арман се унесе в спомените за своята неугаснала любов; трогателно нежна любов, която не му бе позволила да напусне земната си обител.

— А на тях защо им е бил портретът на Фейт?

Той я погледна с неவிждащи очи. Сетне се усмихна печално и рече с горчивина, от която Хоуп се почувства още по-нещастна:

— Не им е трябвал. Искали са дневника ми, защото написаното доказваше престъпленията им вършени от тях.

— Затова ли са те убили? — Хоуп се приведе и докосна ръката му, за да му вдъхне сила да продължи.

— Оуі. Може би и защото са разбрали за намерението ни да избягаме с Фейт, щом стигна до Порт Хурон. Но откъде ли са разбрали? Знаехме само аз, Фейт и човекът, който щеше да ни преведе през езерата и реките.

— Сигурно водачът ви се е уплашил и е разказал на баща й...

— Изключено! — заяви непоколебимо Арман. — Той искаше да се измъкне не по-малко от нас. Жена му беше бременна и го очакваше в Ню Йорк. Двамата смятаха да отворят хлебарница. Той бе толкова въодушевен, толкова развълнуван, че напуска тази пустош и се връща сред цивилизацията, ако калните нюйоркски улици могат да бъдат наречени така.

Хоуп си припомни първото си посещение в Ню Йорк. Жалко, че Арман не може да види града сега.

— Да не би пък баща й сам да е изтръгнал признание от нея? Или пък тя да е споделила с него?

— Не! Фейт се страхуваше от баща си. Зная, че искаше да заминем не по-малко от мен. Тя ме обичаше. Сигурен съм!

Хоуп обаче усети, че вече не е толкова сигурен в любовта на Фейт. Може би се дължеше на някакво недоразумение, както в онази трагедия на Шекспир — „Ромео и Жулиета“?

— Мислиш ли, че са открили ковчежето?

Той сви рамене.

— Мисля, че не. Успели са да вземат само ключа от слонова кост. Има ли значение? Всичко е свършило толкова отдавна...

— Разбира се, че има значение! Ако са намерили ковчежето, значи са се добрали до това, което са търсели. Ако ли пък не, цял живот са били нащрек някой да не ги обвини в деянията, за които само ти си знаел.

— Сдобивали се незаконно с кожи и с парите купували земи на изток. Създали компания, чийто основен капитал бил от нечестно спечелени нари. Чрез английски адвокат купували земи извън

пределите на колониите. Смятали да основат нещо като своя собствена държава.

— Ясно! Поне знаеш, че не са успели. Колониите въстали срещу англичаните и извоювали независимост. Така се създали Съединените Американски Щати.

Арман слушаше с явен интерес, но очевидно изумлението не го напускаше.

— А кой е владетелят? Какъв е? Англичанин, французин или испанец?

— Тази територия, която ти наричаш Нова Франция, сега се казва Канада и се управлява от министър-председател. Америка се управлява от президенти, които задължително трябва да са американци.

— Американци ли? Индианци?

— Не! — засмя се тя. — Американци — хора, родени в Америка, или живели тук достатъчно дълго, за да станат американски граждани.

— Толкова ли са много? Дори по мое време децата на англичанките, родени тук, си оставаха англичани.

Намръщи се, сякаш казаното бе лишено от всякакъв смисъл.

— Слушай сега! Утре ще ти донеса една история и вестници. Може би тогава нещата ще ти се изяснят.

Хоуп започна да прибира остатъците от храната в кошницата. Двата бяха прекарвали почти целия следобед и ранната вечер в разговори.

— Ще се върна сутринта — обеща тя, по-скоро на себе си, отколкото на него. — Ще донеса и храна, за да не се разкарвам непрекъснато нагоре-надолу по проклетата стръмнина.

— Недей да ругаеш! Не е...

Хоуп довърши изречението вместо него.

— Да, зная! Неприлично е за една дама! — разсмя се тя и се опита да си представи какво би станало, ако го отведе от острова. Как ли ще реагира на новостите? Нищо чудно да се спомине набързо от инфаркт. — Ще се опитам да запомня, но няма да е лесно.

— Merci^[2] — промълви той, усмихна се едва-едва и стана, за да може тя да прибере одеялото.

— Няма защо — отговори Хоуп вяло. Чудеше се къде ще остане той да спи през нощта. Може би на голата земя, или щеше да левитира

във въздуха, или пък да се сгуши до камъка? Къде наистина? Тя му подаде сгънатото одеяло. — Вземи. Да го имаш за всеки случай.

— Как така за всеки случай?

— В случай, че ти потрябва — отвърна нетърпеливо тя.

— Мислиш ли, че ще огладнея, докато те няма?

— Не, но... къде ще спиш? — Каза го най-сетне и се почувства неудобно. Едва когато видя изражението му, разбра, че той дори не се беше сетил за това.

— Май си права, *cherie*. Нямам представа къде... Дали... ще мога да заспя изобщо. Дори не знам дали ще съм тук утре на зазоряване. Но скоро ще разберем — усмихна се той топло.

— Така е, ще разберем. Дотогава се опитай да си спомниш защо си тук. Ако помислим заедно, може и да излезе нещо.

— Ако сме заедно, докато мислим, *cherie*, би било доста... вдъхновяващо.

— А аз си мислех, че си благороден призрак. Благородните призраци не се възползват от чуждите слабости!

— Ти откъде знаеш? — попита той и в очите му заигра палаво пламъче. — Нали ми каза, че съм първият призрак, когото срещаш.

— Всички мъже сте еднакви. Кълнеш се във вечна любов към Фейт, но си готов да събориш в леглото първото срещнато момиче!

При тези думи той се отдръпна, сякаш го бе ударила.

— Права си. Наистина обичам Фейт. Преструвах се, че съм се припознал, но това беше само в първия момент. Извини ме...

Хоуп разбираше, че трябва да престане да се заяжда, но малкото дяволче, загнездило се в нея, я подтикна да продължи:

— Много те моля, не ме бъркай повече с друга! Трябва да разрешим проблема ти, за да се върнеш там, където ти е мястото, а аз да продължа да живея постарому.

— *Oui, Mademoiselle*^[3] Хоуп, така и ще направим! Лека нощ — той бавно се отдалечи, скри се зад камъка и я остави сама.

Хоуп усети как самотата отново сграбчва сърцето ѝ.

[1] *cherie* (фр.) — мила моя. — Б.р. ↑

[2] *Merci* (фр.) — благодаря. — Б.р. ↑

[3] *Mademoiselle* (фр.) — госпожица. — Б.р. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Гъста омара бе забулила в тайнствен плащ спокойните води на езерото и бели валма се бяха вплели в боровите клони подобно на ангелски коси. Вейки потрепваха от полъха на лекия бриз, готов да понесе към хоризонта ефирния прозирен воал. Той познаваше толкова добре тази картина!

Сви се на кълбо под одеялото и загледа Хоуп. Тя изтича надолу по пътеката към малката лодка, завързана на кея. Къде отиваше? Нямахше никакъв смисъл да вика след нея или да се опитва да я настигне. Щеше да се натъкне на невидимата магическа стена, през която тя едва ли би го чула. Испита желание да прокара пръсти през косата ѝ, да я приласкае, да я притисне до гърдите си...

Тези мисли навяха дълбока тъга в душата му.

Mon Die! Та той е призрак! Да, истински призрак. Нямахше никакво значение, че усещанията и чувствата му бяха напълно човешки. Не можеше да пренебрегне този факт. Беше напуснал собственото си време, за да попадне в неразгадаемия лабиринт на бъдещето. А дори нямахше представа какво вещае то.

Приятели и близки, дори враговете му, ги нямахше. Бе съвсем сам с жената, която толкова приличаше на неговата Фейт. И същата тази жена се опитваше да го убеди, че както тя, така и останалите представителки на нейния пол са еманципирани личности.

Какво означава това? Освен да тича гола, какво друго можеше да прави в този модерен свят? Бе видял картинките — снимките — без да разбира за какво точно служат. Видя и изобретението, наречено „цип“, но освен да затвори дрехата ѝ, каква беше ползата от него? Изглежда заместваше копчетата. Та какво му е по-доброто? Ненужно изобретение, заменило нещо, което си вършеше чудесна работа преди. Съвсем не разбираше каква е разликата.

Малката лодка на Хоуп приглушено изръмжа и смути утринната тишина. Той присви очи, за да вижда по-добре и едва сега забеляза устройството на кърмата, от което идваше ръмженето. Лодката потегли

бързо, значително по-бързо, отколкото би плувала, задвижена майсторски от греблата на четиринадесет трапера.

Намръщи се. Много неща не можеше нито да си обясни, нито да разбере. Нима толкова я бе уплашил, че си тръгваше от острова? Едва ли! Но може и това да е причината.

Отпусна глава на коленете си и затвори очи. Вчерашното му неангажиращо държание към Хоуп бе само начин да прикрие уплахата си. Страхуваше се да погледне назад в миналото, страхуваше се да насочи поглед към бъдещето, страхуваше се най-много от всичко да не загуби Хоуп.

Едва ли един мъж може да изпита привличане към жена, само защото прилича на любимата му. Душите им трябва да си подхождат.

Тежка въздишка се откъсна от гърдите му, но наоколо нямаше никой и тя отлетя нечута, отнесена в свежия утринен вятрец.

Хоуп натисна газта по магистралата към градчето Ту Харбърс. Имаше нужда да остане сама поне за малко и да премисли случилото се. Или трябваше да намери обяснение, или да признае, че е превъртала.

Едва ли имаше някакво логично обяснение при създадите се обстоятелства. Логиката бе последното нещо, което би помогнало. Призрак?! И то на нейния остров! Невъзможно! И то не какъв да е, а на повече от двеста години и точно толкова арогантен, колкото всеки съвременен мъж. Не можа да се сдържи и се усмихна. Дори и времето не можеше да промени някои неща, а мъжката себичност най-малко бе подвластна на каквато и да е промяна.

Но защо Арман се бе озовал тук? Нещо се беше случило, нещо, което го бе възпряло да намери покой. И защо се бе появил точно сега? Сигурно в библиотеката имаше книги за духове, за прераждане и за съдбата, сполетяла Арман. Хоуп нямаше представа дали насилствената смърт или неговата неподвластна на времето любов бе причината духът му да блуждае по земята. Най-вероятно беше нещо много по-различно.

Но сигурно съществуваше начин, който да донесе покой на душата му. Дали пък отговорът не се таеше в заровеното ковчеже с миниатюрата на Фейт, или пък в ключа от слонова кост, с който се

отваряше ковчежето? Дали не трябваше да намери гроба на Фейт и да изрече магически слова над него? Или над гроба на Арман? Нямаше представа какво да направи. Миналата нощ, докато лежеше будна, си каза, че трябва да намери някакъв отговор, и то още на сутринта. Вероятно прочетеното в библиотеката щеше да изясни нещата.

Едва когато пристигна в малкия живописен градец, Хоуп разбра, че ще има нужда от по-богата библиотека и от по-изчерпателна информация.

Реши да отложи пътуването до Дулут за друг ден. Сега трябваше да се задоволи с местната библиотека и да напазарува.

Мина по главната улица и надникна почти във всички магазини, откъдето човек можеше да купи необходимата екипировка за къмпинг. Между постройките искряха водите на Лейк Сюпириър и леко докосваха брега и доковете. Ако бе дошла просто така, с удоволствие щеше да се разходи и да се наслади на спокойствието.

Но днес трябваше да побърза, за да свърши всичко запланувано.

Хоуп въздъхна и извади от багажника последния плик с покупки. И багажникът, и задната седалка, дори и предната, бяха затрупани с пакети. Наложил се да пренесе купеното на няколко пъти до малката лодка.

Наистина, храната в къщата щеше да ѝ стигне за две седмици, но ако беше сама. Едва ли щеше да е достатъчна и за двамата, като имаше предвид апетита на Арман. Призрак или не, ядеше много като всеки друг мъж.

Подкара лодката към островчето. Следобедното слънце бе надвиснало като ярко оранжево кълбо над високите борови върхари и сякаш бе позлатило игличките им. Изумителната красота на залеза я накара да забрави умората си.

Внезапно чу, че някой вика името ѝ и бързо обхода с поглед брега. Арман стоеше на стотина метра от нея и махаше с ръка, за да привлече вниманието ѝ. Бялата му риза бе разкопчана и разкриваше гръдта му. Прашните високи ботуши изглеждаха мастилено черни в далечината, а тъмно златистите панталони ясно очертаваха силни му стройни крака. Сигурно е бил много висок на времето си, помисли си Хоуп — поне метър и осемдесет. Едва ли съществуваше по-едър призрак от него, и някой, който да прилича по-малко на призрак.

Насочи малката лодка към кея, изпълнена с радост и вълнение, че той все още е там. Липсата на опит с призраци бе породила у нея съмнение дали ще го заvari на хълма.

Докато гасеше мотора, забеляза щастливата му усмивка. Той се наведе и се хвана за носа на лодката, за да ѝ помогне да я издърпа на полегатия бряг.

— Мислех, че няма да се върнеш — рече, без да откъсва очи от нея.

— Трябваше да напазарувам — обясни тя. — А ти? Нали не можеш да напускаш хълма?

Погледът му бързо се плъзна встрани, но Хоуп забеляза прокрадналата се болка.

— Наистина не мога, но от тази страна успявам да сляза до езерото. От другата навлизам десетина метра във водата, но и там се натъквам на стена — усмихна се и се помъчи да прикрие тъгата. — Поне мога да се къпя.

— Проследи ли къде минава стената? Може би някъде има пролука? — погледна го с надеждата тя.

Той поклати глава, а последните слънчеви лъчи се вплетоха в тъмните му коси.

— Няма смисъл, сладка моя. Нито мога де се изкача по нея, нито да преплувам отдолу. Какво ли не опитвах, откакто ти тръгна тази сутрин.

Тя извърна поглед към пакетите.

— Тогава ми помогни да пренесем всичко. Имам няколко изненади за теб.

— Наистина ли? Подаръци, може би?

Веселият ѝ смях отекна сред дърветата. Той едва ли знаеше, че никой не бе чувал смеха ѝ от дълго време.

Преди да го срещне, просто нямаше за какво да се смее, нямаше с кого да се смее.

— Точно така, подаръци — отвърна тя и му подхвърли един от по-големите пакети. — Тези неща, ще те улеснят, докато...

— Докато съм все още тук, нали?

— Да — тя се пресегна за друга чанта и се опита да не обръща внимание на тъгата, която се загнезди в сърцето ѝ.

Натоварени с пакети, те тръгнаха нагоре по обраслата с храсталаци пътечка. Хоуп вървеше точно зад Арман и наблюдаваше как потрепват мускулите на гърба му при всяка крачка. За призрак бе в удивително добра форма. А и като мъж бе направо страхотен.

— Хайде, кажи ми, какво е всичко това? — попита той, когато остави пакетите под вековния дъб.

Тя бръкна в един от по-големите пликове и с доволна усмивка извади нещо обемясто.

— Ето, виж!

Арман присви очи учудено.

— Каква е тази странна вещ?

Хоуп се опита да потисне смеха си.

— Спален чувал с пух. Най-доброто, което можеш да купиш! — тя го развърза и разстла.

Арман се наведе, пипна го и го огледа отвсякъде.

— Цип? Така ли се казваше?

— Точно така, цип. Вмъкваш се вътре, след това вдигаш ципа и ще ти държи топло.

И сигурно е много удобно?

Тя кимна утвърдително.

— Много.

Топла усмивка озари лицето му и Хоуп остана загледана в него.

— Merci bien, ma petite!^[1] — каза меко той и докосна страната ѝ с пръст. Сякаш електрически заряд премина през тялото ѝ.

Очите му погалиха устните ѝ и той се приведе към нея.

— Колко си сладка — промълви и пое леко разтворените ѝ устни. Целувката беше чувствена, нежна и истинска. Огън се разля по вените ѝ, когато устните му покриха нейните и той отривисто я привлече към себе си.

Хоуп стискаше с всичка сила единия край на спалния чувал. Цялото ѝ същество тръпнеше от възбуда, отдадено на нежните ласки на устните му.

Арман се отдръпна. Очите ѝ бяха притворени, а ускореният ритъм на сърцето ѝ караше прозрачната ѝ кожа да руменее.

Толкова е трогателно, че си помислила за мен!

Хоуп се насили да се усмихне.

— Не мога да не се погрижа за премръзнал призрак. Какво ще те правя, ако наистинеш?

Усмивката му бе искрена. Странно, но в един кратък миг можеше да се закъльне, че и той е дълбоко развълнуван от целувката.

Тя скочи и се втурна надолу по пътеката.

Дори не се обърна да види дали Арман идва. Трябваше й време, за да премисли чувствата си, преди отново да говори с него. И двамата съзнаваха, че са вложили много повече в тази целувка, отколкото биха желали.

— Купила съм ти един ливайс и риза! — подхвърли тя през рамо. — Ще ти бъде по-удобно с тях.

— Какво е това... ливайс?

— Сини джинси! — разсмя се тя, представяйки си изражението му, когато ги види.

— Не ги искам — приближи се зад нея, пое няколко плика от ръцете й и тръгна отново нагоре по хълма. — Имам превъзходен шивач. Той шие всичките ми дрехи.

— Наистина ще ти харесат. А освен това шивачът ти го няма и ще трябва да се примириш.

— Ще видим.

Двадесет минути по-късно Хоуп разбра, че е права. Едва се съдържа да не се разсмее на глас. Карираната вълнена риза му бе тясна, ръкавите къси, а джинсите... Джинсите му стояха още по-нелепо.

— Не мога да си представя как могат американците да стигнат дотам, че да носят подобни дрехи — промърмори той, докато оглеждаше крачолите.

— Дръпни ги малко надолу, не е нужно да ги вдигаш толкова над талията.

— Но тогава ще увиснат отзад. А и този плат е много груб, много твърд. Подхожда за селяни, които вършат полска работа. Не е ли така?

— Не — засмя се задавено Хоуп. — Това е любимата дреха на американците през свободното време.

Той започна бързо да се разкопчава, за да може час по-скоро да се отърве от джинсите.

— Сигурен съм, че французите не биха ушили нещо толкова отвратително.

Хоуп не можа да се сдържи и избухна в смях. Чу, че Арман отново сумти неодобрително, но не можеше да си поеме дъх да му отговори. Когато се успокои, той вече се беше преоблякъл зад камъка.

— Забавляваше ли се, докато аз се чувствах като глупак в тези дрехи?

Тя протегна ръка.

— Моля те, опитай се да разбереш! Всички ги носят, дори и във Франция. Просто не знаех твоя размер. Не ти се присмивах, опитвах се да преценя днешните дрехи през твоите очи и ми се сториха толкова смешни. Не те упреквам, че не искаш да ги носиш.

Той я погледна сериозно, сякаш обмисляше нещо. Неочаквано на лицето му се появи топла усмивка.

— Сигурен съм, че е така. След като и ти си облечена по този начин, значи искаш да ми помогнеш да се чувствам удобно. Само че, разбираш ли, Хоуп, ти си по-гъвкава, фигурата ти е по-подходяща за такива дрехи. Ако нямаш нищо против, ще си нося моите, по-удобни са ми. Ще ги пера в езерото.

— Прав си — усмихна се тя. — Другия път, ще ти донеса подходяща мярка.

— Няма да има следващ път, Хоуп. Ще си нося моите дрехи и точка по въпроса — заяви властно той.

Май наистина му се бяха сторили отвратителни.

— Хайде да видим останалите неща.

Когато приключиха с отварянето на пликовете и пакетите, беше почти тъмно. Разпънаха палатката под трепетликите. Хоуп извади газовата лампа, напълни я и я закачи точно до палатката.

— Готово! — извика тя и изтри мръсните си ръце в джинсите. — Сега е много по-добре.

— По-добре?! — възкликна намръщено Арман.

— По-добре, отколкото да си на земята.

— Да, с пухен спален чувал е по-добре, отколкото да си на земята. Мек е.

— Спален чувал с пух — поправи го тя. — С гъши пух.

— Май трябва да науча английски по-добре. Но това е като нашите *couvre-pieds*^[2], само материята е по-различна.

— Това е изкуствен плат и се казва найлон — обясни Хоуп с усмивка. Струваше й се смешно и странно да обяснява неща, за които

никога не се бе замисляла. — Кажи ми, във Франция имаше ли библиотеки, докато живееше там? Това е място откъдето взимаш книга за известно време, за да я прочетеш?

— Само богатите можеха да си позволят библиотеки вкъщи. А пък на бедните за какво им е да взимат книги? Те не знаят нито да четат, нито да пишат.

— Сега е различно. Има печатници и всеки месец се печатат стотици книги. Човек може да ги купи или да ги намери в обществените библиотеки. Хората могат да четат всичко, което ги интересува.

— Толкова ли много книги има сега? Но защо?

— За да може всеки да намери информацията, която го интересува. Разказвам ти това, защото днес ходих в библиотеката, за да намеря нещо, което би ни свършило работа. Намерих материали за призраци и си записах някои неща. Но сега съм по-объркана и отпреди.

— Защо?

— В книгите, които прегледах, пише, че призраците се появяват по какви ли не причини. Поради любовна мъка или за да извършат нещо, което не са успели, докато са били живи, най-вече да отмъстят за някое зло деяние, а и когато не са били погребани както подобава... — не й стигнаха сили да го погледне и затова сведе глава над записките си и се престори, че чете.

Той повдигна с пръст брадичката ѝ и потърси очите ѝ.

— А ти какво мислиш?

— Не зная какво да мисля.

— Хм... Дори нямам представа какво са направили убийците с мен.

Тя трепна.

— А и Фейт е изчезнала. Ти ме уверяваш, че не си Фейт, а аз съм сигурен, че когато е починала, са я погребали достойно и ми се струва, че съм позакъснял с любовта си.

— Не е време за шеги, Арман. Опитвам се да ти помогна.

Той сви рамене и пусна брадичката ѝ.

— Но какво да направя? Наистина нямам представа, но съм почти сигурен, че нищо не може да се промени.

— Нека да се заемем с това, което можем да сторим сега, и да не се връщаме към миналото.

— Какво предлагаш?

— Целта ми е била да се върна в Порт Хурон, при Фейт. Тъй като не ми е позволено да напусна острова, не може да се направи нищо по този въпрос. Трима мъже са разграбили вещите ми и най-вероятно появата ми тук има нещо общо с тях.

— Имаш предвид, че не си се върнал заради Фейт, а заради онези тримата.

Той кимна.

— Oui. Нали виждаш, че не мога да напусна хълма, където са ме убили.

— Така е — бавно изрече тя. — Може би причината е, че трябва да си намериш нещата. Това също бе споменато в една от книгите.

— Възможно е.

— Или... — поколеба се тя, но продължи: — Може да си изгубил пътя към рая и този остров да е раят за теб.

— Раят ли? — той вдигна очи към небето и Хоуп се разсмя. Беше малко необичайно да седи с Арман и да обсъжда смъртта му.

— Раят, Вечните ловните полета, Елисейските полета, Валхала... В една от статиите обясняваха, че духовете и призраците копнеят да достигнат до тези обетовани места.

Той се намръщи.

— Звучи интересно, но не много убедително. И как може да се помогне на някой призрак да достигне до рая?

— Със спиритически сеанс.

— Ами! Това са най-често измишльотини, Хоуп. Едва ли са много тези, които могат да го направят. И по мое време имаше измамници, които се кълняха, че чуват гласовете на мъртвите, но това си бяха чисти мошеници — обираха парите на наивниците...

— Добре, да оставим това. Какво предлагаш?

— Провери дали има някаква информация за онези мъже. Трябва да разбереш дали са откраднали нещата ми. Това е по-разумно.

— Прав си — усмихна се тя. Нима беше възможно някой да приема собствената си смърт дотолкова спокойно, че разговорът да не става тягостен?

— Какво друго прави днес? — попита той, сякаш прочел мислите й.

— Донесох ти нещо за четене. — Бръкна в един от пликовете, които все още не бяха отваряли и извади няколко стари френски списания. — Намерих ги в един антикварен магазин и реших, че ще ти е приятно да ги прочетеш.

Той прелисти страниците като задържаеше поглед на написаното с толкова голямо любопитство, колкото и на снимките на колите, бижутата и модните колекции.

— Езикът е френски, но е някак различен.

— Така ли? — тя надникна иззад ръката му. — Толкова много ли се е променил?

— Да, много — прошепна той, докато разглеждаше някаква реклама за часовници. — Това е истинско чудо — часовник на китката!

— Чак пък толкова... След някоя година и телевизори ще могат да се носят на китката.

— Какво са това „телевизори“?

Прииска й се да протегне ръка и да изглади бръчката на недоумение, врязала се между веждите му. Устоя на желанието си и стисна юмрук.

— Нищо особено. Не е важно — обърна се и започна да отваря останалите пакети.

На клона над тях кацна бухал. Гласът му отекна зловещо в гората.

— Разкажи ми още — настоя той властно и хвърли небрежно списанието върху спалния чувал. — Ще почета, като си тръгнеш.

— Да си тръгна ли? — погледна го през рамо тя, учудена от нетърпението, прокраднало се в гласа му.

Беше подпрял ръце на хълбоците си, отпуснал тежестта си на единия крак.

— Да, когато си тръгнеш към къщи. Но преди това искам да разбера още някои неща.

— Аз също искам да разбера някои неща. Донесох касетофон. Искам да ми разкажеш всичко за тримата мъже, които са те нападнали, а също и за бащата на Фейт. Ще се опитам да разгадая загатката и може би ще ти помогна да намериш пътя към... към мястото, което търсиш.

— Откъде си сигурна, че ще успеем?

— Не съм, разбира се, но друго не ни остава! Фейт може би те чака някъде.

Той зарея поглед в тъмнината.

— Мислиш ли?

Хоуп наведе глава, озадачена от промяната в настроението му. Нима не обичаше достатъчно Фейт? Нима не искаше да я намери? Изглежда пролича колко объркана се чувства, защото той я погледна нежно.

— Чудя се обаче дали Фейт иска да ме намери. Нищо чудно да съм се озовал тук, защото тя не ме е обичала достатъчно...

— Не бива да се отчайваш! — изрече Хоуп твърдо и махна с ръка, сякаш да омаловажи казаното.

— Ще поговорим по този въпрос друг път — стана и се протегна, готова да си тръгва. Миналата нощ почти не спа, а умората си казваше думата. Все още не се бе възстановила напълно, а се опитваше да влезе в ролята на добрата вълшебница.

Индигово сините очи на Арман я изгаряха.

— Гладен съм — заяви той.

Изглежда очакваше при тези думи мигом пред него да се появи отрупана трапеза.

В гласа на Хоуп прозвуча раздразнение. Можеше и сам да се нахрани.

— Няма проблем. В някой от пликовете ще намериш пържено пиле с царевица и картофено пюре. Има и бисквити.

— А ти тръгваш ли?

— Да, уморена съм. Лека нощ!

Отговорът му достигна до нея едва доловим.

— Не се ли страхуваш да спиш сама?

Тя му хвърли бегъл поглед през рамо и забеляза усмивката, стаена в ъглчетата на красиво очертаните му устни.

— От какво да се страхувам? Призракът е тук, при това не може да мръдне от това омагьосано място.

— Има много по-лоши неща от призраците, скъпа ми Хоуп. Защо не останеш тук, където ще мога да те закрилям?

— Нямам нужда от закрила.

— Ами ако се окаже, че имаш? Няма да мога да дойда при теб. Не забравяй невидимата стена.

— Как мога да я забравя? Ще се видим утре и смятам да запиша разговора ни.

— Лека нощ, Хоуп.

Можеше да се закълне, че е уловила скрит подтекст в думите му.

— Лека нощ — помахаше му тя и заслиза към къщи.

Едва след полунощ осъзна, че е имал право. Можеше да остане с него, защото едва ли имаше по-самотно място на света от къщата и леглото ѝ.

На следващата сутрин Арман я чакаше на хълма, подпрян на един висок бор, без да откъсва очи от малката двуетажна къща. Отвън приличаше на дървените селски домове, които се строяха по негово време в Монреал, Ню Йорк и Бостън, изобщо във всички големи градове на Новия Свят.

В тази къща бе неговата Хоуп.

Спалният чувал бе удобен, а палатката го предпазваше от хладния нощен вятър. Опита се да почете, но очите му се затваряха.

Дълго се лута в обърканите си мисли, докато накрая стигна до нещо, на което не може да си отговори, въпреки че дълго разсъждава.

Бе обичал Фейт искрено и всеотдайно. Ала за да го привлича Хоуп с онази сила, с която го бе привличала Фейт, сигурно външната прилика не бе единственото. Наистина не знаеше на какво да го отдаде.

И къде, по дяволите, се губеше тя? Обеща да се върне сутринта. Бе отчаян, че не може да отиде при нея. Невидимата стена го обграждаше само на половин метър от него, по-сигурна от затвор, по-яка от крепостна стена. Нямаше как да се измъкне от пленничеството си. Безнадеждно беше. Цял ден вчера вървя покрай стената, удря я, рита я, дори се гмурна до дъното на езерото в напразен опит да открие проход. Но такъв не съществуваше.

Стисна юмруци. Да върви по дяволите! Нима не знаеше, че я чака, че иска да я види, да се посмеят заедно, дори да се скарат?

Грабна един камък и го запрати към къщата. Очакваше да види как отскача от невидимата стена.

Но това не се случи.

Взе друг и го метна с всичка сила чак до задната врата.

Ако парче скала, хвърлено от ръката му, преминава бариерата, защо да не мине и той? Дали не беше достатъчно бърз? Но едва ли скоростта имаше значение.

Свали си ботуша и го запокити към задната врата. Видя как пада на стълбите и се свлича до покритата с чакъл пътека. Той нададе победоносен вик, който отекна из целия остров.

Отстъпи крачка назад, без да откъсва очи от бора, недалеч от мястото, където започваше стената. При мисълта, че ако премине, ще бъде с Хоуп, сърцето му ускори ритъм. Отдалечи се още, за да може да се засили и се устреми като ураган надолу по хълма. Чу, че остъклената задна врата на къщата се отваря, но не успя да спре и се блъсна в стената.

Хоуп замря в мига, в който видя как Арман се хвърля към стената. Сърцето ѝ изтръпна, когато той се свлече до бариерата.

Без да губи и секунда, тя се втурна към него. Препъна се в някаква безформена купчинка, която се оказа ботушът на офицера.

Грабна го и обезумяла затича към свитото тяло. Премина стената, коленичи и напипа пулса му.

Усети равномерните, ясно доловими тласъци, без дори да си дава сметка, че един призрак не би трябвало да проявява същите признаци на живот като хората.

Седна на земята, опря брадичката си на коленете и зачака да дойде в съзнание. Очевидно бе искал със сила да преодолее магическите граници, в които бе пазен, но напразно. Какъв упорит мъж! И арогантен! И красив!

Докосна косата му и забеляза, че не е завързана както обикновено на опашка. Падаше свободно, на гъсти кичури и Хоуп с удоволствие прокара пръсти през нея. Докосна врата му и спусна ръка към рамото.

Усети, че е отворил очи и я наблюдава внимателно. Изпита неудобство.

— Не спирай, *ma petite* — прошепна той и Хоуп почувства как познатите тръпки пропълзват по тялото ѝ.

— Добре ли си?

— Понатъртих се... Боли ме рамото! — Хоуп отдръпна ръка, сякаш се бе опарила. — Не, другото рамо. Май съм заприличал на омагьосания принц от приказките, който ми разказваше моята *grand-mère*^[3]? — гласът му бе нисък, ласкав, благ глас, който се стремеше да я задържи. — Ще получа ли целувка, за да се събудя?

— Вече си буден.

— Тогава ще заспя отново, за да ме целунеш.

— Има да чакаш! — отговори високо тя, с надеждата да развали магията, изтъкана от гласа му, но напразно. Клепките му дори не трепнаха.

Наведе се и тръпнещите ѝ устни докоснаха неговите. Усети топлината му и се поддаде на непреодолимото влечение.

Ръцете на Арман се плъзнаха по раменете ѝ и той я привлече към себе си, а устните му потърсиха настойчиво нейните. Хоуп почувства, че отново живее истински. Копнееше за целувката му като за глътка въздух.

Притисна се към широката гръд и долови бесния ритъм на сърцето му. Беше сигурна, че може да се отдръпне, щом пожелае, и той едва ли имаше достатъчно власт да я спре.

Но близостта на телата им и преди всичко копнежа на нейното, събрало в себе си толкова много чувственост, бе другата причина, поради която тя се отпусна в ласкавите му обятия. Силната му длан обходи гърдите ѝ, сякаш бяха нещо крехко и безценно, което му принадлежи, и тя простена.

Устните му се отделиха от нейните и се спуснаха по шията ѝ, за да вкусят аромата на кожата. Белите му зъби оставяха едва доловими розови следи, докато бавно се придвижваха към извивката на рамото.

Хоуп се задъхваше, неспособна да обуздае дивия ритъм на сърцето си. Положи длани на раменете му, за да има сигурна опора, но пръстите ѝ се впиха в ръката му и бавно се плъзнаха към силните му гърди.

— Mon amour^[4] — прошепна дрезгаво той. Пое дълбоко въздух и усети аромата ѝ — мирис на цветя и сапун, неподправен и естествен като самата Хоуп.

Думите му съвсем неочаквано развалиха магията. Тя се отдръпна и се изсмя нервно.

— Боже Господи! Не съм и предполагала, че ще съживявам дух уста в уста.

— Фейт... — спря веднага той и я прегърна, но не пропусна да забележи болката в очите ѝ. — Хоуп, кажи ми какво има?

Тя се изправи и го погледна.

— Обуй си ботушите! Ще се видим на хълма. Трябва да свършим толкова много неща, ако искаме да те върнем там, където ти е мястото — при Фейт.

Хоуп забърза към къщата, уплашена да не я последва.

Но той не можеше да премине стената.

Чувството на безсилие го обзе отново.

[1] Merci bien, ma petite! (фр.) — Много ти благодаря, малката ми! — Б.р. ↑

[2] Couvre-pieds (фр.) — завивка за крака. — Б.р. ↑

[3] Grande-mere (фр.) — баба. — Б.р. ↑

[4] Mon amour (фр.) — любов моя. — Б.р. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Хоуп постави касетофона на земята и седна с кръстосани крака.

— Така-а-а. Ще ти задавам въпроси, а ти ще ми разкажеш всичко, което си спомняш. Всичко, защото нещо може да се окаже важно, без дори да съзнаваш в момента.

Журналистическите ѝ амбиции бяха посрещнати с хитра усмивка.

— Сега вече разбирам какъв е смисълът от машинката и с удоволствие ще ти разкажа всичко. Доставя ми истинско удоволствие, че ще слушаш гласа ми, дори когато няма да си до мен.

— Мъже! — промърмори тя. Опита да се съсредоточи и включи касетофона. — Така. Къде е родена Фейт?

— В Англия, но е отраснала в Ню Йорк. Баща ѝ беше в британската армия, скоро го бяха преместили във форта до езерото Хурон. След смъртта на майка си заминала при него през Монреал с две прислужнички.

— От какво е починала майка ѝ? — Хоуп задаваше въпросите с безразличие, с каквото обикновено интервюираше непознати, въпреки че се чувстваше напрегната и развълнувана.

— Мисля, че от треска. Била е с много крехко здраве и въпреки това капитан Тревър я е довел в тази дива страна и я изоставил в Ню Йорк, още когато Фейт е била на дванадесет и дори не е отстъпил пред молбите и да я отведе да умре в Англия. Мислел е, че е по-добре, ако е с него, за да покаже колко е сплотено семейството му — Арман не се опита да скрие възмущението си.

— На колко години е била Фейт, когато майка ѝ е починала?

— На шестнадесет.

— А кога се запознахте?

— Точно по онова време. Запознахме се на един бал веднага след пристигането ѝ в Порт Хурон. Представях се за трапер, докато стигнах френските територии.

Хоуп дори не обърна внимание на казаното, шокирана от младостта на Фейт.

— На шестнадесет?! Бил си влюбен в момиче на шестнадесет? А ти на колко беше?

Арман я погледна с изумление.

— На тридесет и една.

— Офицер, който си е поживял и обиколил света, влюбен в лекомислено невинно същество на шестнадесет? — Хоуп напълно забрави, че всичко се записва и трябва да проведе интервюто напълно безпристрастно.

— Да! — в погледа му се четеше още по-голямо смайване от нейното.

— Не мога да повярвам! Това е... отвратително, неприлично дори — изрече с неподправено възмущение.

— Защо? — запита той, заинтригуван от реакцията ѝ.

Хоуп замълча, осъзнавайки, че не разговаря със свой съвременник.

— Та тя е била още дете! — опита се да му обясни малко по-спокойно и да преодолее болката, която я прониза при мисълта за шестнадесетгодишното момиче в ръцете на Арман.

— Ами! — прекъсна я разгорещено той. — Фейт беше жена, родена и възпитана да бъде съпруга и майка. Трябваше да се омъжи за един избран от баща ѝ британски офицер, но всичко се отложи поради болестта на майка ѝ. Можеше да готви, да чисти, да шие, да се грижи за съпруг и деца. Какво не е наред?

— Но ти си бил твърде стар за нея! Тя е била невинно дете! — Хоуп изрече думите ядно, защото той явно не желаше да вникне в казаното.

— Не, тя беше жена. Беше готова да я отведат в брачното ложе, да износи и ражда деца. Какво би ѝ отредила? Да стане гувернантка на чужди деца ли? — поклати глава в пълно недоумение той. — Не, Фейт беше напълно подходяща съпруга за мен. А и аз самият бях готов да се ожения и да поема грижата за съпруга и деца. Тя беше точно на възраст, в която би ме дарила с наследници. Повечето жени, които познавам, се омъжиха също между петнадесет и осемнадесет години. Един мъж може да е сигурен, че родът му ще бъде продължен, само ако жена му е

в подходящата възраст за брак. Той трябва да се е установил, преди да реши да се жени, а жените са готови за брак много по-рано.

— Били са — вметна разсеяно Хоуп, докато обмисляше чутото. Бе прочела достатъчно исторически книги, но да чуеш неща от някой живял тогава, беше съвсем различно. — Били са — повтори решително тя.

Арман я погали по ръката и палецът му спря на коляното ѝ.

— Разкажи ми за твоето време! Кога се женят хората?

— Кога ли? — Хоуп се поколеба, преди да отговори, защото осъзна, че някои неща съвсем не са се променили. — Когато се влюбят. Някои момичета се омъжват за връстниците си, обикновено млади мъже. Но повечето ми приятелки посещават университет. След завършване изчакват няколко години, за да се установят и започнат кариера. Женят се на около двадесет и четири-пет.

Той се намръщи, докато обмисляше думите ѝ.

— Вашият свят е доста по-различен...

Касетофонът изключи и Хоуп се пресегна, за да обърне касетата. Превъртя малко, за да провери звученето. Когато включи звука, обаче не чу нищо. След малко прозвуча собственият ѝ глас. Отново последва тишина. Превъртя по-нататък. Касетофонът не бе записал и дума от разказа на Арман. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво има? — Арман стисна ръцете ѝ в своите. Бе смятал, че тя е твърде силна и няма да даде воля на чувствата си. — Моля те, кажи ми!

— Ти си призрак!

— Така е — той не успя да скрие болката си.

— Но това е самата истина — гласът ѝ прозвуча глухо, а сърцето ѝ натежа от мъка. За пръв път си даде сметка, че съвсем не е безразлична към Арман.

— Това ти беше известно. Да не би едва сега да се почувства изненадана или просто ти стана мъчно? — Посегна и я погали по тъмната коса.

Всеки негов допир ѝ бе приятен, но в този момент тя не издържа и даде воля на сълзите си.

— Знаех, разбира се, но не исках да повярвам. Все ми се струваше, че сме изправени пред загадка, че ще намерим отговорите, че въпреки всичко не си призрак, а най-обикновено човешко същество.

Но ти си мъртъв! Винаги са ми казвали, че когато дойде смъртта, вече не страдаш и ангелски крила те отнасят в рая.

— Сигурно точно това се случва с повечето хора. Но някои... — вдигна безпомощно рамене. От сините му очи струеше тъга, която се опита да скрие зад морна усмивка. — Други май трябва да почакаат, докато някоя красива млада жена им помогне да открият пътя към рая.

Хоуп избърса мокрите си от сълзи страни. Той, разбира се, беше прав и тя бе знаела това през всичкото време, но до този момент не бе се сблъсквала с истината, докато сега, дори гласът на човека, изправен пред нея, не се бе записал на лентата. Толкова силно ѝ се искаше той да е жив.

Действителността ѝ опротивя и тя заплака. Плачеше за разбитите надежди, плачеше, защото го харесваше толкова много...

Здравите му ръце обгърнаха талията ѝ и я привлякоха. Усети сигурност в тази прегръдка, почувства се спокойна, когато той притисна главата ѝ към гърдите си и зашепна думи, които Хоуп не разбра, думи, на които само почувства смисъла.

Бавно, почти неуловимо напрежението я напусна. Тя вдигна ръка и обхвана брадичката му.

— Вие сте изключителен, господин Призрак!

— Вие също, съвременна госпожо.

— Ти си мъж, въпреки всичко, много твърд мъж!

— Особено когато в скута ми седи красива жена, която бавничко се намества, за да ѝ е по-удобно.

Усмивката ѝ се отрази в очите му. Внезапно и двамата станаха сериозни.

— Докосни ме — прошепна Хоуп. Молбата ѝ прозвуча тихо като неуловимия вятрец.

Арман не отделяше очи от нейните.

— Къде? — погали гърдите ѝ той, за да почувства нежната плът.

— Тук ли? — пръстите му се спуснаха, леки като перце, към бедрата.

— Или може би тук?

Устните му се спуснаха над нейните и уловиха дъха ѝ, оставяйки я в очакване на целувката. Притисна се към нея и лекичко захапа долната ѝ устна, за да може езикът му да проникне вътре. Хоуп усети ласкавия допир и го възпря със своя език. Целуваше я бавно, чувствено и възбуждащо.

Тялото ѝ тръпнеше от удоволствието, което се разливаше по вените ѝ подобно на буен планински поток. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя се притисна към него, за да почувства още по-добре силното му тяло.

— Толкова си сладка! — устните му леко се отделиха от нейните и допрял лице до меките ѝ коси, той прошепна: — Докосни ме! Прегърни ме! Нека отново да се почувствам като истински мъж.

Ръцете на Хоуп погалиха стегнатите му мускули. Тя посегна да свали ризата му. Изтегли я през главата му и я захвърли върху мъха, посипан с борови иглички. Гърдите му бяха покрити с гъсти черни косъмчета, които се оказаха съвсем меки, когато ги докосна.

Ръцете му трепереха, докато разкопчаваше блузата ѝ. Наведе глава над голата ѝ гръд и пое дълбоко аромата на тялото ѝ. Докосна с език зърното ѝ, пое го, докато накрая Хоуп почувства, че повече не може да издържа.

Тя спусна ципа на джинсите си и посегна да разкопчае неговите панталони. От този миг нататък и двамата бяха понесени от невидимия вихър на страстта, който ги погълна и омая, оставил ги сами в свят, където не съществуваше нищо, освен нежните докосвания и парещия дъх — ласките на любовта.

Той проникна в нея и въздишките им се сляха с лекия повей на вятъра, който прошумоля над тях. Хоуп почувства удовлетворение, непознато досега. Искеше цялата да се потопи в омаята на това ново завладяващо чувство.

Ритъмът им бе съвършен, сякаш се бяха любили стотици пъти. Ръцете на Арман докосваха всяко интимно кътче по тялото ѝ, докато тя не усети, че запламтява неудържимо при всеки нов допир.

При първия повик на екстаза, Хоуп отвори очи, за да срещне погледа му, изпълнен със същото удовлетворение и неутолима нужда. С отслабването на тръпките, които разтърсваха тялото ѝ, тя се отпусна в ръцете му, неспособна да преодолее копнежа да остане завинаги в неземния свят на удоволствието.

— Добре ли си? — попита той и леко отмести падналата на челото ѝ къдрица.

По устните ѝ пробяга усмивка на не скрито задоволство.

— М-м-м... — въздъхна тя блажено.

Как се чувства?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— М-м-м... — въздъхна отново и го целуна по горещото рамо.

Искаш ли да опитаме отново?

Хоуп облещи изумено очи.

— Попитах дали искаш да опитаме отново.

— Защо?

— За да доведем до съвършенство прекрасния опит — обясни той искрено.

Хоуп вдигна поглед и забеляза хитрото пламъче, което припламваше в очите му.

— А защо на мен ми се стори, че всичко е съвършено?

— Може би защото имаш богат опит за сравнение.

Тя се направи, че не е разбрала.

— Съвършенството няма нужда от сравнения. Съвършенството си е съвършенство.

И двамата замълчаха.

Натрапчиво самотният, наподобяващ кикот, писък на гмурец се понесе над водите на езерото. Отговори му друга птица, обади се и трета. Вятърът се заигра в клоните, разлюля ги за миг и утихна. Вълните се разбиваха едва доловимо долу в брега.

— Хоуп!

— Да, призрако мой? — прошепна тя и сведе устни над гърдите му. Усети как зърното му се втвърдява от топлия дъх, изплъзнал се между устните ѝ.

— Искам да опитаме отново — каза той малко колебливо. — Какво ще кажеш?

— И аз искам — ризата ѝ се плъзна надолу към безспорното доказателство за възбудата му. — И то много!

Телата им отново се преплетоха.

По-късно, когато вече лежаха прегърнати и разговаряха тихо, слънцето на късния следобед позлатяваше върховете на дърветата и оцветяваше в бледи пастелни ивици небето.

Арман ѝ разказа за живота си, прекаран в семейното имение край Ница. Родителите му били богати, баща му наследил титлата херцог, а по-големият му брат, съвсем заслужено, се ползвал със славата на Дон Жуан сред съседите. И когато богатите родители на няколко млади

госпожици надигнали глас на негодувание, брат му, заедно с неколцина други млади мъже поел към Новия Свят, за да стане търговец на кожи.

— И после?

— После баща ми почина.

Хоуп го погали нежно, за да почувства той близостта ѝ. За нея това бяха събития отпреди двеста години, но за Арман се бяха случили съвсем скоро.

— Татко често боледуваше, но нито един от нас не си беше давал сметка колко е зле. Един ден, както седеше приведен над бюрото си, просто отпусна глава и издъхна. Франсоа трябваше да поеме отговорността за семейството, но проклетия глупак се намираще толкова далеч, че дори нямаше как да му съобщим. А точно по това време Франция остави северозападните територии да ѝ се изплъзнат. Водехме битка след битка с англичаните. Те вече имаха надмощие... — той прекъсна разказа си с въздишка. — Понеже и кралят, и придворните, уважаваха семейството ми, получих позволение да отпътувам за колониите. Междувременно смятах да потърся Франсоа и да го върна вкъщи, където му беше мястото.

— И намери ли го? Арман въздъхна тежко.

— Да. Сякаш самата съдба се беше намесила. Открих го във Форт Чарлс до езерото Дю Боа. Бих го нарекъл Горското езеро. Бе облечен от глава до пети в еленови кожи, а се беше сдобил и със съпруга от племето оджибуа — млада, хубава и влюбена до полуда в него.

— Как се казваше?

— Водно цвете.

Хоуп го погледна възхитено.

— Може би името ѝ го е накарало да се влюби в нея...

— Франсоа не задоволи докрай любопитството ми, само ми каза, че са се оженили преди шест месеца и сега тя носи детето му. Съвсем не се радваше, че ме вижда. Зимата беше към края си и го чакаше работа.

— Никак не му се е искало да се върне?

— Не. Вече бе свикнал твърде много със свободата в тази дива страна. Едва ли щеше да е щастлив, ако трябваше да управлява имението. А и ми се стори толкова променен.

— Ами жена му? След като е била бременна, защо не е останала във форта?

— Беззащитна? Сама с другите мъже там? Никога не би останала, освен ако той не ѝ заповядаше. А той никога не би направил подобно нещо.

— А ти харесваше ли я?

Въпросът ѝ го накара да се усмихне и около очите му се събраха дребни бръчици. Беше разбрал скрития подтекст на въпроса.

— Намирах я очарователна. Както и всички други жени. Ала една-единствена успя да плени истински сърцето ми, макар да бях пътешествал толкова много. Видях я в другия край на салона, когато откривахме сезона с танци. Роклята ѝ беше бледозелена, а червеникавата ѝ коса — високо вдигната. Стоеше гордо изправена като кралица, а кафявите ѝ очи ми подсказаха, че има огнен нрав.

— Говориш за Фейт?

— Не, за теб...

Хоуп се почувства излъгана, когато чу тези думи, и понечи да стане, но усети здравата му ръка върху своята. Реши да не се съпротивлява и отпусна глава на гърдите му.

— Нямам представа защо съм тук, нито пък защо ти си тук, но съм сигурен, че сме били тук и преди. Наречи го съдба! Наречи го както искаш. Няма никакво значение. Убеден съм, че сме били заедно — думите му прозвучаха приглушено, но от тях лъхаше такава сигурност, че Хоуп също се поддаде, макар и за миг.

— Арман, харесвам те много! — тя се прекръсти престорено набожно. — Но не вярвам в съдбата. Просто се сблъскваме с шегата, погодена ни от измамността на вечността.

Той вдигна пренебрежително рамене.

— Можеш да вярваш в каквото си искаш, аз поне знам как стоят нещата.

— Ти, самовлюбен шовинист такъв...

Пръстите му се вплетоха в косите ѝ и той я обърна към себе си.

— Oui, ma chérie, точно такъв съм — съгласи се спокойно той, преди да притисне устни към нейните. Вече знаеше, че целувката е най-добрата тактика. — Повече няма да говорим по този въпрос. Докато разбиранията ни са толкова различни, е напълно безсмислено да обсъждаме проблема.

— Слушам, господарю мой!

— Така е по-добре! — изрече той, сякаш наистина признаваше, че е неин господар.

Привечер, когато полъхна хладен ветрец, Хоуп стопли на Арман от пърженото пиле.

— Кажи ми, кой е този полковник Сандърс? В коя война е участвал?

— Арман гледаше рисунката на плика от пилето.

— Нямам никаква представа. Сигурно някой южняк, измислил кой знае каква храна за пилетата си. Приятелите му дори са го наричали „Генерале“.

— Значи той е сготвил това пиле и след това ти го е продал?

— Има стотици заведения, където се продават пилета. А точно този „генерал“, мисля, че отдавна е починал.

— А кой е поел бизнеса? Жена му?

Тя се разсмя. Арман трудно би си представил промените в страната, настъпили, откакто за последен път е бил тук.

— Тя също е починала. Но няколко предприемчиви американци са основали компания, която се е разраснала от Източното до Западното крайбрежие.

— Значи наистина съществува Западно крайбрежие. Сигурен бях!

Хоуп посегна към една от чантите и извади малък атлас.

— Погледни тук! — посочи тя Северна Америка. — Преди да бъде построен Панамския канал, единственият начин да се достигне до Западното крайбрежие е бил по сушата, като се пресече цялата страна или като се заобиколи по море нос Хорн.

— И цялата тази земя принадлежи на Америка, така ли? — попита той и посочи Съединените Щати.

— Да.

Последва порой от въпроси. Хоуп следеше с интерес възхищението и изумлението му от промените в света.

— Това означава, че Франция е изгубила доста територии на континента. Невероятно! Разкажи ми още за тази земя.

Тя му започна да разказва за самолетите и железопътните линии, за камионите и колите... Обясни му цялата пътна система. Сетне отново се спря на любимата му тема — храната, без да забравя

популярните вериги за сандвичи, пръснати навсякъде по света. Описа френските ресторанти в Ню Йорк, американските в Париж и дори в Англия. Той, разбира се, не пропусна да отбележи, че французите са ненадминати готвачи.

Говориха и за политика, но Хоуп бе запозната само с днешното ѝ развитие, а Арман, естествено, познаваше политиката преди векове и разговорът вървеше трудно.

Обсъдиха модните тенденции, липсата на фантазия при мъжкото облекло, стиловете в дамската мода и платовете. Тема, която допадна и на двамата, бяха бижутата.

Докато разговаряха, в очите му все по-ясно личеше тъга, която постепенно завладя и Хоуп. Деляха ги векове, през които бяха изпуснали твърде много.

— Мисля, че ми трябва време, за да проумея всички промени — промълви той. И двамата се бяха облегли на големия камък, зареяли погледи към дърветата от другата страна на езерото, докато слънцето бавно се стопяваше и преливаше от оранжево в червено-жълто на фона на тъмносиньото. Той примижа, без да откъсва поглед от залеза, и Хоуп усети, че дори не го забелязва. Пред очите му беше миналото.

— Помогни ми, Хоуп. Моля те, помогни ми отново да открия себе си...

В думите му прозираше отчаяние и безсилие. Тя го докосна, за да смекчи поне малко болката, терзаеща сърцето му.

— Ще ти помогна! Още тази вечер. Вместо касетофона ще си водя бележки. А утре трябва да потърсим ковчежето.

— Ти си забележителна жена — изрече внимателно той.

— Разбира се, че съм — отговори престорено гордо Хоуп.

— Тогава да започваме!

Хоуп въздъхна. Може и да я смята за забележителна, но сравнено с неговата арогантност и самоувереност, всяко друго качество бледнееше!

На следващата сутрин Хоуп се събуди късно. Предишната вечер се беше опитала да систематизира всичко за Арман и Фейт, след като бе слушала и записвала почти до полунощ. След това той бе решил, че иска да се люби още веднъж със съвременна жена. Всичко започна на

смях, но близостта им ги остави бездиханни, отдадени изцяло на сладострастието. Накрая Хоуп заспа в прегръдките му.

— Събуди се! — прошепна Арман. Ухапа лекичко ухото ѝ и тя простена.

— След малко.

— Няма след малко! Събуди се сега! Има хиляди неща, които искам да разбера за твоя свят.

Устните му докоснаха в нежна милувка нейните.

Хоуп се изправи и го погледна сънено. Толкова ѝ се спеше, а той беше нетърпелив да започне следващия урок по история. Усмихна му се и изпита непреодолимо желание да се отпусне в ръцете му, да усети отново горещия прилив на страст, като миналата нощ... В този момент си спомни обещанието — трябваше да се опитат да намерят ковчежето.

— Да се захващаме с най-важното — тайната на Арман Сантъой — рече Хоуп и се прозя за последен път.

Бързо се приготвиха и тя донесе лопата. Започнаха да копаят. Арман вършеше почти цялата работа, тъй като беше силен и знаеше къде да търси.

Хоуп седеше наблизко, кръстосала крака и препрочиташе бележките от предишната вечер. Наистина трябваше да започнат от ковчежето и да се опитат да намерят изгубените му вещи.

Три часа по-късно тя не можеше вече да крие разочарованието си, а Арман — умората си.

— Сигурно онези негодници са го намерили! Това е единственото обяснение...

Арман изтри запотеното си чело и се подпря намръщен на лопатата.

— Не можеш да си сигурна, *ma petite*.

— Та ти изкопа истински ров около проклетия камък и все още не си го намерил!

— Не забравяй, че и камъкът, и дъбът са се променили толкова много, откакто бях тук за последен път. Възможно е и да греша къде точно съм го оставил. Това не е векът, в който съм живял, може би затова ти ще успееш, ако го потърсиш.

Хоуп се намръщи.

— Не съм сигурна. Тук не стават често земетресения. Възможно ли е ковчежето да се е изместило, както например почвата се променя,

когато някой разорава полето... Чудя се дали е така?

— Всичко е възможно — вдигна той рамене.

— Така е. Следващия път, когато ходя в Дулут, ще взема под наем детектор за метал.

— Това пък какво е?

— Просто машина, която открива местонахождението на метални предмети под земята — монети, дори метални ковчези.

— Полезен уред!

Хоуп кимна усмихнато и погледна часовника си.

— Ако побързам, ще успея да пристигна в Дулут, преди да се стъмни.

Стана и изтупа прахта от джинсите си. Арман остави лопатата и я погледна:

— Веднага ли тръгваш?

— Ще се върна скоро. Недей да зариваш рова. Тъкмо ще проверим дали предположението ти е вярно.

Отне ѝ точно три часа да намери откъде да вземе детектор под наем. Колкото повече обмисляше теорията на Арман, толкова повече ѝ се струваше, че е прав.

Ами ако открие ковчежето, какво ще стане тогава? Дали той няма да изчезне? Тогава пак ще остане съвсем сама на острова, а Арман ще търси любимата си Фейт.

Когато пристигна, слънцето вече се скриваше зад върховете на дърветата и хвърляше дълги тъмни сенки.

— Нося го! — извика развълнувано тя и вдигна детектора.

Арман седеше притихнал и умислен. Усмихна се тъжно, когато я видя, и Хоуп си спомни собствената си тъга, предизвикана от неясните въпроси по пътя към къщи.

— Хоуп... — изрече той, когато тя се приближи. Сложи ръце на раменете ѝ и леко ги стисна. — Дори не знаем какво ще стане, когато открием ковчежето, затова нека се сбогуваме още сега. Искам да ти кажа, че означаващ много за мен. Наистина много!

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не говори такива неща — прошепна дрезгаво тя и докосна с пръст устните му. — Нека първо да видим какво ще стане. Ако след това изчезнеш, значи е трябвало да стане така. Ако си все още тук... Ами... тогава ще видим...

Той кимна и лекичко целуна връхчетата на пръстите ѝ. Хоуп включи машината и започна бавно и внимателно да проучва земята. Само след няколко минути се чу прашчене, а след това и пиукане само на няколко сантиметра от рова.

— Ето тук! Тук трябва да е ковчежето! — Остави детектора и започна бързо и нетърпеливо да копае. Лопатата се удари в нещо твърдо и то отекна глухо. Отне ѝ половин час, докато го извади. Когато най-сетне го постави пред себе си, с изумление откри, че металът не е ръждясал.

— То е — потвърди Арман, но се приближи с нежелание.

Хоуп изтри пръстта от него с треперещи ръце и го огледа внимателно. Сигурно е било изключително красива изработка, рече си тя и насочи вниманието си към ключалката, пълна с пръст от двеста години. Очевидно ключът е бил доста голям, помисли си тя.

— Би ли ми донесъл една отвертка от палатката?

— Не, няма да ти донеса.

Тя го погледна през рамо и вдигна учудено вежди.

— Защо?

— Не искам да отварям ковчежето. Открихме го, а аз съм все още тук. Нека не прибързваме. Ако разбием ключалката, може би никога няма да намеря покой.

Хоуп го погледна. Сериозно ли го каза или просто не искаше да си отиде? Той разбра колебанието ѝ.

— Помисли, *ma petite*! Когато извади ковчежето от земята, не ми се случи абсолютно нищо. Както виждаш, все още съм тук. Ако счупим ключалката, вместо да я отключим, може би ще остана тук завинаги...

Вълнението, че е открила месинговото ковчеже, отстъпи пред мисълта, че може да го загуби, дори по-лошо, да го обрече на вечна самота.

— Прав си. Почти бях забравила защо го търсим — Хоуп отново погледна ковчежето, където по неговите думи лежаха дневникът му и миниатюрата с лика на любимата му. Изгаряше от любопитство, но се страхуваше да не се окаже, че отваря кутията на Пандора. — Ще почакаме и ще разберем.

Той ѝ се усмихна и повтори думите ѝ.

— Да, ще почакаме и ще разберем.

Душата му се бореше да се върне в отвъдното, където ѝ бе мястото, но тялото му копнееше от желание да остане при Хоуп...
Кое щеше да надвие?

ГЛАВА ШЕСТА

Мрак обгърна потъналия в тишина остров като цвете, затворило морно очи за нощен сън. Фенерът, закачен до палатката, разпръскваше отблясъци като старо злато в непрогледната тъма.

Арман и Хоуп седяха с гръб към светлината, вперили погледи към хълма. Хоуп наблюдаваше трепкащите отблясъци на луната по тъмните притихнали води на езерото. Бяха оставили ковчето вътре в палатката, за да не го виждат, но не успяха да се отърсят от натрапчивата мисъл, че то съществува.

— Добре ли си? — Арман се отпусна на земята до нея и протегна дългите си крака.

— Малко е хладно.

— Искаш ли спалния чувал? — гласът му бе нежен и възбуждащ. Хоуп се усмихна, зареяла поглед над водите на езерото.

— Не, благодаря — умът ѝ трескаво се мъчеше да подреди разпръснатите парченца на мозайката.

— Тогава ела аз да те стопля...

Хоуп се обърна към него и желанието ѝ просветна в усмивка.

Изведнъж, най-неочаквано, тя застина, с разширени от ужас очи.

— Арман!

Той се хвърли към нея и я прегърна, готов да усмири страховете ѝ. Едва тогава видя какво я беше уплашило.

Протегна ръка и сянката на дървото премина свободно през дланта му.

— Mon Dieu! — изрече той с непресторен ужас.

Хоуп го докосна, за да се увери, че все още е до нея и го стисна здраво за ръката.

— Не си отивай!

Арман се взря в големите ѝ кафяви очи, пълни с молба и промълви:

— Бедна мъничка моя! Нима всичко свърши? Тъкмо те намерих и вече трябва да си тръгвам...

— Не! — гласът ѝ прозвуча дрезгаво. Обзета от паника, тя отчаяно се молеше Арман да остане при нея.

Той се усмихна тъжно.

— Май нямам право на избор — протегна отново ръка и я погледна така, сякаш вече не беше негова. — Ковчежето е причина за всичко.

Хоуп поклати глава, отхвърляйки твърдението му. Искаше да му каже толкова много неща, а думите бягаха от нея. Как да му обясни, че я е върнал към живот, че я е накарал да заживее истински отново след кошмарните месеци в Централна Америка? Точно той ѝ направи изключителен подарък — посочи ѝ цел, която осмисли еднообразното ѝ съществуване. Звучеше налудничаво, че разчиташе на призрак да внесе смисъл в живота ѝ.

Изглежда Арман бе прочел мъчителните мисли по лицето ѝ, защото нежно прокара пръсти по устните ѝ.

— Недей, мъничка моя! Не е нужно да казваш нищо. Само остани! Остани с мен, докато все още мога да те виждам.

Тя кимна през сълзи.

— Ще остана... — прошепна и впери поглед в непрогледната тъмнина, която ги обгръщаше. Луната бе се скрила зад скупчените облаци и единствената светлина идваше от закачения наблизко фенер.

— Кажи ми за какво мислиш — помоли Арман.

— Струва ми се, че Фейт е била забележителна. Дарила те е с любовта си против волята на баща си. Сигурно ѝ е било много трудно в онези времена. Подозирам, че бащата на Фейт е наредил на спътниците ти какво да направят. Не мога да го докажа, дори не съм сигурна дали е толкова важно.

— А ковчежето? — гласът му прозвуча глухо и далечно.

Хоуп отново изпита смразяващ страх. Нямаше сили да го погледне, за да разбере дали все още е до нея.

Наведе глава още по-ниско и спря поглед върху часовника си.

Полунощ... Прокобен час — часът на магиите.

Бяха открили ковчежето и без дори още да са го отворили, то въздействаше на Арман. Какво ли щеше да се случи, ако все пак го отвореха?

— Трябва да помислим. Нямам никаква представа какво да правим, но ми идват наум няколко неща. Утре ще отскоча до Дулут да

проверя в библиотеката архивите за заселниците от тази част на Минесота. Може пък да открия нещо.

— Колко време ще останеш там?

Хоуп изпита желание да му каже, че няма да е скоро, но не можеше да го остави да си отиде от живота ѝ и от острова.

— Два-три дни.

— Ще те чакам — изрече глухо той.

— Наистина ли? — обърна се към него тя, без дори да се опитва да скрие тъгата си. Все така виждаше добре чертите и фигурата му, макар да ѝ се струваше, че са по-бледи и някак прозрачни.

— Разбира се, че ще те чакам. Къде ще ходя...

— Вечността те зове! — изстена тя и се притисна към него.

— Все още съм тук, нали виждаш. Не мога да те напусна. Трябва да намеря отговор на загадката, преди да си тръгна.

— Какво говориш? — възкликна тя. — Можеш да изчезнеш всеки момент, и то пред очите ми, а и двамата се преструваме, че утрешният ден ни принадлежи.

— Защото наистина ни принадлежи. Най-вече на теб.

Хоуп замълча, озадачена от думите, които той изрече толкова спокойно. Беше прав. Независимо дали щеше да остане, или да изчезне от погледа ѝ, той нямаше да намери покой. Вдигна поглед към дълбоките му бездънни очи.

— Така е — тихо се съгласи тя, най-сетне разбрала смисъла на думите му.

— Фейт... — Арман се поколеба за миг. — Хоуп... както и да се казваш... Ти е трябвало да бъдеш тук с мен.

— Не! — поклати рязко глава. — Аз съм си аз, не съм Фейт! Макар и в това да не съм сигурна вече — захлупи отчаяно лице в шепи тя и се остави вълната на обърканост и тъга да я погълне.

Изпитание ли беше за нея срещата с този мъж?

Не можеше да се престори, че спи. Продължиха да си говорят тихичко, без дори да обръщат внимание, че часовете на нощта се изнизват. Хоуп му разказа за ужаса, преживян в Централна Америка.

— Странно е наистина, но сега ми се струва, че всичко това се е случило на някой друг. Възстанових се напълно и съм готова отново да погледна света в очите. Дори не мисля вече за престоя си там. Когато се върнах, не можех да се отърва от мъчителните спомени.

— Познато усещане. Случвало ми се е след битка. Но времето лекува раните.

— Същото се е случило с любовта ти към Фейт и времето не е излекувало душата ти...

— Така е... Хоуп — гласът му прозвуча необичайно ясно в нощната тъмнина и тя извърна глава.

— Ти отново си предишният! — радостно извика тя. По лицето му все още личеше ефирната бледост, но той постепенно възстановяваше предишния си образ.

— Да, отново съм изцяло твой — гласът му звучеше по познатия дрезгав начин. Хоуп се усмихна с любов и той прокара нежно пръсти през косите ѝ. — Толкова си красива!

— И ти — отвърна затрогващо тя. Нима можеше да флиртува с един призрак! — Арман, моля те, прегърни ме. Искам... само да ме прегърнеш.

Изведнъж Хоуп се уплаши от самата себе си, от собствените си мисли и чувства, от натрапчивото си желание някой да я приласкае и успокои...

Мускулестите ръце на Арман я обгърнаха и тя се притисна към него. Усети пръстите му на кръста си, а брадичката му нежно се отпусна на косата ѝ. Допирът ѝ донесе непознато досега успокоение.

Розовопръстата зора докосна хоризонта.

Черните сенки на дърветата просветляха до кафяво и постепенно порозовяха. Двамата седяха и се любуваха на играта на цветовете.

— Обичаш тази страна, нали?

— Да — отвърна унесено тя.

— Обичаш и мен, нали?

— Не те познавам достатъчно. — Хоуп знаеше, че не казва истината.

— Достатъчно ме опозна, за да ме обикнеш!

— Престани да се държиш така властно! Когато те обикна, ще ти кажа — промърмори навъсено тя, ала се притисна към него.

Арман се разсмя с тих възбуждащ смях.

— Не, няма да ми кажеш, малка моя. Ще пазиш тайната си, докогато можеш.

Искаше ѝ се да спори с него, но очите ѝ се затваряха. Тя отпусна глава на гърдите му и се унесе.

Арман се облегна на дънера и също затвори очи. Спеше му се, а не можеше да си обясни защо. Беше спал повече от двеста години!

Хоуп преглеждаше получените писма пред пощата в Дулут. Първото беше от шефа ѝ.

Джо ясно ѝ даваше да разбере, че не желае да я вижда на работа още три месеца. Почеркът му беше невъзможен, но очевидно не бе искал секретарката да види писмото. Съвсем не беше необходимо всички да разбират, че Хоуп не е в добра форма. С това добрите новини приключваха.

Второто писмо бе от баща ѝ, написано в типичния за него хладен тон. Беше решил, че дъщеря му има нужда да поговори с някого. Чувстваше се отговорен за случилото се в Централна Америка. Може би наистина трябваше да поговорят. Подписът бе, както винаги — „Франк“.

Да поговорят ли? Та баща ѝ нямаше и най-бегла представа за проблемите ѝ.

Хоуп напъха безразборно писмата и квитанциите в чантата си и тръгна към библиотеката в центъра на града.

Досега се бе интересувала само от съвременна политика и обща история. Да търси биографии на хора, преминали през тези девствени някога земи, бе ново за нея. За щастие, намери доста богата информация. Библиотекарката спомена за Историческото дружество в Минесота, което съхраняваше всякакви сведения за хората, свързани с ранната история на щата.

— Мисля, че всичко ще ти е от полза, миличка! — възрастната библиотекарка настави Хоуп пред един от екраните. — Оригиналите доста са пострадали от времето и цялата информация е пренесена на микрофилми. Сега ще заредя апарата.

— Какво има на тази лента? — попита Хоуп, докато се взираше в неясния почерк.

— Единственото американско копие за търговията с кожи в Гранд Портидж. Гранд Портидж е основан през 1660 от жители на Дулут, за да се улесни търговията с индианците...

— Благодаря — каза Хоуп и се съсредоточи в екрана. Тук може би наистина щеше да открие нещо полезно.

Шест часа по-късно излезе от библиотеката. Очите я боляха. Тайно бе се надявала да разреши загадката. Да, бе вярвала в чудо. По дяволите! Не научи много от прочетеното. Разчиташе трудно документите, а и допълнителните материали, които ѝ предложи библиотекарката не ѝ свършиха работа. Не откри нищо ново за траперите, нито за търговията с кожи, нито дори за войните с Франция и с индианците. Натъкна се на личните писма на Арман до годеницата му в Бостън, но колкото и да бяха интересни, те не ѝ свършиха никаква работа.

Накрая Хоуп откри имената на тримата мъже, убили Арман, но само имената, нищо повече. Датите, на които бяха им платили за кожите, бяха няколко дни след убийството на Арман.

Откри също така, че фортът и търговският център в Гранд Портидж са превърнати в национален музей.

Цял ден се притесняваше за Арман. Въпреки че на сутринта не бе забелязала и следа от прозрачните контури на фигурата му като снощи, Хоуп не знаеше дали ще го намери, когато се върне. Може би е изчезнал и тя никога вече няма да го види. Когато излезе на улицата, изпита непреодолимото желание да открие отговорите на загадката. Трябваше да научи всичко час по-скоро. Незабавно!

Прекара нощта в малък хотел в покрайнините и поръча да я събудят рано. В седем часа вече бе поела по магистралата, в очакване час по-скоро да открие нужната информация.

Пристигна в Гранд Портидж едва по пладне. Стисна юмруци от възмущение. Може би някога Арман е минал точно оттук. Вървял е към дъба заедно със своите убийци и е обмислял как да върне брат си във Франция.

Хоуп се насочи към информационната служба на музея. В стъклени витрини бяха подредени множество реликви и на нея ѝ се прииска да докосне някоя от тях.

С какво мога да ви помогна?

Хоуп се усмихна.

— Бихте ли ме разказали за форта и за търговския център?

Мъжът зад гишето ѝ подаде брошура.

— Разбира се. Съществували са десет или дванадесет форта, построени между хиляда шестстотин и шестдесета и хиляда осемстотин и трета. Този тук е възстановеният форт от хиляда осемстотин и трета.

— Значи това не е фортът, построен през хиляда седемстотин шестдесет и втора?

— Не, госпожо.

— Има ли наоколо други фортове? — нямаше да се откаже толкова лесно.

— Не, госпожо. Всички са строени върху руините на предишните. Намираме се в района на най-богатите археологически находки, макар че все още не сме довършили разкопките, защото бюджетът...

— Имате ли някакви документи, запазени от този период?

— Сигурно се съхраняват в Уинипег, Париж или Лондон, където са били изпращани от Северозападната компания за търговия с кожи.

— Как бих могла да получа копия от тях? — Хоуп не се предаваше. Трябваше да получи по-пълна информация.

— Имаме чудесна библиотека, но не можете да изнасяте книгите. Ако искате, си направете фотокопия.

— Опитвам се да открия едно семейство. Роднини на френски офицер. Откъде да започна?

Той поклати объркано глава.

— Както ви казах, по-голямата част от историческите документи се намират в Канада и Европа...

Хоуп се отправи към библиотеката.

— Почакайте! Има още едно място, където можете да опитате. В Дулут живее един старец — професор Ричардс. Занимаваше се с проучвания. Ако не се лъжа, дори е преглеждал архивите в Лондон и Париж. Може би той ще ви помогне.

Хоуп се усмихна измъчено.

— Как да го намеря?

— Сега ще попитам за адреса едно от момичетата, което му помагаше. Пишеше материалите му на машина.

Хоуп нетърпеливо потропваше с пръсти, докато чакаше завръщането на младия мъж. Сега поне имаше за какво да се хване. Това бе последната ѝ надежда.

След малко той се върна с едно листче.

— Заповядайте. Керъл каза, че все още му пише материали и ако някой може да ви помогне, това е той.

Хоуп му подаде ръка.

— Благодаря! Много ви благодаря. Толкова съм ви задължена!

Влезе в библиотеката и си направи някои важни бележки от книгите, които я интересуваха.

Написа писмо до професор Ричардс и му го изпрати незабавно по пощата. Молеше се да ѝ отговори веднага щом го получи.

Късно следобед се качи на лодката си, включи мотора и потегли, вперила очи в далечния бряг.

Най-сетне го съзря — висок, красив, същият като преди. Отметна един непокорен кичур от лицето си, без да сваля очи от него.

— Какво се случи? Всичко наред ли е? — попита той, докато ѝ помагаше да завърже и закотви лодката.

— Всичко е наред — внезапно се закова на място. В нетърпението си да го види отново не бе чула мотора на приближаваща се лодка. — Арман, скрий се! — настоя шепнешком тя. Беше един от съседите, който имаше вила на отсрещния бряг на езерото.

— Не се притеснявай! Той не може да ме види.

— Откъде знаеш? — прошепна тя, без да мърда устни, докато махаше на неканения гост.

Арман задържа ръката ѝ, докато слизаше от лодката.

— Тази сутрин не ме видя, когато му помахам от брега.

— Здравейте, господин Шут. Как върви риболовът?

Той вдигна въдицата си.

— Чудесно! По-добра пъстърва не е имало от години. А вие как сте, млада госпожице?

— Аз ли? Много добре! Но защо питате? — не скри почудата си тя.

Арман си правеше шеги — целуваше китката ѝ, а езикът му бавно следваше пътя на вените ѝ.

— Ами, просто така. За миг ми заприличахте на античните статуи, поставени в парка на някое старинно имение...

Хоуп извърна поглед към Арман. За човек, който не го виждаше, би изглеждало странно ръката ѝ да виси така, отпусната като на

балерина. Единият ѝ крак бе на брега, а другият все още в лодката. Арман я държеше, за да не загуби опора.

— О, това е нова йогистка поза — опита се да издърпа ръка, но Арман не я пускаше.

— Йога ли? — учуди се Арман. — Каквото и да е, чувствам се обиден. Исах вече да си в прегръдките ми.

— Йога значи? — повтори със страхопочитание съседът. — Забележително!

— Да, йога — сопна се тя. — И няма нищо общо с прегръдка — опита се отново да издърпа ръка.

— Прегръдка ли? — измърмори в пълно недоумение възрастният човек.

— Да. Не! Просто говорех за една нова поза.

— Добре тогава. Ако имате нужда от мен, просто ме извикайте по-силно — той потегли, очевидно убеден, че младата жена не е съвсем с всичкия си.

Хоуп проследи как лодката му се отдалечава. Току-що се бе показала като пълна глупачка.

— Мислиш ли, че той разбира от нещото наречено „йога“? — попита Арман, като едва потискаше смеха си.

— Надявам се не много — отвърна кисело тя.

— Трябва да се прибереш и да си легнеш — каза нежно той и я целуна по косата. — Ще говорим утре, Хоуп. Сега се изкъпи с гореща вода и се наспи.

— Хм... — въздъхна тя. Умората я съсипваше.

— Тръгвай. Ще те изпратя до средата на пътя — прегърна я през раменете той и я поведе към къщата.

— Само до средата ли? — пошегува се тя.

— Дотам мога да стигна — отвърна вяло Арман и усмивката ѝ се скри.

Спря до малкото борче, наведе се и леко я целуна.

— Лека нощ, сладката ми.

— Лека нощ — отвърна тя, изпълнена с копнеж да прекара нощта в прегръдките му, въпреки че имаше нужда от здрав сън и горещ душ.

Отправи се с нежелание към къщата. Изкъпа се и се преоблече за няколко минути. Когато си легна, усети, че сънят бяга от очите ѝ,

прогонен от мислите, които постоянно кръжаха в търсене на отговор на загадката.

Така я завари утрото.

Хоуп стана, обу си джинси и широк бледозелен пуловер, изми се набързо, грабна нещо за закуска и изтича към хълма.

Подреди храната пред палатката и извика:

— Ставай, сънливецо! Слънцето отдавна изгря! Идвай да хапнеш, а след това ще поговорим. — Протегна ръка, за да дръпне спалния чувал, но той беше празен.

Сърцето ѝ замря. Арман си беше отишъл! Беше изчезнал през нощта и не бе пожелал да се завърне.

Отпусна се отчаяно на земята, прегърнала спалния чувал. Затвори очи и се предаде на болката.

Птиците се надпреварваха весело да припяват.

Люспести гърбове на риби просветваха по повърхността на езерото. Неочаквано вятърът довя едва доловимо, после все по-ясно позната старинна френска мелодия.

Хоуп се обърна по посока на звука и наостри слух. Сърцето ѝ ускори ритъм. Арман ѝ бе казал, че никой не знае тази песен, дори и Фейт.

Извърна се бавно и най-сетне видя тъмната му глава да се подава иззад хълма. Обзе я неописуема радост и тя се втурна по пътеката към него.

— Ти си тук!

— А къде другаде да съм? — попита търпеливо той и повдигна вежда.

— Можеше да си си отишъл!

Усмивката му се стопи и Арман протегна ръце да я прегърне. Устните му пробягаха по врата ѝ, ноздрите му вдъхнаха познатия ѝ аромат и той въздъхна.

— Не съм си отишъл — рече дрезгаво той и я погледна в очите. — Сутрин съм изпълнен със сили, сладка моя.

Хоуп докосна бузата и брадичката му, спусна пръсти по врата му и погали силното му рамо.

Очите му потъмняха. Притегли я и обви с ръка кръста ѝ. Другата бавно пропълзя към гърдите.

— Не мога да се начудя, че на жените им е позволено да носят такова оскъдно облекло. Приятно ми е, но съм учуден.

— А ти? Облечен си само с риза и панталони. Дори бельо нямаш.

По очите ѝ разбра, че това откритие ѝ е доставило удоволствие и се усмихна лукаво.

— Има мъже, които цял живот търсят съкровище като теб, малка ми Хоуп. Жена, която познава тялото си и удоволствието, което то донася на нея и на любимия ѝ.

— Повечето от мъжете, които описваш, са надраснали времето си. На жените винаги им е било приятно това, което правят мъжете, но им е било втълпявано, че никой не бива да разбира чувствата им, иначе биха ги взели за леки жени.

— На майка ми никога не ѝ е било приятно — заяви убедено той.

— Горката ти майка — прошепна Хоуп, целуна го по врата и усети соления привкус на кожата му.

— Тя беше истинска дама, която стриктно изпълняваше задълженията си.

— Искаш да кажеш, че дните ѝ са били заети с работа, а нощем не е получавала никакво удоволствие? Та подобен живот е толкова тъжен... — Ръцете ѝ бавно го милваха.

Очите му издаваха напирещото желание.

— Но такъв живот ѝ е бил отреден. Баща ми имаше любовница и бе доволен — настоя Арман.

— Горкият ти баща — въздъхна тя, лекичко ухапвайки врата му. — Добре че не се е родил в наше време, защото съпругата му едва ли щеше да търпи подобно пренебрежение.

— Трябва да помисля върху това, което казваш. Ти разби всичките ми представи.

Той я целуна по връхчето на носа, по челото, сетне по страните, докато Хоуп не притегли главата му към устните си и не нареди:

— Целуни ме тук!

Тя с нежелание се откъсна от прегръдката му и се върна при палатката за закуската.

— Май трябва да те нахраня, преди да си хукнал да търсиш храна другаде. После ще ти разкажа какво открих.

Арман подозрително пое подноса.

— Какво е това?

— Препечена филийка по френски и наденичка.

— Препечена филийка по френски ли? Няма такива филийки...

— той поклати недоверчиво глава, докато оглеждаше с погнуса храната. — Това е измислено от англичаните, сигурен съм. Никога не бихме нарекли подобно нещо френско.

Хоуп се засмя, без да обръща внимание на приказките му.

— Хайде, опитай го! Ще ти хареса, сигурна съм.

— Надявам се, че е по-добро на вкус, отколкото на външен вид — седна с презрителна усмивка и опита закуската.

В миг усмивката му се стопи. Хоуп сигурно се шегуваше, когато нарече това ужасно нещо „препечена филийка по френски“. Един французин никога не би се подигравал с храната, а това имаше гадния вкус на подсладена пореста гъба.

Хоуп ядеше бавно и мислеше за нещата, които бе открила вчера. Чудеше се дали Арман ще се ядоса, когато разбере, че враговете му са успели. Те се бяха справили доста добре, ако можеше да се вярва на документите. Тя осъзна колко зле би се почувствала, узнавайки фактите, ако е на негово място.

Събра записките си от предишния ден и седна пред него. Но в мига, в който го погледна, отново изпита почуда. Той изглеждаше толкова истински, толкова хубав!

— Трябва да поговорим...

— Но разбира се! Цял живот съм мечтал за жена, която говори толкова малко, като теб — пошегува се Арман. — Сега, след като те открих, бих искал да чувам гласчето ти по-често.

— По-често ли? Не забравяй, че може да изчезнеш!

Усмивката му се стопи.

— Надявам се да не е веднага. Има толкова много неща, които искам да ти кажа, а и да направя с теб...

Тя протегна ръка и прокара пръст по бузата му. Обичаше слабото му силно лице, което внушаваше доверие, лице, за което можеш да мечтаеш.

— Зная. Не исках да кажа точно това. Все още си тук и ми се струва, че ще останеш по-дълго.

— Да не се заблуждаваме. Някой ден ще си отида. Дори и да не искам, дори и да не съм готов. Просто ще изчезна. Трябва да свикна с

тази мисъл.

— Трябва ли? Не смятам, че се налага.

— Ти живееш в твоето време. Аз съм тук само за да получа помощ от теб. Когато си отидеш... — не довърши изречението той, но Хоуп разбра. През зимата не можеше да остане, освен ако не искаше да е напълно изолирана от света. И тогава, Арман щеше да бъде съвсем сам.

Отклони поглед към сините води на езерото. Той седеше до нея и тя осезателно усещаше присъствието му.

— Открих в архивите счетоводните книги на търговец от Дулут, който е работил в Гранд Портидж в средата на осемнадесети век.

Той я погледна с очакване.

— И?

— Един от мъжете, Франсоа Турбе, изглежда се е оженил за индианка. Заедно са продавали кожи в Гранд Портидж. Починал е няколко години по-късно, а цялата му сметка е била прехвърлена на жена му и детето. Хенри Худън е изоставил траперския живот и се е заселил в Гранд Портидж. Нямам представа откъде се е сдобил с толкова пари.

— Продължавай — изрече той, вперил поглед в сините води на езерото под отвесната канара.

— Третият — Жак Пийон, най-много забогатял. В архивите са отбелязани главозамайващи плащания, които е получавал за кожата...

— Нещо друго?

Тя въздъхна.

— Ходих до Гранд Портидж. В архивите няма нищо друго. За повече информация трябва да посетя музеи в Канада и Европа или да си осигуря достъп до секретните архиви на най-старите компании в залива Хъдсън и Северозападната компания за търговия с кожи.

— Няма смисъл да пътуваш толкова далече. Трябва да има друго обяснение...

— Има още няколко източника, които ще проверя. Узнах за един историк, който пише книга за семействата в Ароухед. Той може да има полезна информация.

— Добре.

— След четири-пет дни ще се върна в Дулут, за да се срещна с него. Може пък да знае нещо за твоите убийци.

Арман крачеше напред-назад през окапалите листа и борови иглички.

— Скоро ще разберем — поспря за момент, погледна я, сякаш нещо ново му бе хрумнало. — Някъде споменава ли се ключът?

— Не, никъде! — през цялото време Хоуп се бе притеснявала, че той ще ѝ зададе точно този въпрос. Нима може да се открие ключ, загубен преди двеста години?

— Зная, че ти ще го намериш!

— Защо си толкова сигурен? След повече от двеста години със сигурност е унищожен. В Съединените Щати се укриват хиляди хора всяка година, какво остава за един ключ, който дори е по-стар от самата страна!

— Тази земя винаги си е била тук.

— Имах предвид Декларацията за независимост, подписана през хиляда седемстотин седемдесет и шеста!

— Сериозно? Някой път трябва да ми разкажеш за тази декларация. Май не си я споменавала.

— Да не би да си въобразяваш, че ще успееш да ме отклониш от въпроса, като променяш темата?

— Не зная, *cherie*. Но реших да опитам — сините му очи хитро просветнаха. — А ако не мога да те разсея по този начин, ще опитам по друг — много по-приятен и за двамата.

— Непоправим си! — възкликна тя и се сгуши на гърдите му.

— Какво значи „непоправим“? Комплимент ли е? Означава ли, че съм влюбен в теб, или просто ти се разтапяш в ръцете ми всеки път, когато те докосна или целуна?

Хоуп обви ръце около врата му.

— Не. Означава, че си самоуверен егоист, разглезен и непредсказуем. Вече не се учудвам, че жените са били луди по теб.

Преди да успее да каже още нещо, устните му трескаво потърсиха нейните и тревожните ѝ мисли избледняха.

Хоуп знаеше, че информацията го е притеснила — личеше по очите му. Тримата мъже, отговорни за смъртта му, са продължили живота си в охолство, без да получат полагащото им се възмездие. Е, щом той искаше да забрави поне за миг това в прегръдките ѝ, беше готова да му помогне.

Обви страстно ръце около врата му и го остави да я покори. Та нали беше французин — нека утвърди славата си на любовник.

ГЛАВА СЕДМА

Хоуп се оказа права — Арман наистина бе разстроен от новините. Тя се бе унесла, а той тихичко се бе измъкнал. Погледна часовника си — доста дълга разходка! Нямахте го вече три часа. Предполати, че ще го намери на плажа да хвърля камъчета във водата или просто да се взира в синята шир.

По дяволите! Нима не разбираше, че тя иска да му помогне?

Обичаше Арман и искаше да бъде с него, докато изтече отреденото му време. Дори не знаеше как и кога точно се влюби в него. Откритието не я бе поразило, нито пък заслепило. Любовета бе проникнала в сърцето ѝ — неканена, неочаквана, ала желана. Вече знаеше, че го обича и не искаше да го отрече дори пред себе си.

Как можеше да се влюби в мъж, който е бил шовинист още отпреди времето на Шовен! Усмихна се. Арман бе роден да властва над жените.

Имаше нещо много приятно в отношението му към нея. Отначало не можеше да го определи точно. След това си даде сметка, че е впечатлена от силата му, която я караше да се чувства закриляна. Той не се държеше арогантно, не се опитваше да налага мнението си. Говореше нежно и същевременно с авторитет.

Шумоленето на листата я изтръгна от мислите ѝ.

Вдигна поглед и срещна изумително сините очи на мъжа, който владееше мислите ѝ.

Почувства се напрегната. Изражението му бе красноречиво — искаше да прекарат малкото време, което им оставаше, заедно.

Искаше да бъде с него, близо до него.

Наблюдаваше го как се приближава с гордостта и гъвкавостта на властелин над природата.

Арман седна до нея. Протегна ръка и я погали.

— Чувстваш се несигурна, Хоуп.

— Да.

— В мен или себе си?

— И в двама ни.

— А ще ми повярваш ли, ако ти призная, че и аз се чувствам така? — тъга забули очите му и Хоуп се изненада. — Трябва да пробия каменни стени, за да стигна до сърцето ти, любима. Всеки път, когато се опитам да те доближа, ти се отдръпваш, смутена, че те вземам за друга, без дори да обръщаш внимание на думите ми. Би трябвало и двамата вече да сме го преодолели. Напомняш ми за нея, така е, но не те вземам за Фейт — нежността в гласа му ѝ разкри, че говори за любовта, която изпитва към нея, а не към другата жена от миналото.

— Сигурен ли си? — прошепна тя едва доловимо.

— Да — нямаше и следа от съмнение, но все пак Хоуп потърси по лицето му издайнически знак.

— Обичам те! — изрече тя и усети, че ѝ олеква. — Обичам те и затова се страхувам, Арман.

— Чаках да го признаеш.

Хвана ръката му и я приближи до лицето си.

— Може би това е шега, измислена от боговете, но за мен е без значение, щом имам теб, Хоуп.

Изпита страх да изрече това, което я мъчеше, но нямаше избор.

— А когато си отидеш?

Арман повдигна рамене. Искаше му се да я прегърне, да я притисне към себе си и да останат заедно завинаги. Ала беше невъзможно и той го разбираше.

— Просто изчезвам и толкоз. Нищо не можем да направим. Но докато съм тук, ще сме заедно, ще те обичам и ще се грижа за теб.

— Дори когато упорствам и ти противореча?

— Да, дори ако ме отблъснеш в момент на гняв и разочарование. Ние си принадлежим, Хоуп.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Когато плачеш, ще изтрия сълзите ти. Когато се смееш, ще се смеем заедно. Когато се държиш лошо, ще те накажа.

— Ще ме накажеш?!

— Да, всяка жена трябва да бъде вразумена от време на време.

— Никога!

— Скъпа, ти дори нямаш представа какво удоволствие може да ни донесе едно... пошляпване.

— Слушай ме внимателно, Арман! По твое време може да е било нормално, но не и сега.

— Обещавам, няма да боли.

— Обещай, че няма да ме наказваш!

— Само ако ти обещаеш, че ще се държиш прилично.

И двамата се разсмяха.

— Изглеждаш много доволна — прошепна той и я целуна по косата, докато пръстите му оставяха огнени следи по гърба ѝ.

Тя отново се разсмя и вдигна поглед към него.

— Ти си истински французин!

— Нима мога да съм друг, *cherie*?

Хоуп докосна устните му през смях и отметна коса от лицето си. Наслади се на слънчевите лъчи, промъкнали се през клоните на дърветата и се загледа в зеленикавите оттенъци на светлината.

Ръката му се плъзна надолу и спря на кръста ѝ, а сините му очи проследиха нежното движение на пръстите. Премести се и погали корема ѝ, а след това бавно продължи към гърдите.

— Приятно ли ти е?

— Да, да... Толкова ми е приятно, че чак се плаша.

Хоуп усети как сърцето ѝ бие ускорено и затвори очи. Но това не помогна.

Усети невидими остриета да се забиват в нея, докато изгуби реална представа за състоянието си. Мъката я задушаваше. Отвори очи, наведе се и впи устни към неговите.

През цялата следваща седмица не споменаха нито веднъж за убийството му, сякаш темата бе табу. Хоуп реши да изчака, докато професор Ричардс отговори на писмото ѝ. Така се чувстваше спокойна и се наслаждаваше на компанията на Арман, без да изпитва вина, че не предприема, нищо.

Независимо че изчакваше, Хоуп не спираше да обмисля възможности за изход от положението. А и ковчето в палатката непрекъснато ѝ напомняше за проблема. Понякога забелязваше по лицето на Арман да преминава сянка и разбираше, че той също терзае ума си.

Живееше при него в палатката и когато заспиваше, той често „изчезваше“ нанякъде. Копнееше да бъде при нея и да я обича вечно, но знаеше, че е невъзможно.

Едва в края на седмицата Хоуп събра смелост и заговори на болната тема.

— Вече трябва да получа отговор от професора, за когото ти казах. Този, който проучва историите на семействата от областта. Може би ще ни помогне.

Арман въздъхна облекчено. Най-сетне бе повдигнала въпроса. Погледна сандвича си — ръжен едрозърнест хляб... Няма ли кой да направи приличен френски хляб? Отхапа и си помисли колко малко от съвременните храни бе опитвал.

Хоуп не проронваше дума и той реши да я изтръгне от мълчанието.

— Кога ще имаме някакъв отговор?

— В края на седмицата.

— И?

— И нищо! — остро отвърна тя. — Искан само да ти кажа, че ще замина. Може и да ти липсвам, но поне няма да се чудиш къде съм.

Той преглътна с усилие и остави сандвича. Точно с такава гадост е трябвало да хранят англичаните през войната. Едва ли щяха да изрекат и една заповед с подобна каша в устата.

— Ще ми липсваш, Хоуп, но не и тази храна.

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Измислена е от англичанин — граф Сандуич — развратник и комарджия. Това е било единственото добро дело в живота му.

— А дали ще успееш да намериш някоя малка телешка пържолка и картофи? Може и боб, и една-две гъбки... А кога ще се върнеш?

— След няколко дни.

— Толкова дълго?

— Налага се. Така няма да пътувам дотам непрекъснато, а и ще се върна възможно най-бързо — обеща тя.

— Зная.

Реалността отново нахлу в идиличния им свят и заплаши близостта им. Хоуп искаше да я прогони, но не знаеше как.

— Арман, разкажи ми нещо! Каквото и да е. Моля те...

— Добре, *cherie* — отвърна спокойно той и зави в салфетка остатъка от сандвича си. — Ще ти разкажа впечатленията си за съда.

— Кралския съд ли?

— Разбира се! Нима има друг съд? — напълно изумен запита той. Преди да продължи, се облегна на дънера на близкото дърво и я прегърна. — Та докъде бях стигнал?

— За съда. На колко години беше тогава?

— Точно бях достигнал пълнолетие — на тринадесет.

— Пълнолетие? — Хоуп се извърна и го погледна. — Да не би да говориш за някаква церемония?

Той се разсмя добродушно.

— Не говоря за никаква церемония, сладка моя. Просто бях достигнал възрастта, в която можех да създавам деца.

Хоуп чудесно разбираше, но се престори и попита:

— Но как разбра? Беше ли вече опитал?

— Това, любима, съвсем не те интересува. Знаех, че мога.

— Добре, разказвай по-нататък — въздъхна Хоуп.

Арман я целуна, сигурно за да компенсира отказа си да ѝ отговори.

— Баща ми реши, че двамата с брат ми — той беше на петнадесет — трябва да видим Версай и да поживеем в двора.

— Типично по френски — подметна саркастично Хоуп, без да признава колко я беше впечатлил блясъкът и величието на двореца, когато го бе видяла преди няколко години.

— Пътувахме с каретата на баща ми четири дни. Когато наближихме Версай и двамата с брат ми се отказахме да се правим на големи и отракани. Дворецът бе невероятен, истински шедьовър в бяло и златно, които блестяха на слънцето, както и самият крал, който сякаш излъчваше божествена светлина. Благородници, търговци, слуги, селяни, най-красивите жени, които някога съм виждал, живееха там. Самият дворец беше като град, цял дворецов комплекс.

Той спря за миг разказа си и Хоуп го подкани с блеснали очи:

— Разказвай, не спирай! — имаше жива представа от това, за което Арман разказваше.

— Каретата премина през огромни позлатени железни порти. Татко ни бе дал напътствия, които ние побързахме да забравим.

Двамата с Франсоа слязохме от каретата и прехласнато се заоглеждахме наоколо като току-що проходили палета. Неочаквано съгледах към нас да се приближава най-красивата жена, която някога бях виждал.

— И коя беше тя? — тихо полюбопитства Хоуп, а той просто сви рамене.

— Една от многото куртизанки. Беше на около седемнадесет и единствената ѝ роля бе да забавлява и задоволява прищевките на благородниците. Когато хвърлили за някакви прегрешения баща ѝ в Бастилията, имението им било конфискувано и тя или трябвало да остане във Версай, или да проси по улиците на Париж. Разумен избор! Вместо да спи по паветата, поне си бе осигурила топло легло.

— А ти влюби ли се?

— Вървах след нея дни наред като куче и се молах за един поглед, за една усмивка. Бях по-висок от връстниците си. Майка ми често казваше, че съм се метнал на германската принцеса, за която прапрадядо ми се оженил. Била е толкова висока, че горкият човек ѝ стигал едва до гърдите — по устните на Арман заигра усмивка, когато си спомни как е изглеждал в онези дни — дългунест хлапак, готов да опита всичко.

— И какво стана?

— Каквото предполагаш. След като ѝ досаждах цяла седмица, тя ме отведе в леглото си и ми показа какво е да си мъж — каза го така, сякаш бе най-естественото нещо на света, и у Хоуп се надигна гняв.

— А ти така ли си представяше нещата?

— На тази възраст, *ma chérie*, всичко ти се струва рай. В интерес на истината, надмина и най-смелите ми очаквания. Но като си спомня, най-хубавото бе, че брат ми никога не се добра до леглото на Мари.

— Ясно — прошепна Хоуп, без дори да се опитва да скрие ревността си.

— Въобще не ти е ясно, *ma chérie*. Та на Мари това ѝ беше работата във Версай. Не може днес да няма жени, които да упражняват подобен занаят?

— Има, но аз не познавам такива.

— Тъй като никой не си признава, че се възползва от услугите на подобни жени, това не значи, че те не съществуват. И освен това тогава бях още момче и трябваше да се науча как да доставям удоволствие на

жените. Всичко между нас приключи в мига, в който се качих в каретата, за да се върна у дома — той я целуна по слепоочието. — Но аз исках да ти разкажа нещо друго — за богатствата на Версай — за картините и мебелите, не за жените и интригите. Имаше една картина, която никога няма да забравя. Беше портрет на млада жена със загадъчна усмивка. Някой път ще ти я опиша по-подробно.

— Да, друг път — промълви тя, преструвайки се, че ѝ се спи. Беше виждала Мона Лиза.

— Друг път — повтори той и въздъхна. Не се нуждаеше от спомени, когато Хоуп бе до него.

Лежаха смълчани, всеки погълнат от собствените си мисли. Слънцето бавно залязваше и обагряше небето в меки краски.

Разделяха ги толкова много неща, мислеше си Хоуп. Дори и това, което той ѝ разказа, трябваше за сетен път да я убеди, че не си подходат. Но когато я държеше в прегръдките си и усещаше дъха му и стегнатите мускули на бедрата, когато я милваше, тя не можеше да мисли нито за Версай, нито за това, че той е на повече от двеста години. Усещанията ѝ бяха напълно реални.

Преди да се предаде на съня, Хоуп се зачуди защо еротичният разказ го направи по-истински от всякога в нейните очи. Един призрак ѝ разказа живота си, протекъл преди двеста години и тя дори за миг не почувства отчуждение помежду им.

Последната ѝ мисъл беше, че хората не са се променили кой знае колко през вековете. В основата си оставаха същите...

Арман стоеше на хълма и наблюдаваше малката лодка на Хоуп да се отдалечава към отсрещния бряг на езерото. Там се намираше нещото, което тя наричаше „автомобил“. Взе стъклото-увеличител, „бинокъл“, и погледна съсредоточено лицето ѝ. Дали ще се върне отново.

Бръмченето на мотора се чуваше все по-глухо. Ръцете му трескаво стиснаха бинокъла, докато неговата Хоуп се смаляваше в далечината. За миг затвори очи.

Хоуп... Тя означаваше всичко за него. Тя бе повече от негова femme^[1], тя бе неговата любов, неговият довереник.

Ухаеше сладко като диво цвете, но беше бодлива като шипков храст. Хоуп бе неговата *eglantier*^[2]. Хоуп бе Фейт — една пораснала, по-съвършена Фейт.

Бе обичал Фейт, но в много отношения това не бе истинска любов, а желание да я закриля. Искаше да я защитава от света, от опасностите в него, защото тя не бе достатъчно опитна, за да приеме и понесе тежестите на живота. Даде ѝ право да избира между женитбата и възможността да остане при баща си.

Така и не разбра какъв е бил изборът ѝ. Бе изпитвал съмнение дали ще дойде на уговореното място. Истината бе, че никога не повярва докрай в предаността ѝ към него, не бе сигурен дали няма да предпочете баща си.

Ако майка ѝ я бе оставила да порасне, вместо да се грижи за нея като за кукла и ако баща ѝ се беше отнасял към нея като към човек, а не като към вещ, която да бъде продадена най-изгодно, може би всичко щеше да бъде различно.

Но сега Хоуп владееше мислите му. Тя се грижеше за него, защото бе като затворник на този остров — пленник на времето.

Искаше да възнегодува срещу отреденото му от боговете, да се опълчи срещу природата, задето търпеше душата му да се лута в търсене на покой след определеното му на земята време. Същевременно искаше да благодари на същите тези богове, че са му дали възможност да срещне и да обикне жена, като Хоуп.

Устните му изрекоха тиха молитва. Ако имаше право на едно-единствено желание, то би било боговете милостиво да му дадат шанс да прекара остатъка от живота си с Хоуп, която се беше превърнала в смисъл на сегашното му съществуване.

Тя бе *douceur de vivre*^[3] за него.

Тя беше олицетворение на любовта и живота, надминаващо всичките му мечти и желания.

Фейт бе била неговият първи шанс за щастие, срещата с Хоуп — вторият. *Mon Dieu!* Той се нуждаеше от благоволение свихе, за да живее в любов с жената, която означаваше всичко за него. Нуждаеше се от трети шанс...

Хоуп отправи молитва към небето. Стоеше на входа на пощата и отваряше писмото от професор Ричардс. Вътре откри телефонния му номер и незабавно го набра. Минута по-късно вече си бе уговорила среща с него.

Той се оказа типичен разсеян професор с проникателни кафяви очи, скрити зад очила. Беше около седемдесет, много слаб и леко прегърбен.

— Тези мъже са прекарвали доста време от живота си, пишейки разни документи — отбеляза професорът.

— Да — нетърпеливо потвърди Хоуп и му подаде имената и копията от счетоводните книги.

— Ще помисля как да ти помогна, момичето ми. Имам копия от някои семейни архиви — писма, библии... Те не са документирани и може да се сметнат за неточни от историческа гледна точка, но точността едва ли е била съблюдавана в онези времена. Хората са си водели дневници или са изпращали писма, но в повечето случаи са преувеличавали нещата. Като зная имената, все ще открия нещо.

— Благодаря ви, професор Ричардс. Много ви благодаря! — Хоуп стана и му подаде ръка. — Отседнала съм в хотел в западната част на града. Ето и телефонния ми номер.

Той се надигна от креслото си и разсеяно стисна ръката ѝ. Очевидно вече мислеше за нещо друго.

— Довиждане, момичето ми. Ще ти се обадя, ако открия нещо — каза той и се зарови в книжата на бюрото си, без да ѝ обръща повече внимание.

Хоуп се отправяше към вратата, когато гласът му неочаквано я спря:

— Госпожице Лангстън, едно от имената е на капитан Тревър?

— Да... — тя изтръпна, изпълнена с очакване, но той не каза нищо и Хоуп добави: — Бил е в Порт Хурон, в Мичиган. Имал е дъщеря — казвала се е Фейт.

Професорът си свали очилата:

— М-м-м... да. Сигурен съм, че е същият.

— Същият ли?

— Чувала ли сте за семейство Хадингтън? Много мили хора. Полагат големи усилия да поддържат дейността на разни исторически

дружества и организации. Ако не се лъжа, семейство Хадингтън са потомци по права линия на Фейт Тревър Хадингтън.

— Сигурен ли сте? — Хоуп приседна примаяла.

Професорът поклати енергично глава, след което намести очилата си на върха на носа.

— Напълно. Жалко, че точно сега не са в града. Доколкото знам, най-малката им дъщеря се омъжи в Сейнт Пол миналата седмица и все още са там.

Значи Фейт се е омъжила! Не е дочакала Арман! Влюбила се е в друг...

— Знаете ли кога се връщат?

— Може би утре. Може би след няколко дни или след седмица. Възможно е дотогава да намерите някаква информация, която да ви е от полза.

Хоуп се изправи.

— Още веднъж искам да ви благодаря, професоре. Ще остана няколко дни. Не забравяйте да ми се обадите, ако научите нещо.

Все още не бе разкрила загатката, но поне ѝ оставаше надежда. А и вече знаеше съдбата на Фейт.

Изпита смесени чувства, докато премисляше казаното от професора. От една страна, изпитваше истинско задоволство, че Фейт се е оказала малодушна. От друга страна, добре съзнаваше, че новината ще натъжи много Арман. Фейт е била всичко за него...

В Дулут имаше много информация, но за съжаление, тя бе разпръсната и несистематизирана. Хоуп прекара няколко часа в градската библиотека, а след това се премести в библиотеката в университета на Минесота. Не откри нищо.

Късно вечерта изяде вечерята, която си поръча в стаята, и докато слушаше разсеяно новините по телевизията, реши да прекъсне издирването и да се върне на острова. Предпочиташе да е с Арман, вместо безполезно да се рови в купища книги.

На следващата сутрин се зае да събере багажа си. Точно тръгваше, когато чу звъна на телефона. Поколеба се за миг, но все пак вдигна слушалката. Когато чу пискливия гласец на професора, сърцето, ѝ се преобърна.

— Имам новини за вас, госпожице Лангстън, ако все още се интересувате. Елате и ще поговорим.

— Благодаря! Тръгвам веднага!

[1] Femme (фр.) — жена, съпруга. — Б.р. ↑

[2] Eglantier (фр.) — дива роза, шипков храст. — Б.р. ↑

[3] Douceur de vivre (фр.) — нежността, сладостта на живота. —

Б.р. ↑

ГЛАВА ОСМА

— Наистина ли смятате, че семейство Хадингтън имат някаква информация за Фейт Тревър? — гледаше с надежда Хоуп стария професор.

— Ако питате мен, момичето ми, едва ли друг, освен Бела Хадингтън би могъл да ви каже нещо — той отново се приведе над записките си. — Фейт е била една от четиридесетте, може би петдесетте европейки в Порт Хурон. Някои от тях или са се омъжили, или са се пръснали в различни градове по Източното крайбрежие. В архивите дори бащините имена на омъжилите се не са споменати. Фейт Хадингтън, обаче е изключение, вероятно защото се е заселила на запад, вместо да замине на изток. Говорих с Бела Хадингтън по телефона. Защо не се отбиете при нея? Много мила жена. За съжаление, изгубил съм някъде телефона и... Но ако отскочите до тях и ѝ обясните с какво сте се захванала, сигурен съм, ще ви отдели време.

— Мислите ли, че няма да ме отпрати? — усъмни се Хоуп.

Той се разсмя от сърце, пресегна се, взе един лист и надраска адреса.

— Бела не би върнала никого. Заслужава си да се срещнете с нея.

— Наистина ли? — ентусиазирано го погледна Хоуп. Значи ще успее да открие липсващите парчета, ще успее да намери сведенията, от които се нуждаеше Арман...

Професорът прекъсна мислите ѝ.

— Що се отнася до останалите мъже, вие сте се справила и сама, при това доста добре. Единствено ме учудва, че не сте намерили нищо за Хенри Худън. Сигурен съм, че фигурира някъде в моите архиви. Ще го открия. Имайте малко търпение. Вече не помня както преди, но бележките ми са много подробни.

Тя се усмихна, стана и му подаде ръка.

— Благодаря ви, професор Ричардс. Много съм ви задължена.

Възрастният човек само махна с ръка и се усмихна.

— Няма никакъв проблем, както казват внуците ми. Радвам се да помогна на някой да открие корените си. Та това е връзката между миналото и настоящето! Като знаем миналото си, по-лесно приемаме бъдещето.

— Така е — усмихна се отново Хоуп. За да си спести обясненията, му бе казала, че се интересува от прадедите си. Как би могла дори да спомене, че се е натъкнала на призрак? — Мога ли да се отбия отново утре, преди да си тръгна от Дулут?

— Но разбира се! Сигурен съм, че дотогава ще съм открил нещичко, момичето ми — кимна професорът към отрупаното с документи бюро. Едва ли друг би могъл да се оправи в хаоса, който цареше тук.

Бе твърде рано за посещения и Хоуп реши да изчака още час-два. Има толкова много неща за проучване, каза си тя и се отправи към библиотеката. По времето на Арман все още не е имало вестници, но през тридесетте и четиридесетте години на двадесети век са били публикувани много статии за бурната история на тази област. Може би в някой от тях щеше да намери отговорите, които търсеше.

Заредиха ѝ машината е микрофилм и Хоуп се зае да прегледа извадките по темата.

Миналото сякаш оживя. Арман вече ѝ бе разказвал за хората, местата и събитията. Сякаш всичко се бе случило вчера, а не преди двеста години — индианските войни, търговията с кожи...

Неочаквано една от историческите статии привлече вниманието ѝ. Имаше и снимка на жена, доста избледняла от времето. Хоуп напрегнато се взря, неспособна да откъсне очи от фотографията. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Ако не беше различната прическа, човек би помислил, че тя самата е на снимката.

Статията бе посветена на Фейт Тревър Хадингтън, омъжила се за британски офицер една година след смъртта на Арман. Съпругът ѝ бил на четиридесет и две, значително по-възрастен от нея, но двамата създали семейство в Сейнт Пол, имали три деца — син и две дъщери. Фейт бе станала свидетелка на историческите промени на границите, на преминаването на териториите от френско под английско управление и обявяването на Съединени Американски Щати. Бе доживяла до шестдесет и две, а последните десет години от живота си

бе прекарала като вдовица. Наследниците ѝ се пръснали из цяла Минесота.

Хоуп пребледня, докато четеше статията. Не само че любимата на Арман се бе омъжила, а бе родила три деца, отгледани в близост до лобното му място.

Извика бързо библиотекарката.

— Запозната ли сте с тази статия?

Едрата четиридесетгодишна жена се приведе и присви очи, за да погледне екрана. По лицето ѝ се изписа задоволство.

— Но да! Фейт Хадингтън. Тя е много известна и почитана тук. Един от наследниците ѝ е високопоставена личност в Дулут. Не може да не сте чували! Джеф Хадингтън? Притежава най-печелившата компания за недвижими имоти в целия щат. Клиентите му са доста богати, щом могат да си купуват цели острови в района на водната гранична зона. Нали знаете, не всичко наоколо влиза в пределите на националния парк.

— Да, да, зная — отговори разсеяно Хоуп. Името веднага ѝ се стори познато. Да, спомни си! Баща ѝ често бе препоръчвал на майка ѝ да продаде острова с посредничеството на Джеф Хадингтън. А Бела Хадингтън бе майка му. Смътно си спомни, че майка ѝ се познаваше с госпожа Хадингтън.

— Госпожа Хадингтън е много щедра. Направи дарение на библиотеката. Материалите са изключително ценни. Чудесна жена!

— Със сина си ли живее?

Мисля, че да.

Хоуп посочи екрана.

— Мога ли да направя копие на тази статия?

— Но разбира се! Трябва само да натиснете това копче.

— А Джеф Хадингтън сега тук ли е?

— Да. Пътува доста често, но имението му е в края на града, близо до френското пристанище — старинна тухлена сграда с ограда от ковано желязо. Гледа към Лейк Сюририър. Мястото е чудесно, някои казват, че е най-хубавото в града.

— Сигурно — съгласи се Хоуп и прибра бележника си. — Много ви благодаря за помощта. Утре ще намина пак.

Петнадесет минути по-късно бе на път към имението Хадингтън. Не можеше да спре да мисли за статията и снимката. Сякаш бе

срещнала самата себе си. Чак сега разбра защо Арман я бе сбъркал с Фейт.

Това, което я разтърси, не бе удивителната им прилика, а фактът, че сега той ѝ принадлежеше — телом и духом. Осъзнатата истина, я караше да тръпне от страх.

Обичаше го — бе го признала открито. Но се съмняваше дали той я различава от жената, която бе обичал цели две столетия. Само преди няколко часа се чувстваше уверена в любовта му, въпреки че той бе призрак. Сега, след като видя снимката и научи основните събития от живота на Фейт, изпитваше съмнение към всичко, което се бе случило.

Поне нещо ѝ бе ясно, нещо, което бе предполагала, нещо, в което не бе пожелала да повярва до този момент. Арман се бе влюбил в нея, защото приличаше на Фейт...

Внушителният тухлен дом се намирал на скалистото възвишение сред парк с висока ограда от ковано желязо. За щастие, огромната порта бе отворена и Хоуп подкара по алеята.

Застана пред парадната врата, неуверена и притеснена. Изпита желание да избяга далеч и само с усилие на волята успя да си наложи да остане.

— Кажете? — отвори ѝ възрастна дама с прибрана посивяла коса, обута в джинси, бледозелена копринена риза и дълги старинни обеци. Беше на около шестдесет и изглеждаше възхитително за възрастта си.

— Търся госпожа Хадингтън — промълви Хоуп.

— Аз съм. С какво мога да ви помогна?

— Бих искала да поговоря с вас за Фейт Тревър Хадингтън. Пиша статия за жените заселнички в тази област.

Възрастната дама присви очи и внимателно се взря в Хоуп. Очевидно бе забелязала приликата.

— Вие роднина ли сте ѝ?

Хоуп се усмихна и извади журналистическата си карта.

— Не, но ми казаха, че приличам на нея — *и то призрак, който много я е обичал*, додаде наум Хоуп.

Тези думи изглежда успокоиха госпожа Хадингтън.

— Но да, как не се сетих! Вие сте дъщерята на Синтия Лангстън! Срещали сме се няколко пъти, когато идвахте на острова. Тиърдроуп,

нали така се казваше?

— Да — отговори Хоуп. Щеше да бъде по-лесно, отколкото очакваше.

— Толкова ми беше мъчно, когато научих, че е починала. Много обичаше тези места.

— Така е. Всъщност аз се усамотявам на острова, когато пиша. Бела Хадингтън отстъпи крачка.

— Няма да си бърбим на стълбите. Заповядайте, ще се опитам да ви помогна.

Влязоха в библиотеката. Лавиците се издигаха от пода до високите тавани.

— Фейт е била забележителна жена.

— Наистина ли? Ще ми разкажете ли? — помоли Хоуп и седна на едно от канапетата до камината.

— Омъжила се за британски офицер, избран от баща ѝ за съпруг, отгледала е три деца в пустошта, която едва след сто години започнала да се цивилизова. Когато съпругът ѝ починал, се заела с превозването на стоки — традиционния семеен бизнес — докато синът ѝ отраснал.

— Значи е имала три деца?

— Да, момче и две момичета. Момчето ми е прапрадядо.

Хоуп се покашля и зададе въпроса, който отдавна се въртеше в главата ѝ.

— Висок ли е бил?

Госпожа Хадингтън се разсмя.

— Бога ми, не! В онези дни мъжете съвсем не са били толкова високи като днес. И освен това, полковникът — съпругът на Фейт — бил дори по-нисък от обикновено. Доколкото зная, бащата и синът много са си приличали.

— Откъде знаете?

— Ами... — възрастната дама повдигна вежди и я изгледа усмихнато. — Не се ли досещате? Пазя дневника ѝ. Записвала е всичко, всеки ден, чак до смъртта си.

— Бих... бих ли могла да го видя? — попита плахо Хоуп. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Дали е споменала нещо за Арман? Чакала ли го е в Порт Хурон?

Госпожа Хадингтън поклати глава.

— За съжаление, прибрали сме дневника в хранилище, за да не се разпадне. Нали разбирате, влагата почти го е унищожила.

Хоуп едва скри разочарованието си.

— Но имам машинописно копие, ако ви интересува — изправи се домакинята. — За съжаление, съвсем различно е, когато държиш оригинала в ръцете си. Е, поне ще имате възможност да го прочетете.

— С удоволствие!

Хоуп последва госпожа Хадингтън до огромното писалище в единия край на библиотеката и побърза да се потопи в света на Фейт. Всичко останало разми очертания.

Дневникът започваше от първия ден в новия ѝ дом край Мисисипи, в градчето, което щяха да нарекат Сейнт Пол.

Три часа по-късно, тя дочиташе последните редове през замъглен от сълзи поглед.

„... Едва сега разбирам, че младостта е за наивниците, средната възраст — да осмислиш вината си, а старостта — да се отдадеш на съжаления. Съжаленията, които изпитвам, понякога ме задушават. Моят офицер, да, моят офицер си отиде завинаги и аз съм виновна. Често се чудя защо животът се тътри като костенурка и ден след ден си представям какво ли би се случило, ако татко не бе се разболял в онази съдбова нощ и ако аз бях избягала от Порт Хурон. Дали е щастлив сега? Дали са край него децата, които толкова силно желаете да има? Липсвам ли му...“

Имаше още няколко страници посветени на децата и внуците. И още един последен параграф:

„Срещнах непознат търговец, наполовина индианец — наполовина европейец. Попитах го за името му и той ми разказа за произхода си. Фамилията му бе Сантъой. Разказа ми, че чичо му сигурно е загинал преди много години по тези места, защото нито се е завърнал във Франция, нито

се е опитал да се свърже отново с брат си. Мъката ми е непоносима. През всичките тези години съм мислила дали е щастлив, а той е бил мъртъв... Казват, че в смъртта човек най-сетне намира покой. Може би тя събира влюбени и приятели. Може би..."

— Недейте и вие! — Бела Хадингтън влезе в стаята с отрупан поднос. — Всеки път, когато стигна до края, заплаквам. Историята ѝ е толкова тъжна, толкова тъжна...

Хоуп затвори папката.

— Но как е успяла да издържи на всичката тази омраза навсякъде около нея? Съпругът ѝ е бил истинско чудовище!

— Аз имам собствено обяснение. — Сипа чай и подаде чаша на Хоуп. — Мисля, че той винаги е знаел, че Фейт е обичала друг. Някакъв френски офицер, доколкото разбирам. Тази мисъл не му е давала покой и той си го е изкарвал на нея. Не че я е тормозел физически, просто я е пренебрегвал, освен в случаите, когато можел да ѝ отмъсти. По думите на Фейт, много успешно се е справял, когато е искал да я унизи.

Хоуп се облегна и изтри сълзите си. Почувства се неудобно, че седи в библиотеката на почти непозната жена и плаче.

— Но защо се е самоубила? Него вече го е нямало да я измъчва?

— Не мога да отговоря със сигурност, но по думите ѝ, вече е била остаряла и изхабена, съкрушена от чувство за вина, съсипана от съжаления... В залеза на живота ѝ е останало единствено гнетящото ежедневие и мъката. Щом открила, че мъжът, когото е обичала толкова силно, е мъртъв, и последните зрънца надежда се разпилели. Според мен дотогава се е надявала някой ден отново да го намери...

— Но не е успяла — прошепна Хоуп.

Бела Хадингтън сви рамене.

— Никой не знае. През живота си разбрах, че всичко е възможно на този свят.

— А знаете ли имената на някои от хората, които са работили за съпруга на Фейт?

— Един или двама? Защо ви интересуват?

— Само питах — отвори чантата си и извади листа с имената на тримата мъже. — Тези имена познати ли са ви?

Бела взе листа и внимателно погледна.

— Не. Но защо не попитате един господин — професор Ричардсън в Дулут. Той знае всичко за всички и е много приятен човек. Опитайте и в историческите музеи в града. Те разполагат с доста богати фондове.

— Благодаря! — Хоуп стана и ѝ протегна ръка. — Много ви благодаря, че ми разрешихте да прочета дневника на Фейт. Точно това ми трябваше.

Старата дама се засмя с момичешки смях.

— Беше ми много приятно! Синът ми се шегува, че мога да говоря за семейната история в продължение на цяла година. Сигурно още подробности мога да си спомня. И е прав.

Спряха по средата на фойето. Госпожа Хадингтън посочи един от портретите на стената.

— Това е Фейт Тревър Хадингтън. Нищо чудно, че ви помислих за нейна роднина.

Платното бе напукано и избеляло. Вероятно е била на около тридесет, когато портретът е рисуван. Толкова стаена тъга имаше в усмивката ѝ...

— Хубава е, нали? — каза тихо Хоуп, забелязала уязвимостта в погледа и неизказаната надежда в тъгълчетата на устните.

— Вие също, скъпа — отговори приглушено госпожа Хадингтън. — Потърсете ме отново, ако мога да ви помогна.

— Благодаря!

Хоуп се отправи към колата си. Когато седнаше зад кормилото, забеляза някакъв автомобил да се приближава по дългата алея. Подкара бавно и в огледалото забеляза, че спря точно там, където нейната бе стояла преди малко.

Цяла нощ се въртя неспокойно в леглото си. Не можеше да спре да мисли за историята на Фейт. Въпреки че не е отишла на уговорената среща, тя цял живот е копняла за Арман. Младостта и случайността са ѝ попречили да разбере сърцето си, да последва зова му.

На следващата сутрин Хоуп се изми с леденостудена вода. Искаше ѝ се да може да измие и обхваналото я чувство на неудовлетвореност.

Преди по-малко от месец срещна призрак, който успя да преобърне и напълно да завладее живота, мислите и чувствата ѝ. Защо се влюби в него, заради нежността му към нея? Все още не можеше да си отговори.

Като премисляше прочетеното в дневника на Фейт, реши, че тя е била хубава, но лекомислена млада дама, пожертвала с лека ръка любовта си. По-късно е платила твърде висока цена за младежката си непроницателност като се е омъжила за суров и жесток човек.

Но какво значение имаше всичко това? Независимо от миналото, независимо от чувствата на Арман, Хоуп трябваше да му помогне да намери покой. Наближаваше времето тя да замине от острова. Зимата тук настъпваше рано и сред снега и ледовете би се чувствала като на Северния полюс. Арман не би могъл да живее в къщата заради невидимата стена. Студът щеше да скове тялото му, както времето бе сковало душата му. Но тогава тя няма да е край него, за да му помогне. Не ѝ оставаше никакъв избор. Налагаше се да намери изход, макар ясно да съзнаваше, че ще загуби Арман завинаги.

Взе чантата си и излезе от хотела. Имаше още много въпроси, които искаше да зададе на професора.

Професорът разлисти записките си.

— Нали ви казах вчера, че едното име ми се струва познато. Турбе е бил трапер по тези земи. Дошъл е като френски войник, но решил, че е много по-доходно да снабдява Франция с кожи. Бил е женен за красива индианка и децата му на свой ред се задомили във форта, а по-късно се преместили в Минеаполис. Сега наследниците му живеят в Северна Каролина и се занимават с търговия на тютюн.

Хоуп трескаво обмисляше чутото, въпреки че усещаше почти непреодолим глад.

— А чували ли сте за обковано с месинг ковчеже? Или пък за старинен ключ, ключ от слонова кост? Доколкото знам бил му е спомен — около четиридесет сантиметра дълъг с много фина резба, обкован с месинг.

— Не, не съм чувал... Нищо не ми говори, но може и да греша. Паметта ми не е както едно време. Важно ли е да разберете какво се е случило с този ключ?

— Ами, не съм сигурна... Но в семейството този ключ-реликва се е предавал от поколение на поколение, и може би, ако го открия, ще открия и роднините си.

— Разбирам — кимна старецът. — Нещо като символ за непреходност...

— Нещо такова — усмихна се Хоуп.

— А онези имена, които ви интересуват, няма да забравя и за тях. Щом открия нещо, веднага ще ви съобщя. Имам адреса ви.

— На този адрес ми носят пощата и аз идвам веднъж седмично, за да си я взема. Само пуснете една бележка и веднага ще дойда.

— Добре... — той вече гледаше разсеяно, очевидно изпълнен с нетърпение отново да се залови за работа. — Не ви обещавам нищо. Дори и в моите изследвания има доста бели полета. По средата на пътя съм...

Хоуп се отправи към вратата. Наистина имаше нужда да чуе една лекция по история, но само за периода, свързан с Арман.

— Много ви благодаря за помощта!

Професорът дори не я чу, вгълбен в изписан с нечетлив почерк ръкопис.

Отне ѝ половин час, за да намери семейството в Северна Каролина, но и там попадна в задънена улица. Изобщо не бяха чували за ключ от слонова кост, а и никой от семейството не се интересуваше от миналото...

Прибра събралата се поща и я натъпка в чантата си, без дори да отваря писмата. Отби се в супермаркета за продукти и потегли към острова.

Още щом видеше Арман, щеше да му разкаже за семейството търговци на тютюн и за брака на Фейт. Отново я обля гореща вълна. Нещата вървяха към добро, като изключи историята на Фейт. Всичко, което ѝ напомняше за другата жена, я изпълваше с ревност — чувство, което не бе познала досега. За пръв път в живота си Хоуп бе влюбена.

Арман я чакаше на брега. Още щом чу бученето на мотора, сърцето му трепна, изпълнено с облекчение. Хоуп се връщаше, но нещо не беше наред. Дори отдалече забеляза нервността и необичайната ѝ бледност. Какво ли се бе случило?

— Какво има? — попита той угрижено, когато ѝ подаде ръка, за да слезе от лодката, без дори да обърне внимание на струпаните кашони с продукти. — Случило ли се е нещо?

— Нищо. Ще ти обясня по-късно.

Той я обърна към себе си и се взря в очите ѝ.

— Обясни ми сега! Веднага!

Заповедническият му тон бе искрицата, която възпламени гнева ѝ. Погледна го ядосано и се изтръгна от ръцете му.

— Първо ще свалим кашоните и ще ги приберем!

— Кажи ми! — настоя той и хвана брадичката ѝ, без да откъсва очи от преbledнялото ѝ лице.

Хоуп затвори очи. Не можеше да се отърси от съмнението, че е само заместител на жената, чиято снимка носеше в чантата си.

— Всичко е заради Фейт, нали?

— Точно така! Омъжила се е една година след смъртта ти и е имала три деца. Починала е на шестдесет и две.

— Кой е бил той? — гласът му прозвуча незаинтересовано, но ръката му силно стисна нейната.

— Английски офицер. Чарлз Хадингтън.

Арман изруга и стисна още по-силно ръката ѝ. Пусна я внезапно и скри лице в шепи. След малко се овладя, но остана мрачен и навъсен като зимен ден.

— Този тип беше най-надутият кретен, когото съм срещал. Самата Фейт не го понасяше. Още от мига, в който ѝ го представиха, изпита антипатия. На един бал във форта, доколкото си спомням.

Хоуп не знаеше какво да каже и само кимна. Стисна ръце в скута си, а ѝ се искаше да го помилва, да отметне кичура коса, паднал на челото му. Не посмя, възпряла от студенината му.

Той въздъхна и отпусна рамене.

— Знаех, че ще се омъжи някога, но не предполагах, че ще е за този негодник Хадингтън! Животът ѝ сигурно е бил истински кошмар.

Загрижеността и мъката на Арман за съдбата на Фейт сякаш наля масло в огъня. Хоуп бързо започна да събира пакетите с храна от

кашоните.

— Хоуп! Какво правиш? — ръцете му обгърнаха кръста ѝ, докато стоеше наведена над един от кашоните.

Тя се изви и го отблъсна.

— Нищо. Отивам в къщата. Трябва да свърша няколко неща, а и ти имаш нужда да останеш сам. Така е най-добре.

— Не! — викът му отекна над езерото и тя замръзна. — Никъде няма да ходиш! Ще останеш при мен!

— Защо? За да те гледам как страдаш по жена, която не е имала и капчица смелост, за да направи това, което е искала? Жена, която не те е обичала достатъчно, за да се бори за теб? Не, благодаря! Не си падам по самоизтезанията, нито ще се оставя да се утешаваш с мен.

— Никога не съм се утешавал с теб!

Хоуп се свлече безсилно на земята. Краката не я държаха. Гневът ѝ взе да утихва. Все още дишаше тежко, разкъсвана от чувствата.

— Напротив, използва ме! Ти сам каза, че изглеждам също като нея и това наистина е така! Заблуждаваше се, че ме обичаш — взимал си ме за Фейт.

— Откъде знаеш, че приличаш на нея?

Тя потърси в чантата пресниманата статия.

— Ето! Това е нейна снимка. — Хоуп се засмя нервно, когато той пое копието от треперещата ѝ ръка. — Видях оригинала. Като изключим прическата, човек би казал, че сме близначки.

Стори ѝ се, че цяла вечност Арман се взира в снимката.

— Наистина много си приличате външно... Но... Не знам как да го кажа... Като личности сте съвсем различни. Фейт никога не би посмяла да не ми се подчини или да ми признае любовта си открито — отново сведе очи към статията и почти веднага след това вдигна поглед към Хоуп. — Жената на младежките ми мечти е тук, на този лист хартия. Жената, която обичам сега, е пред мен.

— Аз прочетох дневника ѝ, Арман. На младини е била наивна и лекомислена, а с течение на времето се е превърнала в огорчена, изпълнена с разочарования, съпруга. Приликата ни ме плаши... — очите ѝ се напълниха със сълзи. — А и не мисля, че откриваш някаква разлика между нас.

— Напротив, Хоуп, откривам! — ръката му обгърна раменете ѝ и той я притисна към себе си. Сякаш чувствата му вляха животворни

сокове в тялото ѝ. Обичта му бе неоспорима.

Тя заплака и разтърсвана от ридания, скри лице в извивката на врата му. Усети докосването на силните му нежни ръце, които я стоплиха и успокоиха. Чу го да прошепва нежни думи в ухото ѝ. Силното му тяло ѝ напомни за миговете, когато я бе прегръщал, изпълнен с копнеж и страст. Той имаше нужда от нея.

Целувката им сякаш бе за първи и последен път. Не угасналите чувства отново се възпламениха. Хоуп се притисна към него, копнеейки да се слоят, да почувства сигурност, да бъде обичана от този мъж. Как е могла Фейт да не отстоява щастието да остане завинаги с него?!

Отвърна с целия си плам на целувката му. Спря да диша за миг, за да се почувства едно с него, да не прекъсне връзката, която означаваше живот за нея.

Ръцете му повдигнаха пуловера ѝ — последната преграда между тях. Положи я на тревата и нетърпеливо издърпа джинсите ѝ.

Също толкова нетърпеливо Хоуп започна да разкопчава панталона му.

Устните му се спряха на гърдите ѝ, дъхът му опари розовите зърна, преди да ги поеме с уста едно след друго. Тя простена и повдигна бедра, а той навлезе в нея със силен тласък.

Любеха се с яростна страст. И двамата бяха живи!

Този момент бе доказателството! Повече не можеше да мисли. Отвори очи и се потопа в синия му взор — нежен и същевременно плашец. С един последен тласък и двамата достигнаха върха на опиянението.

Времето сякаш бе спряло. Реалността бавно изплува и тя стисна раменете му с треперещи пръсти.

Усмивката му бе толкова нежна, че Хоуп отново усети напиралите сълзи.

— Ma petite — прошепна Арман и леко премести кичур коса от лицето ѝ. — Обичам те толкова много!

Целуна челото ѝ и легна по гръб, а ръката му не спря да я милва.

Останаха смълчани, докато накрая той се облегна на лакът и я погледна.

Изразението на нежност и обич се смени с изненада, когато погледът му попадна на чантата, захвърлена и забравена до рамото ѝ.

— Няма ли да отвориш пощата, *cherie*?

Хоуп се надигна и видя разхвърляните писма. Лека усмивка пробяга по устните ѝ.

— От баща ми са.

— Ясно. Сигурно се е вдетинил с възрастта. Трябваше да се досетя.

Усмивката ѝ изчезна.

— Грешиш! Изобщо не е вдетинен.

— Тогава защо ти пише по две писма на седмица?

Хоуп замря, сърцето ѝ тревожно заби. Сигурно нещо се е случило? Изправи се и с треперещи пръсти прехвърли писмата и сметките, на които дори не бе обърнала внимание преди.

Арман беше прав. Двете писма от баща ѝ не бяха напечатани както обикновено, а надписани на ръка — с познатия ситен почерк.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Хоуп бързо изчете писмата. В първото баща ѝ съобщаваше, че ще наmine, за да види как се възстановява. Затвори очи за миг и се опита да остане спокойна. Само той ѝ липсваше! Нима не ѝ стигаше Арман, който от ден на ден все повече линееше. А сега ще трябва да се справя и със загрижения си баща.

Във второто ѝ съобщаваше кога точно пристига, че ще остане само два дни, тъй като го очакваха неотложни ангажменти. Неотложни ангажменти ли? Той мразеше острова и не би дошъл за нищо на света! Бе изумена, че смята да остане толкова дълго.

Дали се възстановява? Благодарение на Арман, едва ли някога се бе чувствала по-добре. Можеше да се закълне, че от смъртта на секретарката му го е заболяло значително повече, отколкото от случилото се с нея в Централна Америка. Поклати глава, сякаш за да пропъди тази мисъл. Не беше справедлива към него. Двамата бяха толкова различни и чужди един на друг, но въпреки това той не беше безсърдечно чудовище. Сигурно искаше да се увери, че психически е добре, за да може с чиста съвест да си върти бизнеса. За него винаги бе било особено важно какво ще кажат хората.

Арман я наблюдаваше, докато препрочиташе писмото втори път.

— Отново раздяла, нали?

— Не! — постави пръст на устните му тя и бавно проследи очертанията им. — Баща ми ще дойде, за да се увери, че съм добре. Ще спи в къщата, а аз в палатката. При теб.

— Сигурна ли си?

— Да. Трябва само да поразтребя и изчистя. Пристига скоро — каквото и да се случи, двамата с Арман щяха да прекарат времето, което им оставаше, заедно. Сега беше до нея, но скоро щеше да изчезне и да я остави сама със спомените.

— Притеснявам се за теб — каза меко Арман. — По очите ти се вижда, че си напрегната, а аз не знам как да ти помогна.

— Чувствам се отлично.

— Обичам те, Хоуп. Не си забравила, нали?

— Не, не съм.

— Тогава всичко ще бъде наред.

Тя не знаеше какво да му отговори. Дори не смееше да се надява.

Тъкмо привършваше с грима си, когато чу бученето на мотор. Грабна четката и се среса още веднъж, а страничните кичури прибра с гребени. Хвърли още един поглед към огледалото, за да се увери, че изглежда безупречно. Дори бе понапълняла. Баща ѝ нямаше как да отрече, че престоят на острова ѝ се е отразил добре. Усмихна се, защото не островът, а присъствието на Арман ѝ се беше отразило добре.

Изчака лодката на кея.

Баща ѝ скочи на пясъка. Както винаги изглеждаше чудесно, безупречен дори и в белите панталони и полото в синьо-бяло райе. Побелелите му слепоочия изпъкваха на фона на иначе черната коса, която бе единствената прилика между баща и дъщеря. Беше слаб, с мъжествено лице, което будеше страх у хората. Стоманено сивите очи, обикновено студени, издаваха неподправената му загриженост, когато срещна погледа ѝ. Направи крачка към нея, прегърна я силно и това ѝ напомни отдавна отминалото детство.

— Изглеждаш добре, детето ми! Още ми се виждаш отслабнала, но не чак толкова, колкото преди месец.

— Хубаво е, че ме виждаш така.

Усмивката му се скри.

— Централна Америка ти се отрази зле, но вече всичко е наред.

Целуна го по бузата, учудена от нежността му — нежност, която не бе проявявал към нея от дете.

— Каква Централна Америка? — пошегува се тя. — Нещо не си спомням. — В мига, в който изрече тези думи, разбра, че е казала самата истина. Преживяното там вече не ѝ причиняваше старата пареща болка.

Баща ѝ взе кутия, завързана с канап, а с другата ръка я прегърна през раменете и заедно поеха по пътеката към къщата.

И тогава едно подсвиркване привлече вниманието ѝ. Отклони поглед към дърветата вляво и видя Арман. Стоеше с ръце на кръста,

подпрян на един от боровете и ги наблюдаваше с искрящи очи.

Сърцето ѝ заби, защото разбра, че стои точно срещу баща ѝ. Поклати глава, за да му покаже, че не бива да си прави такива шеги, а в отговор той само сви рамене и продължи да си подсвирква.

— Какво има, детето ми? Какво те притеснява? — баща ѝ спря и я погледна. — Да не те боли нещо? Лошо ли ти е?

— Не, не! — успя да каже тя. — Чувствам се отлично. Стъпих накриво — наведе се нарочно, уж за да огледа досадните камъчета по пътеката. Баща ѝ също погледна надолу и Хоуп използва момента, за да направи знак на Арман да се скрие в гората.

Послуша я, защото свирукането спря. Хоуп се изправи, усмихна се малко глуповато и едва тогава забеляза, че баща ѝ я наблюдава така, сякаш току-що е избягала от лудницата.

Постави ръка на челото ѝ.

— Добре ли си? — попита той внимателно. Страхуваше се дали е на себе си.

— Да, съвсем добре съм — но като си помисли как изглежда отстрани, се разсмя неудържимо. — Стана ми смешно! Ей така, без никаква причина.

— А-ха... — объркано млъкна баща ѝ. — Поне не си загубила чувството си за хумор.

— Съвсем не! Още си го имам, Франк.

По сумтенето му разбра, че не ѝ вярва нито дума. Отвори остъклената врата и влязоха в кухнята.

— Искаш ли чай или нещо за хапване?

— Не, благодаря. Спрях в едно ресторантче край пътя, не беше кой знае какво, но ядох там.

Хоуп веднага разбра. Между пристанището и езерото имаше само едно кафене, където сервираха обикновена, домашно приготвена храна. Готвачът не беше французин, нямаше специалитети, а менюто допадаше единствено на изгладнелите работници, но не и на префинения ѝ баща.

Не се въздържа и го подразни.

— Някои казват, че това е най-добрият ресторант в околността.

— Е, да, за някои със сигурност е така. На мен обаче не ми хареса. Не обичам пържена риба, ям само варена — неодобрението му бе толкова искрено, че Хоуп отново се разсмя.

Седнаха да пият чай на стълбите на верандата. И двамата очакваха първо другия да заговори. Баща ѝ леко се покашля. Тя извърна глава към него, изпълнена с нетърпение и любопитство да чуе какво е намислил. Личеше, че е нервен. Франк Лангстън никога не проявяваше безпокойство.

— Хоуп, бих искал да се върнеш с мен, да прекараш известно време във Вашингтон, да си починеш...

Той бе искрено загрижен за нея, но не знаеше как да ѝ го покаже. А и никога не е знаел. И все пак бе изминал целия този път...

— Благодаря, Франк — отвърна меко тя и лекичко стисна ръката му. — Много ценя загрижеността ти, но тук се чувствам чудесно.

— Не ми е много приятно, че стоиш тук съвсем сама. Твърде опасно е.

— Отвлякоха ме, когато бях на гости при теб. Вашингтон е твой дом. Това тук е моят!

— За всичко е виновна проклетата ти кариера — промърмори недоволно той. Вече не можеше да сдържа раздражението си. — Твърде опасно е. Ако не беше тази работа, досега да си се омъжила и да имаш къща пълна с деца, вместо да обикаляш света.

Тя вдигна вежди. Не можеше да се отрече, че е достойна дъщеря на Франк Лангстън.

— Това ли мислиш, че трябва да прави всяка жена? Или може би това се отнася само за мен, защото съм ти дъщеря?

— Не ми говори с такъв тон, млада госпожице! Знам как стоят нещата! Не само че работата ти е опасна, но мисля, че трябва да се замислиш и за чергарския си начин на живот.

Хоуп много добре разбираше какво иска да каже той.

— Това вече си ми го казвал, и то неведнъж! — обърна тя гневно искрящите си очи към него. — Не казваше ли същото нещо и на мама? Повтаряше ѝ го, преди да се разведете, а след това тя стана един от най-добрите програмисти.

Птиците бяха замлъкнали.

Лицето на Франк се стегна и пребледня.

— Това беше подло от твоя страна, Хоуп!

— Да, така е! Толкова подло, колкото и опитите ти да ми попречиш. Спомняш ли си, Франк? Тогава мама почина и ти се опита да ме спреш от първата ми година в колежа, защото смяташе, че трябва

да се възстановя след загубата. Иска ти се да имаш послушна дъщеря, която да се прави на идеална домакиня на приемите ти, давани за половин Вашингтон. А ти дори не си направи труда да дойдеш на проклетото погребение!

— Имах язвена криза! Но ако трябва да си припомним, това беше и годината, в която след една от детинските си приумици започна да ме наричаш „Франк“, вместо „татко“.

Стояха мрачно и се гледаха. Вечерният здрач бавно потулваше болката им. Хоуп усети, че няма желание повече да спори. Зарей поглед към сините спокойни води на езерото и тръсна глава:

— По дяволите!

Щурците се подготвиха за нощната си серенада, а вълните едва доловимо се разбиваха край кея. Баща ѝ отново заговори:

— Обичах я толкова много. Толкова много, че ми се искаше да е до мен непрекъснато...

Хоуп не го погледна. Не искаше да види болката и вината, която той изпитваше.

— Искаше да ни увиеш в лъскава хартия, да ни прибереш в някой шкаф и да посегнеш, когато ти се прииска да се правиш на съпруг и баща, а ние трябваше да чакаме благоволението ти като образцово любящо семейство.

— Ти май не се чуваш какво говориш! Обвързаността в брака е двустранна — каза уморено той.

— Да, и двама сте ме създали, но само един намери време и желание да ме отгледа и да се грижи за мен. Мисля, че е крайно време да престанем да си разменяме банални фрази. Казахме си всичко.

— За някои неща си права, но проваленият ни брак с майка ти няма нищо общо с теб и не мисля, че трябва да го обсъждаме. Повдигаш въпроса за нея само за да отклониш вниманието от себе си.

— Разбира се, че имам отношение към брака ви. Аз бях потърпевшата — пое си дълбоко въздух и бавно го изпусна. — А не аз, ти повдигна този въпрос.

— Тогава да се върнем на това, с което започнахме — опита се спокойно да обърне разговора той. — Бих искал да се върнеш с мен във Вашингтон. Поне за няколко седмици. Моля те! След това ще видим.

— Защо?

— Наистина ли си мислиш, че съм се възстановил от всичко, което се случи в Централна Америка? — гласът на Франк прозвуча необичайно меко и тя го погледна подозрително.

Стана от стълбите и пхна ръце в задните джобове на джинсите си. Обърна се бавно и предпазливо към него. Не можеше да изостави Арман. Поне не сега.

— Искаше ми се да прекараме добре, докато си тук. Франк, но кажи ми как, след като зная, че си дошъл, за да ме накараш да си тръгна от това място? Моля те, приеми решението ми! Няма да дойда. Ще остана тук, докато не сметна за необходимо.

Дори в неусетно обгърналата ги тъмнина се усещаше, че волята и на двамата е подложена на изпитание. Погледите им се сблъскаха, изопнатите им лица изразяваха непоколебима решителност. Баща ѝ пръв сведе поглед към стъпалата. Хоуп въздъхна облекчено. Нима победата ѝ се оказа толкова лесна?

— Има и друга причина, поради която искам да дойдеш с мен — обясни меко той. По гърба ѝ полази тръпка. — Сенатският комитет по външна политика иска да дадеш показания. Смятат да преразгледат политиката си спрямо Централна Америка и в интерес на истината настояват да се явиш.

— Ти си знаел за това от самото начало?! — едва успя да промълви Хоуп.

— Да.

— Значи затова си дошъл чак дотук? — дори не се изненада от отговора на баща си. — Накара ме да си помисля, че се притесняваш за здравето ми, че искаш да разбереш как съм.

— Наистина се притеснявах. Здравето ти е най-важното нещо, всичко останало е без значение. Свидетелските показания ще бъдат изслушани чак след три седмици и ми се искаше да си починеш известно време, преди да се явиш. Ако водеше нормален живот, Хоуп, нямаше да се забъркаш в подобна каша. Това е единствената причина, поради която не искам да градиш кариера. Прекалената амбициозност съсипва всичко, дори и малкото щастливи моменти. Зная от себе си — затвори очи, за да скрие мъката си. — Не може да има обич между двама, отдадени на кариера.

Хоуп извърна глава към хълма. Прииска ѝ се повече от всякога да се притисне в изпълнената с обич прегръдка на Арман. Имаше нужда

да почувства докосването му, което я изпълваше със спокойствие и сигурност, да чуе тихия му глас, които и вдъхваше увереност и сила...

— Хоуп, направих всичко възможно да изключа името ти от списъка. Но властта ми не се простира чак дотам. Независимо дали ще дадеш показания, или не, исках да останеш известно време вкъщи с мен.

Тя въздъхна, защото добре съзнаваше, че е прав.

— Не се притеснявай, Франк. Ще се явя пред комитета. Но дотогава оставам тук.

— А аз нямам ли право на глас?

— Не! — отсече непоколебимо тя.

— Ти си моя дъщеря, Хоуп. Надявах се...

— Аз също. Надявах се поне да бъдем приятели, след като не сме истинско семейство.

— Не говори така... — гласът му трепереше.

Дали наистина се вълнуваше, или се преструваше? Тя не можа да прецени, но отказа да се довери на чувствата си.

— Ако можех да избирам, Франк, едва ли щяхме да водим този разговор. Ти нямаше да си тук, а във Вашингтон, откъдето да ми изпращаш картички, с които да ме уверяваш колко ти се иска да сме заедно, макар да си отдаден на неотложните си дела. Точно както правеше и преди — цялата горчивина, мъка и гняв, натрупани през годините, се изляха като порой.

— О, Господи! Нима е възможно да си толкова сурова съдница?

Без да каже и дума, Хоуп се обърна и влезе в къщата. Баща ѝ я последва по тесния коридор.

Цяла вечер си говориха за незначителни неща. Никой не посмя отново да повдигне парливия въпрос. Храната беше великолепна и Хоуп не спря да мисли как да занесе малко на Арман. След всичко, което му приготвяше, донесеното от баща ѝ щеше да му достави истинска наслада...

— Хоуп?

Гласът на Франк я стресна. Очевидно дори не го бе чула първия път.

— Да?

— В коя стая ще спя? — попита той и едва сега тя забеляза, че се е привел над масата, подпрял главата си с ръце.

За пръв път от много време го погледна внимателно. Никога не бе забелязвала тъмните кръгове под очите му и горчивите бръчки покрай устата. Времето бе сложило неотменимия си отпечатък. Изглеждаше изтощен и съсипан. Кога бе остарял и защо тя го забелязваше едва сега? Вероятно е била не по-малко сляпа от него...

— Вече съм оправила едната спалня. Аз ще спя навън.

— В никакъв случай! За Бога, не разбираш ли колко е важно да почиваш?

— Не се притеснявай. Опънала съм си палатка на хълма. Много ми е удобно и предпочитам да спя там.

Очевидно имаше намерение да я разубеждава, но се отказа.

— Ами тогава... лека нощ.

Хоуп въздъхна облекчено.

— Лека нощ — отговори тя, докато баща ѝ се качваше по стълбите.

Само за петнадесет минути почисти кухнята и това бяха най-дългите петнадесет минути в живота ѝ.

Затича с всички сили нагоре по хълма. Сърцето ѝ подсказваше, че Арман е близо. О, Боже, имаха толкова малко време да бъдат заедно!

— Започнах да се притеснявам, мъничката ми — долетя любимият кадифен глас иззад един бор и тя трепна от изненада. В нетърпението си да стигне върха, бе забравила да го потърси край стената. Видя го седнал, обгърнал коленете си с ръце, с лице към къщата.

Луната бе осветила едната му буза, а едва очертаният му силует наподобяваше възплъщение на дявола — с разрошена коса и блестящи сребристо сини очи. Едва ли имаше друг мъж с толкова прекрасно и демонично лице!

— Не успях да дойда веднага.

Смехът му ѝ се стори неразгадаем и мрачен като нощта, като него самия.

— И аз така си помислих — протегна ѝ ръка, за да я привлече към себе си.

— Така ли? — Хоуп се притисна в топлата му прегръдка.

— Ами да! Познавам дъщерята. Сигурно добре е оползотворила времето си в спорове. А сега, моя Хоуп, нека се насладим на

сребристата красота на нощта. Толкова е спокойно тук! — изрече той и погледна осеяното с трепкащи звезди небе.

— М-м-м... — притисна се още по-силно към топлото му тяло тя и отпусна глава на широкото рамо. Чувстваше се чудесно. Следващите му думи я изтръгнаха от вълшебната омая.

— Баща ти изглежда разумен човек. Все още не разбирам защо се притесняваше толкова, че ще дойде.

— Разумен ли? Опитва се да ме изнуди да се върна във Вашингтон заедно с него. И то веднага! А ти също наля масло в огъня и оказа незаменима помощ да изглеждам като умопобъркана! Почувствах се като луд шапкар, поканен на чашка чай.

— Още ли ги има? — попита той и докосна едно чувствително място на врата ѝ.

— Кои?

— Лудите шапкари. Нашите шапкари полудяваха, защото вдишваха финия мъх от бобровите кожи за шапки. Все още ли се носят такива шапки? Не видях на хората по списанията.

Хоуп се засмя уморено.

— Поне зная откъде произлиза тази шега. Не, вече не се носят, но все още употребяваме фразата.

— А той защо иска да посетиш дома му? Казваш, че това е баща ти, а го наричаш на малко име.

— От години се обръщам така към него — оправда се тя. В този момент, за пръв път след смъртта на майка ѝ, Хоуп се запита дали наистина не се държи като дете, както твърдеше баща ѝ. А с времето ставаше все по-трудно да върне нещата каквито са били.

— Мисля, че започвам да те разбирам, скъпа Хоуп. И кой знае защо това ме притеснява повече от всичко друго — въздъхна той и погали нежната кожа на гърдите ѝ, преди да я привлече към себе си. — Хайде, ела. Време е да спиш — обгърна кръста ѝ с ръка и я поведе нагоре по хълма. Главата ѝ все още почиваше на рамото му. — Искам да легнеш до мен. Така ще знам, че си в безопасност...

— Но аз съм в безопасност и съм щастлива! Много щастлива.

Арман я привлече и я целуна по челото.

— Аз също, съкровището ми! Аз също...

Лунният диск плуваше по искрящото звездно небе, но Хоуп не забелязваше нищо. Усещаше единствено прегръдката на Арман.

На сутринта пак щеше да се престори, че не забелязва колко безплътен става той с откриването на всяко следващо късче от мозайката.

Не искаше да търси повече информация.

Ала не можеше и да се откаже.

— Как е възможно собственото ми дете да е такъв инат! — баща ѝ бе кръстосал ръце на гърдите си. Строгите му кафяви очи хвърляха гневни мълнии.

Хоуп отпиваше сутрешното си кафе напълно спокойно.

— Не съществува друг човек на този свят, който може да ти съперничи по инат.

— При такъв силен ген как няма да съм същата?

— Не ми излизай с такива приказки, госпожичке! Все още съм ти баща!

— Никой не отрича този факт! — тя се пресегна за бурканчето със сливов мармалад, което той бе донесъл, и си намаза една филия. — Но в никакъв случай не си ми бавачка! Казах вече, че оставам тук до началото на следствието.

Франк присви очи, но гласът му омекна.

— Моля те, тръгни с мен! Дойдох тук, защото ми се искаше да се опознаем по-добре, въпреки че трябваше да го направим още преди години. За всичко е виновна глупавата гордост на семейство Лангстън — той колебливо хвана ръката ѝ.

За първи път баща ѝ я докосваше и тя не успя да реагира — толкова бе смутена. Между тях стоеше Арман и Хоуп не можеше да постъпи с него така, както бе сторила Фейт. Два века по-късно нямаше и тя да предпочете баща си пред Арман.

— Не мога. Поне не сега, не веднага. Моля те, дай ми още малко време.

Усети го, че се стяга. Ръката му пусна нейната.

— Няма да кажеш „да“, каквото и да стане, както и да те помоля, нали?

— Съжалявам, но не мога. Дай ми две седмици. Моля те само за две седмици, след това ще дойда във Вашингтон.

— Една! Нуждаеш се от една да се подготвиш за комисията.

— Две! — настоя тя. — Персоналът ти е достатъчно компетентен и аз едва ли ще има какво да кажа.

— Та ти се пазариш, като изпечен политик! — в очите му се появи възхищение. — Май си сбъркала професията си.

— Не бих издържала на непрекъснато напрежение. Добре съм си с моята журналистика.

— Добре тогава. Две седмици. След това взимаш самолета за Вашингтон. Разбрахме ли се? — поколеба се за момент и я погледна леко притеснено и несигурно. — Ще можеш ли да поостанеш при мен, след като всичко приключи?

— С удоволствие. Благодаря ти! — отговори искрено зарадвана тя.

— Ще те очаквам с нетърпение — той отклони поглед. Не беше в състояние да си спомни кога за последен път му се бе искало да заплаче.

Прекараха останалата част от деня в разходки по брега на езерото, разговаряха за съмненията, които Франк бе изпитвал по отношение на кариерата на майка ѝ. Хоуп с изумление откри, че винаги ревностно е следил професионалните ѝ постижения и е изпитвал скрита гордост от знанията ѝ в областта на компютрите.

Следобеда Хоуп го изпрати до малкия кей. Ръката ѝ стискаше неговата.

— Станала си изключителна жена, Хоуп. Много се гордея с теб! Колко години му бяха необходими да изрече тези думи?!

— Радвам се, че си го забелязал.

— И то доста отдавна. Просто никога не се яви възможност да ти го кажа.

— Възможност ли?

Той въздъхна.

— Нямах точно това предвид. Смущавах се да ти го кажа, защото когато се виждахме, ми се искаше да наваксам времето, в което сме били разделени, и се стараех да ти бъда истински родител, макар и никога да не успях да го покажа.

Тя стисна ръката му с обич.

— Зная, Франк, защото и аз се чувствам по същия начин.

Той спря и се обърна към нея.

— Тогава мога ли да те помоля за нещо?

Хоуп кимна, учудена какво ли би могла да направи за баща си. Едва ли отново ще я помоли да тръгне с него.

— Бих искал отново да ме наричаш „татко“ — помоли той и лека руменина пропълзя по скулите му.

В гърлото ѝ заседна буца и тя обви ръце около врата му и го притисна силно.

— Това „да“ ли означава? — Очите му бяха пълни със сълзи.

— Да, татко.

— Благодаря, детето ми! — целуна я развълнувано. — Трябва да тръгвам, за да не изпусна полета. Ще се видим след две седмици, нали?

В отговор тя отново го прегърна. Дори и след като си тръгна, близостта, която им бе липсвала години наред, остана в сърцето ѝ.

Хоуп прокара върхчето на една тревичка под носа на Арман. Той лежеше по гръб, вдигнал ръце под главата си, със затворени очи. В ъгълчетата на устата му потрепна усмивка. Заприлича ѝ на малко момче, което току-що се е измъкнало, след като е избягало с най-хубавата ябълка от нечия градина. Съвсем не бе ябълка, а две кутии сладки със стафиди.

— Трябва пак да отида в Дулут.

— Зная. Почувствах го.

— Как така?

Той се усмихна и отвори очи. Обичта му я стопли като слънчев лъч.

— Мислих за всичко, *cherie*, и разбирам, че колкото повече се доближаваш до истината, толкова по-голяма слабост чувствам аз.

— Слабост ли? — прошепна тя плахо. Сърцето ѝ сякаш се вледени.

— Не трябваше да ти казвам...

— Но аз трябва да зная! Откога се чувстваш така?

— От последния път, когато се върна.

— И кога смяташе да ми кажеш?

Той проследи с палец очертанията на устните ѝ.

— Нямахме много време, докато баща ти беше тук.

Той отпусна ръката си и Хоуп усети студени тръпки да полазват по гърба ѝ. Извърна поглед към сините води на езерото, защото усети как сълзите ѝ напират.

— Хоуп! Погледни ме! Трябва да разбере какво е станало в миналото ми, да намеря отговорите, но това не значи, че искам да те напусна.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Дори да исках да съм част от живота на Фейт, нямаше да има никакво значение. Аз съм тук, с теб! Бих искал да остана, но и двамата знаем какво ще стане — огромна мъка се четеше в очите му. — Но ако има начин да те намеря отново, ще го открия. Кълна ти се!

Тя се отпусна в ръцете му, неспособна повече да сдържа сълзите си. Не беше честно! Съдбата я срещна с него и след като тя го обикна, ѝ го отнема...

Искаше да прекара с него малкото време, което им оставаше. Самотата заплашваше скоро отново да обсеби дните ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Професорът седеше пред отрупаното с документи и книги бюро.

— Сигурен съм, че го оставих някъде тук, миличка... А-ха! Ето го! — вдигна тържествуващо поглед той. Очевидно въпросите й за първите заселници му доставяха истинска радост. — Никога няма да познаете какво открих!

Хоуп се усмихна, а сърцето й подскочи при тези думи. Несъмнено бе попаднал на нещо изключително важно.

— Наистина няма да мога. Кажете ми!

— Бела Хадингтън ми се обади, за да ми каже, че сте се срещнали. Дала ви е идеята да посетите някои от къщите с историческо минало в областта. Ходихте ли?

— Ами още не съм — оправда се неловко Хоуп. — Смятах да отида, въпреки че не бях сигурна дали ще има някаква полза. Всички са построени един век след времето, което ни интересува.

Той се отпусна в креслото си доволно.

— Извинете, млада госпожице, но повечето хора мислят като вас. Именно Бела Хадингтън ми даде повод за размисъл и аз се заех сам да разнищам нещата. Един от старите домове — „Пикар“, вероятно принадлежи на праправнука на един от мъжете, от които се интересувате — Жак Пийон. Много имена са били променени в онези времена и то заради различните националности на заселниците. Произношението и правописа били най-различни. Понякога хората променяли фамилиите си, за да са като на богати роднини, или пък за да се сдобият с по-голяма власт и влияние. Тогава имената, пренесени от родината, имали огромно значение. От това, което съм открил, излиза, че Пийон е изчезнал, точно преди Пикар да се появи на сцената и да поеме търговията му. Затова ми се струва, че става въпрос за един и същ човек.

Хоуп се нуждаеше от няколко минути, за да осмисли чутото. Не откъсваше поглед от стария човек, неспособна да промълви и дума. Изправи се рязко и внезапно, лицето й се озари от усмивка.

— Домът „Пикар“, казвате? Тук, в Дулут ли?

Той ѝ подаде един лист и тя го пое с трепереща ръка.

— Точно така. Това е адресът. Пожелавам ви успех! Ако намеря някаква допълнителна информация, веднага ще ви съобщя.

Хоуп направи крачка към вратата, изпълнена с нетърпение да провери чутото.

— Сигурен ли сте, че предположението ви е вярно?

— Не, не съм. Но ако искате да се уверите, идете до къщата.

— Благодаря ви, професор Ричардс. Наистина, много ви благодаря. Толкова ми помогнахте! Наистина!

— И аз ви благодаря, мила моя — погледна я той така, сякаш му бе съобщила за никому неизвестна досега болест. — Защо не бяха всички така загрижени за прадедите си като вас...

Хоуп се разсмя от сърце.

— Да, наистина! Прадедите... — затича надолу по стълбите, нетърпелива да се качи в колата.

Помаха на професора, натисна газта и потегли. Стана ѝ смешно. Докато стоеше на прозореца, горкият човек разтриваше ръката си след здравето ѝ ръкостискане. Сигурно щеше да мине доста време, преди да премине изтръпването.

Отне ѝ час, докато намери улицата, а от ентусиазма ѝ вече нямаше и следа. Сигурно и тук щеше да удари на камък. Какво значение имаше, дори и къщата да принадлежеше на наследниците на Пийон? Бе построена цели сто години след времето на Арман.

Бе величествена постройка, която се открояваше сред обграждащото я достолепие и величие на милионерските домове, изградени главно от собственици на мини, разположени в околността.

Голяма табела, поставена от страни на моравата, уведомяваше туристите, че домът „Джон Пикар“ е отворен за посещения от единадесет до пет от вторник до неделя, почивен ден понеделник. Никак не беше зле за правнука на онази отрепка. Оставаше само половин час до затварянето.

Натисна бравата. Тежката дъбова врата се отвори и пред Хоуп се откри просторно светло фоайе. Погледът ѝ бе привлечен от огромна ваза от скъп порцелан с ароматни свежи цветя.

— Има ли някой тук? — провикна се тя, но отговор не последва. — Добре дошла, Хоуп! — промърмори тя под нос и смело влезе. И от двете страни на цветята, подредени като за погребален обред, бяха пръснати множество брошури за историята на къщата, а също и книга за впечатленията и адресите на посетители и гости. Взе една от брошурите и надникна в салона, точно отляво на фоайето.

Видя тежка старинна маса от времето на кралица Ана с няколко стола, изглежда предназначена за игра на карти. Срещу камината бе поставено викторианско канапе в синьо и червено. Две по-малки канапета, пак от времето на кралица Ана, изглеждаха не на място край наскоро претапицираните столове.

Викторианските лампиони с къдрици по абажурите и малките декоративни масички явно бяха купени и поставени доста след времето на първите обитатели на къщата.

Следващата стая представляваше спалня с огромно балдахинено легло, което запълваше почти цялото място. Имаше и гардероб с изкусна дърворезба и скрин, върху който се мъдреше кана и малък леген.

Лекото почукване на токетата ѝ по дървения под отекна в празната къща. Открехна съседната врата и се озова в кабинет с масивно писалище с извит сгъваем капак. Плотът бе празен, виждаха се само небрежно разхвърляни брошури, също като тези, от които Хоуп държеше в ръка. Личеше, че подпряния до стената махагонов шезлонг е рядка и ценна вещ, която Джон Пикар едва ли е притежавал в онези времена.

Тя въздъхна. Въодушевлението, изпълнило я след разговора с професора, бавно взе да отстъпва място на празнотата, неизбежно съпътстваща всяко силно разочарование.

Нямаше защо да остава повече. Тръгна към вратата и в този миг погледът ѝ попадна на някакъв предмет, смътно очертан зад стъклото, където беше изложен. Сърцето ѝ ускори ритъм и тя затаи дъх. Може би си въобразяваше, че вижда това, което бе търсила толкова упорито?! Затвори очи и после бавно погледна към малката витрина.

Резбованата рамка бе от тъмно дърво, а вътрешността — тапицирана с бледозелено кадифе. Точно в центъра лежеше изкусно изработен ключ от слонова кост, обкован с месинг. Надписът гласеше,

че ключът е предаден на праждото на Джон Пикар от някакъв морски капитан в средата на осемнадесети век.

— Господи! Та той наистина съществува!

Хоуп си пое рязко въздух, без да смее да отдели поглед от ключа, за който Арман ѝ бе говорил толкова много. Ето че той стоеше пред очите ѝ, съвсем истински!

Протегна ръка и лекичко докосна стъклената преграда, разделяща я от предмета, който в отчаянието си смяташе, че никога няма да намери.

Ала някакъв глас я изтръгна от унеса.

— Моля да ме извините, дори не съм разбрала, че е дошъл посетител.

Хоуп бързо отдръпна ръка, сякаш стъклото се бе нажежило. Обърна се и видя висока жена, облечена в типичен за викторианската епоха костюм, застанала до вратата. Разпоредителката се усмихна любезно, но личеше, че е нащрек. Огледа внимателно младата жена, осмелила се да посегне към една от поверените ѝ ценности.

— Извиках, когато влизах, но никой не ми отговори — Хоуп също се опита да се усмихне, но пресъхналите ѝ устни само се изкривиха.

Жената се поколеба и погледна часовника си.

— Ами... Бихте ли се отбили утре? Вече е време да затваряме.

— Недейте! Моля ви, недейте! Няма да се бавя повече от минута-две. Моля ви, нека остана само още малко! Трябва да...

Без дори да дочака отговор на отчаяната си молба, Хоуп неочаквано се втурна към входа. Грабна ключовете от колата, но ги изпусна, точно преди да успее да отвори багажника, където държеше фотоапарата си.

Затича обратно към къщата, в желанието си по-бързо да стигне до кабинета. Макар и задъхана, в очите ѝ гореше такъв плам, че разпоредителката я погледна уплашено.

— Само ще направя една снимка и обещавам веднага да си тръгна — изрече тя на пресекулки, а жената бавно и внимателно се отдръпна, готова да ѝ каже да напусне кабинета час по-скоро. Хоуп съзнаваше, че се държи като обезумяла, но тя се чувстваше така от мига, в който бе срещнала Арман.

— Наистина съжалявам, но се страхувам, че...

— Зная, че ви приличам на луда, но, разбирате ли, един от прадедите ми е морският капитан, който е дал на Джон Пикар този ключ. Изминах целия път, само и само да го видя. Ще направя снимката за по-малко от минутка и веднага си отивам. Обещавам! — излъга Хоуп. Нима трябваше да се вини? Измамата на някой друг бе внимателно положена върху кадифе, зорко охранявана. И каква беше разликата между нейната малка лъжа и тази на един убиец, надживяла вековете?

Когато чу това обяснение, жената се отпусна облекчено.

— Ами... В такъв случай... — започна тя, но Хоуп дори не забелязваше присъствието ѝ, заета да фокусира предмета. Направи петнадесет, може би двадесет снимки, и едва тогава чу лекото покашляне на разпоредителката. Очевидно търпението ѝ окончателно се бе изчерпало.

На връщане не усети нито откъде мина, нито кога стигна до главната улица. Забеляза единствено огромния надпис с червени букви на малко магазинче, където експресно проявяваха снимки.

В главата ѝ се зараждаше план. Остави се на интуицията, без дори да мисли задълбочено, но решена да осъществи идеята. Подаде филма на младия човек в магазинчето, взе квитанцията и подкара към хотела.

Ключът съществуваше! През всичкото това време е бил под носа ѝ. Сега само трябваше да го открадне.

Не! Не беше това начинът. Четири метални скоби здраво придържаха кутията към стената, а имаше и восъчни печати! Ако просто я задигнеш, кражбата нямаше да остане незабелязана. Щеше да е първата заподозряна, особено след като открито заяви, че ключът някога е принадлежал на семейството ѝ.

А и как да го направи посред бял ден? Нали само тогава музеят бе отворен. Къщата бе охранявана с алармена система, което означаваше, че няма да успее да се промъкне тайно.

Внезапно ѝ дойде наум нова идея. Ще подмени истинския ключ с имитация. Все още нямаше представа как ще го осъществи, но можеше да изпипа и обмисли подробностите. Решението бе взето!

Искаше ѝ се Арман да е с нея, за да му разкаже всичко. Сигурно като чуе новините, ще стане още по-безпльтен и накрая ще изчезне...

Отново я обзе отчаяние. Неописуемата радост бавно се стопи. Интуицията ѝ подсказа, че сега, когато вече е открила ключа, ще загуби човека, когото обича повече от живота си. Нуждаеше се от време, за да помисли, да свикне със загубата, да реши какво да прави. Едва се сдържа да не се разплаче от отчаяние.

На следващата сутрин взе душ и бързо се облече. През нощта смътната идея бе добила ясни очертания и сега трябваше да действа.

Отиде до фотостудиото и взе проявения филм. Можеше да използва само четиринадесет снимки, всяка от които бе уловила ключа под различен ъгъл. Наистина изработката му бе великолепна. Сигурно по онова време Арман е платил цяло състояние за подобна вещ. Първото, от което Хоуп се нуждаеше, бяха точните му размери.

Отне ѝ цял час, за да открие магазин и да купи необходимото. Когато всичко бе готово, тя се запъти към къщата „Пикар“.

Краката едва я държаха, докато се приближаваше по алеята към входа. Отдъхна си, когато разбра, че разпоредителката е друга. Поне не се наложи да се справя с два проблема наведнъж. Засега ключът ѝ стигаше.

Разглеждаше стаите бавно, напътствана от екскурзоводката, която напевно и подробно обясняваше предназначението и изработката на всяка вещ и мебел, и начина на живот по времето, когато домът е бил построен. Хоуп си наложи да не се заглежда твърде дълго в ключа, когато минаваха от кабинета в задната спалня. Кимаше, докато слушаше разказа, сякаш всичко бе еднакво интересно и интригуващо, като се опитваше да потисне нетърпението си.

В края на обиколката се спряха край малка купа, предназначена за дарения, и Хоуп извади двадесет доларова банкнота от портфейла си и я остави с усмивка. Момичето отвори широко очи и се усмихна.

— А сега мога ли да пообиколя сама? Къщата е такава прелест, че имам нужда от малко време, за да се полюбувам на всичко, което ми покажете.

— Но разбира се! Чувствайте се като у дома си! Само ще ви помоля да не пипате нищо. Всички неща тук са стари и доста чупливи, а някои дори готови да се разпаднат. Ако забелязахте експонатите са реставрирани и консервирани, но въпреки това е опасно да бъдат докосвани, като онези чинии и вази например, които са слепени парченце по парченце.

— Разбира се. Аз съм почитателка на антикварни ценности — отвърна Хоуп, имайки предвид Арман и ключа от слонова кост...

Екскурзоводката разпери ръце.

— Заповядайте! Обикновено смяната ми свършва след час, но обещах на едно от момичетата да я замествам, така че ако имате въпроси, ме извикайте.

Хоуп се усмихна и ѝ благодари. Умишлено забави крачка, за да не проличи нетърпението ѝ. Обиколи антрето, като се поспря пред една от закачалките и едва след това влезе в кабинета. Погледна през рамо, за да се увери, че никой не я наблюдава, извади отвертката и се зае за работа. Отне ѝ повече време от предвиденото, защото витрината бе закачена нависоко.

Неочаквано от антрето се дочуха гласове. Тя бързо прибра нещата си. Обърна гръб на витрината, постави пръст на брадичката си и насочи вниманието си към старинното писалище.

— Вие още ли сте тук? — попита разпоредителката, очевидно отдавна забравила за присъствието ѝ.

— О, да. Тъкмо разглеждах това великолепно писалище. Невероятна изработка, нали?

Младата жена усмихнато кимна и продължи напевния си разказ, предназначен за две възрастни дами. Хоуп ги изчака да преминат в съседната стая и си отдъхна. Извади отвертката и се зае с поредния болт. Трудно го отви, тъй като отдавна никой не бе пипал витрината.

В два и половина тя вече обясняваше в един златарски магазин на бижутера какво точно иска. Собственикът се почеса по рошавата глава.

— Да не мислите, че ще е много лесно?

— Ще ви платя щедро. Напълно съм убедена, че ще се справите великолепно!

— Ще го направя, щом открия достатъчно голямо парче слонова кост... Това се цели четиридесет сантиметра.

— Щом скулптурите на малки пластики могат да намерят, значи няма да е голям проблем и за вас — настоя Хоуп. Беше готова да го убеди с цената на всичко, но нямаше да приеме отказ. — Мога да отида и в Минеаполис. Сигурно някой там ще го изработи за ден-два.

— О, аз ще го направя! Трябва само да поръчам слонова кост.

— Направете го възможно най-бързо. Моля ви! Трябва ми до края на седмицата. Искам да има същия месингов обков като оригинала.

— Добре, госпожо — каза отегчено той. Сигурно денят му е бил доста тежък.

В колата Хоуп оброни глава на волана и въздъхна с истинско облекчение. Вече можеше да се върне при Арман.

Моторницата си стоеше там, където я бе оставила. Тя се качи, запали разсеяно мотора, вперила поглед в острова. Там някъде на хълма я очакваше Арман. Отдалече островът тънеше в зеленина, но успя да различи очертанията на големия камък на хълма. Много скоро времето щеше да се промени. Лятото се готвеше да отстъпи място на удивителната красота на кратката есен в Северна Минесота. Листата на дъбовете, кленовете и брезите се обагряха в яркочервено, жълто и златистокафяво и бавно окапваха, разстилайки пъстър килим и откривайки всички закътани местенца на острова, невидими за окото в лятната зеленина.

Хоуп не го видя на брега. Спря мотора, хвърли въжето и скочи на пясъка. Засенчи с ръка очи, за да огледа по-добре пътеката, водеща нагоре по хълма, но отново не успя да го открие. Неочаквано той се появи от храсталака и сърцето ѝ подскочи.

Арман стоеше до малкото борче, точно на границата на невидимата стена. Тъжният му поглед я уплаши. Изведнъж осъзна, че вижда през него храста, пред който той стоеше. Арман не бе изчезнал, но изглеждаше като същински призрак — съвсем прозрачен и нереален.

Сълзите ѝ бликнаха. Истина беше! Колкото повече се доближаваше до ключа, толкова по-бързо линееше той и чезнеше безпътен. Успехът ѝ бавно, но сигурно го убиваше.

— Значи реши да се върнеш? — гласът му прозвуча като полъх на вятъра.

Тя пристъпи към него, но неочаквано спря.

— Виждам, че си разбрал. Открих нещо много важно. Иначе нямаше да чезнеш малко по малко пред очите ми.

Той прокара ръка по врата си и гарваново черната коса. Хоуп протегна ръка да го докосне. Копнееше да почувства силното му тяло, но промени решението си и унило отпусна ръка.

— Да, мила ми Хоуп. Така е — каза примирено той, забелязал отчаяния ѝ жест.

Поеха нагоре по хълма в мълчание. Времето, отредено им да прекарат заедно, приближаваше края си, а никой не искаше да нарече нещата с истинските им имена, за да не издаде болката от очакващата ги неизбежна раздяла и самота.

Хоуп седна на одеялото под големия дъб. Пое си дълбоко въздух и каза направо.

— Намерих ключа. Пазят го в един музей, който преди е бил домът на Джон Пикар — правнукът на Жак Пийон.

— Така си и мислех — той продължаваше да стои прав, с ръце на хълбоците, зареял празен поглед към хоризонта над водите на езерото, сякаш търсеше в безкрая сенките от миналото. — Сигурно той е бил убиецът ми. Странно, не очаквах да е той — погледна през рамо към Хоуп. — Взе ли го? — искаше му се да я докосне, да я успокои, но не знаеше как.

Тя поклати глава.

— Не. Направих само снимки и нещо като матрица. Остана там, в стъклената витрина, разпоредителките пазят къщата като настървени кучета — извърна се и придърпа чантата си, за да вземе една от снимките, които останаха у нея след посещението ѝ при златаря. — Погледни! Трябва да съм сигурна, че е той — подаде му снимката, копнеейки да ѝ се усмихне и да облекчи страданието ѝ.

Арман сериозно взе снимката и ѝ хвърли само бегъл поглед, след което кимна утвърдително.

— Да, това е ключът.

— Знаех си — гласът ѝ натежа от мъка.

Той се извърна към нея, все още с ръце на хълбоците. Слънчевите лъчи свободно преминаваха през него. Странно, но те създаваха ореол около него, от който изглеждаше още по-героичен.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Ние ли? Нищо. Аз ще направя каквото трябва — Хоуп се обърна към езерото. Арман бе пред очите ѝ такъв, какъвто ѝ се искаше да го вижда винаги — истински и само неин. Бавно извърна лице към

него. — Занесох матрицата и снимките на един златар. Той ще изработи дубликат за около една седмица. Тогава ще подменя оригинала и ще го донеса веднага.

— Нали каза, че има охрана — намръщи се той.

— Да, има, но все ще измисля нещо. Поне ще опитам.

— А след това?

— Ще се върна тук и ще отворим ковчежето, а след това... — вдигна рамене, за да му покаже, че всичко е въпрос на време. — Ще видим.

Хоуп усети галещите лъчи на слънцето и се опита да преглътне напирашите сълзи. Сега не бе моментът да плаче.

Стресна се, когато ръката му се вплете в косата ѝ, и извърна лице към него.

— Не, мила ми Хоуп. Недей да го правиш. Разбираш ли ме?

— Ти възвръщаш предишната си форма! — прошепна тя и докосна бузата му. С всеки миг тялото му наистина губеше прозирната си безплътност.

— Да. Но нямах това предвид. Не бива да го правиш! Разбираш ме, нали?

Тя повдигна учудено вежди и се престори, че не разбира.

— Какво да не правя?

— Да сложиш край на живота си — думите долетяха меко, но смисълът им сякаш разкъса тишината.

Хоуп сведе поглед. До този момент дори не бе посмяла да мисли за това, но не можеше да отрече, че ѝ бе минавало през ум като единствената възможност да остане с него.

— Защо?

Сините му очи потъмняха. Искаше му се да я накара да разбере.

— Защото не е дошло времето ти да умреш. Животът те очаква, бъдещето е пред теб. Дори и да не искаш да ми повярваш, зная, че е така. Сигурен съм толкова, колкото и в любовта си към теб. Сигурен съм, че душите ни ще се срещнат отново, за да слеем навеки любовта си.

Дълго сдържаните сълзи се застинаха по страните ѝ.

— Ти ще ме напуснеш, ще отидеш при Фейт, и аз ще остана съвсем сама. Нима не разбираш? Обичам те много повече от нея! И искам да споделя живота или смъртта с теб!

— Ще бъде така, но не можеш сама да отнемеш живота, който Бог ти е дал. Той ще те повика, когато му дойде времето.

Бликналият гняв я задуши.

— Фейт се е самоубила на шестдесет и две! И знаеш ли защо? Защото най-сетне е разбрала, че е направила грешка и е пожелала да бъде с теб!

Той се усмихна тъжно.

— Горката Фейт... Тя не бе дорасла за истинска любов. Не е била готова дори и на шестдесет и две, сигурен съм.

— Ставаш нагъл! — изкрещя тя и го заудря с юмруци в гърдите. — Не разбираш ли? Тя е умряла заради теб! Заради невинната си любов към теб! Мислиш, че не мога да направя същото ли?

Той сграбчи ръцете ѝ, притисна ги към гърдите си и я погали нежно.

— Да. Ще живееш, за да извървя пътя, който съм поел, за да мога да се върна при теб — всичко бе казано толкова трогателно, че тя притихна.

Издърпа ръцете си и изтри сълзите си, като се опитваше да вникне в думите му.

— Не ти вярвам — изрече тя най-сетне, без да вдига поглед.

— Веднъж вече ти казах, имам усещането, че душата ти е част от душата на Фейт. Допълваш именно тази част от нея, която ѝ липсваше — тя не бе помъдряла. Все още мисля така. Твърдо вярвам, че ще се срещнем отново, иначе какъв е смисълът от времето, което прекарахме заедно? Съдено ни е да се съберем във вечността — усмихна се и повдигна брадичката ѝ, за да го погледне и да се убеди в непреклонната му увереност. — Вярвам дълбоко в това, което ти казах. Ти също трябва да повярваш.

Изтощена немощна усмивка затрептя на устните ѝ.

— Ти си луд, Арман...

Палецът му изтри последната търкулнала се по лицето ѝ сълза.

— Но поне не съм сам, Хоуп.

— Не, не си.

— Вярваш ли ми?

— Опитвам се...

Усмивката му я трогна до дъното на душата. Щеше да я съхрани, да я запази за дълго, завинаги.

— Ще повярваш, любима. Ако самоубийството е начинът, тогава нямаше ли Фейт да е до мен сега? — той се огледа наоколо. — Ако е така, къде е, не я виждам?

— Просто нещо ѝ е попречило — и последната ѝ надежда си отиде, след като осъзна думите му.

— Затова ще опитаме по начина, който предлагам аз, нали? Сигурен съм, че това е верният път! Твърдо съм убеден — изрече той и я привлече в прегръдките си.

Хоуп се отпусна примирено на гърдите му и се остави ръцете му да я милват.

— Обичам те — прошепна тя. — Обичам те толкова много! Сърцето ме боли...

— Нека тогава да облекча страданията ти, мила — гласът му прозвуча като вълшебен среднощен звън, погали я и изпълни гърдите ѝ с желание.

— Да — промълви Хоуп и се притисна в обятията му.

Любиха се бавно, до забрава, а след това се отпуснаха прегърнати. Клепките ѝ трепнаха, тя отвори очи и се изгуби в индигово сините бездни на погледа му. Блаженството, завладяло тялото ѝ бе ново, непознато за нея досега, едно свършено сливане на душите.

— Остани спокойно, мила... — заглъхна полека гласът му и тя разбра причината.

Бе станал ефирно лек и безплътен — бе изчерпил всичката си енергия и сила и образът му бавно изтляваше.

Сякаш огромна скала я затисна, в гърлото ѝ заседна буца. Ала блажената му топла усмивка като балсам успокои душата ѝ. Нямаше значение, стига да е до нея дори като сянка. И то сега, в този миг!

Хоуп замълча, сякаш всичко бе наред.

Седмицата изтече неочаквано бързо. Двамата почти не се разделяха. Страхът, че той може да изчезне съвсем всеки момент, не ѝ даваше покой. Потискаше дълбоко страховете си, за да не забележи Арман мъката ѝ.

Много скоро трябваше да се върне в града при златаря, за да вземе готовото копие на ключа. Не смееше да спомене за предстоящото заминаване. Не ѝ достигаше сила. Но и двама знаеха, че то предстои.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Със светнало от задоволство и неприкрита гордост лице, златарят подаде на Хоуп изкусно изработения ключ.

— Не можете да отречете, че съм си свършил добре работата, нали? — попита той в очакване да чуе похвала от клиентката си.

Тя огледа внимателно направата, после премести поглед към снимката на оригинала и кимна одобрително.

— Чудесно е! Направо съвършено!

Златарят внимателно положи творението си на стъклената витрина и се намръщи.

— Знаете ли, едно от момичетата твърди, че е виждала този ключ, но не можа да се сети къде.

— Как няма да го е виждала! — усмивката на Хоуп бе ослепителна — оригиналът е в дома-музей „Джон Пикар“. Знаете ли, един от прадедите ми е бил морският капитан, предал оригинала на прадядото на Пикар. Реших да извадя копие, за да зарадвам майка ми. Не можете да си представите колко се интересува от историята на семейството ни. Това ще бъде подарък за рождения ѝ ден — обясни Хоуп, повтаряйки лъжата, която веднъж вече бе изрекла пред разпоредителката.

Лицето на златаря се отпусна.

— Добре сте го замислили. И моята майка се интересува от стари семейни истории — той се засмя. — Въпреки че никак не ми е ясно защо ѝ трябва да се рови. Нямаме и капка синя кръв във вените си, обикновени хора сме...

Хоуп постепенно се успокои, щом подхванаха по-безопасна тема. Не можеше дори да си представи на колко години е майка му, след като самият той бе най-малко на петдесет.

— Именно обикновените хора са създали държавата ни такава, каквата е днес. И те са толкова значими, колкото морският капитан за семейството ни — извади чековата си книжка от чантата и написа сумата.

Петнадесет минути по-късно си тръгна от ателието, здраво стиснала ключа. Златарят се оказа доста приказлив и любопитен и не спря да задава въпроси, които Хоуп се чудеше как да заобиколи. Но ясно съзнаваше, че постъпи добре, като побъбри известно време с него. Ако си беше тръгнала прибързано, можеше да остави впечатление, че иска да скрие нещо, и той сигурно щеше да се усъмни в измислиците ѝ. Нямаше да се учуди, ако попиташе за нея някоя от разпоредителките в дома-музей „Джон Пикар“...

Наложи си да не мисли за нещо, което едва ли би се случило, и отново се съсредоточи върху последната фаза от изпълнението на плана си. Стисна здраво волана и си представи как някой я спира, полагайки тежка ръка на рамото ѝ, и я обвинява, че е пристъпила рамките на закона.

Пъхна ключа в широката чанта от зебло, купена в един от универсалните магазини. Малко преди да се отбие при златаря, бе минала отново през музея, разхлабила бе двата горни болта и бе махнала единия от долните.

Нервите ѝ бяха изопнати докрай, когато спря до един павилион за хамбургери и си поръча сандвич със сирене и пиле и чаша бира. Върна се отново в колата, за да го изяде на спокойствие. Само след час, разпоредителките-екскурзоводки в музея „Пикар“ ще се сменят и нова жена ще поеме следобедната смяна. Тогава идваше моментът да влезе без паника и да довърши започнатото. С малко късмет, довечера щеше да е на острова.

Нямаше да позволи на късмета да ѝ изневери! Тази сутрин Арман приличаше на призрак повече от всякога. Беше просто един дух, бледо очертан на фона на синьото небе и зеленината наоколо. Не биваше да изчезва напълно, преди да се е върнала. Не можеше да постъпи така с нея.

През последните дни таеше скрита надежда, по-скоро мечта, че ако свърши всичко както трябва и открие последните липсващи парчета от мозайката, благодарните орисници ще позволят на Арман да остане с нея, цял и истински, завинаги.

Време беше! Няколко минути по-късно паркира пред къщата. Отвертката бе в задния джоб на джинсите ѝ, закрит от широкия пуловер. Грабна фотоапарата и триножника-поставка и се запъти пъргаво и наперено към входа, нарамила чантата от зебло.

Сърцето ѝ уплашено заблъска в гърдите, когато видя същата войнствена разпоредителка с каменно лице, която добре помнеше от първото си посещение. Независимо от това широката ѝ усмивка не трепна дори за миг.

— Здравейте! Как сте? — поздрави Хоуп и размаха за поздрав триножника, сякаш носеше бастун в ръка. — Дойдох да направя малко снимки за една от местните големи клечки. Сигурно вече се е обадил и ви е предупредил. Така се бяхме разбрали.

Каменното изражение на жената не се промени.

— Никой не се е обаждал — отвърна тя и очите ѝ се присвиха, докато оглеждаше подозрително момичето. — За коя местна клечка твърдите, че ще правите снимки?

— За Джеф Хадингтън. Искал да направи подарък на майка си. Доколкото разбрах, тя много задълбочено изучавала историята на Дулут и както той спомена, снимките щели да бъдат приятна изненада. Между другото, все му се струва, че любимият шезлонг на прабаба му бил съвсем същия като този и майка му искала да ѝ направят такъв. Та всичките снимки са за него, нали разбирате. Господин Хадингтън държеше да знаете това! — Хоуп умишлено наблегна на името на човека, превърнал се в един от стълбовете на обществото в Дулут.

Очите на войнствената служителка просветнаха. Момичето си представи как развежда туристите и небрежно им подхвърля чутото, сякаш небезизвестният Джеф Хадингтън лично ѝ го е казал.

— Заповядайте, моля. Имате ли нужда от помощ?

— Не, благодаря. Ще ми отнеме известно време, докато приготвя техниката — не спираше да говори Хоуп, докато се насочваше към кабинета в задната част на къщата. — А и светкавицата, нали знаете. Много е чувствителна и най-малката сянка или отблясък може да развали снимките.

Разтвори бързо триножника и нагласи фотоапарата. Отне ѝ цели пет минути да развие здраво захванатите винтове, за да може да отвори кутията. Грабна оригиналния ключ и го пусна в обемистата чанта. Тъкмо започна да ги затяга, когато служителката се появи отново.

Сърцето на Хоуп се сви. Не смееше да си поеме дъх. Очите ѝ се стрелнаха към чантата, за да се увери, че нищо не личи и едва тогава се обърна с мила усмивка към разпоредителката. Без да ѝ обръща повече внимание, пак се зае да отвинтва току-що затегнатите болтове.

— Какво правите?! — извика остро жената.

Хоуп се обърна с изумление към нея.

— Ами... Как какво? Свалям този ключ, за да го снимам. Твърде високо е поставен, нали разбирате, и стъклото отразява светлината. За да излезе добре, ще го поставя върху бюрото, там ще стане страхотна снимка...

— Съжалявам, не е позволено! — гласът на служителката прозвуча още по-остро. — Не може нито да пипате, нито да местите каквото и да е!

Хоуп повдигна рамене примирено.

— Ами добре, щом казвате. Просто исках да направя хубава снимка — измърмори тя и започна да затяга болтовете, като трескаво се молеше наум жената да не забележи колко силно треперят ръцете ѝ. Когато всички винтове бяха затегнати и обективът бе насочен към „непокътнатия“ ключ, разпоредителката я остави на мира.

Хоуп се отпусна и се усмихна измъчено. Пое си дълбоко въздух — за пръв път откакто излезе от златарския магазин с фалшивия ключ. Наложил си да не се втурне навън, а да довърши започнатото бавно и спокойно.

Успокои се и прекара още около пет минути в правене на снимки. След това прибра триножника и с истинския ключ в чантата се отправи през широкото фоайе към изхода, тръпнеща в очакване да усети тежката ръка на закона на рамото си.

Подкара без някой да я спре и се разсмя неудържимо. Хоуп Лангстън — професионална фото репортерка и царица на машинациите!

Нямаше търпение да се върне на острова и да разкаже на Арман как е минал денят ѝ! Ала неочаквано усмивката ѝ се стопи, а кракът ѝ яростно натисна газта. Помоли се да го види поне още веднъж в живота си.

Само един-единствен път...

Тъмни облаци забулиха хоризонта и мрачни злокобни сенки се стаиха в боровете и трепетликите. Хоуп дори не бе забелязала как притъмнява. Не спираше да се тревожи за Арман. Дали все още е на острова, или е изчезнал, стопил се е във въздуха в мига, когато докосна истинския ключ — последното липсващо парче от мозайката. А може би все пак я очаква и невидимата стена е паднала завинаги? Устните ѝ

отчаяно шепнеха молитви към небесата, докато се изкачваше по пътеката нагоре към хълма и всяка крачка я приближаваше към Арман.

Очите ѝ не спираха да търсят познатия силует сред боровете и местата край невидимата преграда, където той обикновено я чакаше. Паника сграбчи душата ѝ Хоуп се втурна нагоре, без да пропусне нито едно закътано местенце от гората и шубраците.

— Арман! — извика тя и гласът ѝ отекна самотно между стволовете и се понесе над водите на езерото. — Арман!

Никой не отговори. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка, ала не спря и продължи напред. Стигна до поляната, пусна чантата си на земята и бавно се огледа. Усети слабост и в отчаянието си се свлече до големия камък.

— Отишъл си е... — чу тя собствения си вопъл и не позна гласа си. Все още отказваше да приеме истината. Крепеше я една последна спасителна мисъл.

Трябваше да намери начин да го върне. Трябваше!

Да го види за последен път, за да му каже колко силно го обича, как копнее да бъде с него. Бил е прав през всичкото време, когато казваше, че са родени един за друг. Те чудесно се допълваха. Сухите ѝ очи горяха, докато си припомняше многобройните пропуснати безвъзвратно мигове, когато трябваше да му каже всичко това. Защо никога не намери сили да признае, че чувствата ѝ бяха по-силни дори от най-истинската любов, че ѝ бе нужен като земята под краката ѝ, въздуха около нея, водата и храната?

Ковчежето! Скочи и бързо влезе в палатката. Все още не бе пробвала ключа! Може пък да излезе нещо от последния ѝ отчаян опит! Може той отново да изплува от въздуха! Това наистина бе последната възможност... С неподозирана сила измъкна ковчежето от палатката и го придърпа до камъка. Дишаше тежко и неравномерно.

Изтича до чантата и взе отвертката, за да изчегърта пръстта от ключалката. Остави солените сълзи спокойно да се стичат по страните ѝ. Хлипаше отчаяно, защото земята не желаше да отстъпи това, което считаше за свое.

Отчаянието засилваше решимостта ѝ. Най-сетне тя успя да изчисти ключалката. Избърса ядно брадичката си от стичащите се сълзи, без дори да подозира, че са оставили мръсни дири по лицето ѝ.

Не я интересуваше. Не я интересуваше нищо, освен старинното месингово ковчеже, което лежеше пред нея.

Претърколи се на земята, за да достигне чантата си, и извади ключа.

Пое си дълбоко въздух и плъзна ключа в отвора, избутвайки последната пръст, заседнала там. Трябваше да бъде много внимателна, за да не повреди старинните вещи вътре. Ръцете ѝ трепереха от напрежение. Ако ключът се счупеше, всичките ѝ надежди да върне Арман, щяха да се разбият на парчета.

Сълзи отново потекоха по страните ѝ. Лек полъх на вятъра докосна разгорещеното ѝ мокро лице, но тя не усети приятелската прохладна ласка. Дори не съзнаваше, че плаче.

Когато чу подсвиркването за пръв път, реши, че вятърът си прави шеги с нея. Но то прозвуча отново, меко и нежно, до болка познато и желано! Замря на място, неспособна дори да трепне.

— Арман? — прозвуча дрезгаво шепотът ѝ. Тя издайнически подсмръкна в очакване звукът да отлети. Но той се повтори. Любимата натрапчива мелодия се понесе по лекия бриз и я обгърна нежно. Какво означаваше това? Дали бе краят, или началото? — Арман? Тук ли си? — извика тя срещу вятъра.

— Да, ma petite — гласът му бе тих и мек като шепот, но отекна в съзнанието ѝ и се запечата там с неизменната си тъга и неподражаем хумор. — Страхувам се, че те виждам много по-добре, отколкото ти мен.

Тя се обърна рязко. Очите ѝ пробягаха по всяко кътче, където би могъл да бъде.

— Къде си? — прошепна Хоуп, уплашена, че губи разсъдък.

— Във въздуха, над теб... Точно над теб, мъничката ми Хоуп.

— Донесох ключа! — вдигна го тя във въздуха като жертва пред олтара на боговете. Бе готова да даде всичко от себе си само Арман да се върне при нея. Абсолютно всичко! — Вече го пъхнах в ключалката... — опитваше се тя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Всяка глътка въздух, всеки удар на сърцето ѝ причиняваше болка. Всичко около нея ѝ причиняваше болка. Безброй невидими ками пробуждаха тялото ѝ, изтръгваха духа ѝ, оставяйки я слаба и немощна. Изтри сълзите си с опакото на ръкава си. — Все си мисля, че ще се върнеш, ако използвам ключа. Но сега разбирам, че съм закъсняла.

— Не си... — гласът му достигна до нея като тих неуверен шепот на вятъра. — Не си закъсняла, сладка моя. Дойде точно навреме.

— Какво да направя? — гласът ѝ прозвуча като плах детски вик в тъмнината.

— Стани, моя *eglantier*. Нека да те погледам цялата, както в деня на първата ни среща...

Хоуп се изправи несигурно. Ръцете ѝ сами започнаха да свалят дрехите ѝ с бързи уверени движения. Когато остана гола, тя се обърна в посоката, откъдето идваше шепотът. Не се замисли, че не го вижда. Стигаше ѝ, че е край нея, с нея, че ѝ говори. Не искаше да скъса последната нишка, която ги свързваше. Не можеше да позволи това да се случи!

Топлият бриз погали кожата ѝ, сякаш ръцете му докоснаха гърдите ѝ, пръстите му нежно пробягаха по корема и сгряха плътта ѝ с топлината си.

— Обичам те, любима! Обичам те повече, отколкото могат да значат думите. Не мога да изкажа какво чувствам. Но ти ме разбираш...

Страховете ѝ са били напразни. Той съзнаваше колко дълбока е любовта им. Думите губеха значение.

— Да, разбирам. Ти също си смисълът на живота ми — отвърна с неизмерима любов тя. Изправи се и вдигна гордо глава.

— Бъди силна, Хоуп! Никога не отстъпвай и не унивай! Ще се срещнем отново. Без значение как, къде, кога, ще бъдем отново заедно. Кълна се, така ще е! При следващата ни среща ще сме свободни да се отдадем на любовта си. Уверен съм, така ни е отредено...

Сърцето ѝ лудо блъскаше в гърдите, обзето от неистов страх, че ще го загуби. А не можеше да направи нищо! Ако си отидеше от нея, щеше да се предаде на самотата и отчаянието, да заживее отшелнически живот, стоплян единствено от спомени. Освен ако не беше прав...

— А ти... ти откъде знаеш?

Смехът му не прикри бликащата тъга.

— Откъде съм сигурен, че слънцето ще изгрее всеки Божи ден? Откъде съм сигурен, че ще имаш прекрасни деца? Някои неща са неизбежни. Уверен съм, отново ще бъдем заедно...

Страхът ѝ отстъпи пред надигащия се гняв. Не успя да се сдържи и даде воля на чувствата си.

— Ти си един арогантен надменен французин и нищо повече! — изкрещя Хоуп с надежда той да ѝ даде жадуваната вяра.

— А ти си всеотдайна любеща жена, с характер, на който биха завидели дори и самите фурии — прошепна дяволито той в ухото ѝ. — Ти си моята уханна дива роза...

Сълзите отново замъглиха погледа на Хоуп. Протегна ръце във въздуха, за да го задържи при себе си.

— Не си отивай! Моля те, не ме напускай... — шептеше отчаяно тя.

— Шшт, мъничката ми! Нека да те почувствам близо до себе си още веднъж.

Лекият бриз развя дългите ѝ коси. Тя стоеше неподвижна със затворени очи, в очакване на неизбежното. Необяснимо как топлият полъх я обгърна, докосна я нежно и обви кръста ѝ като любещи ръце. Нов пристъп на сълзи я задуши и тя избухна в ридания.

Ала съвсем скоро усети напращаща страст.

Всеки допир на вятъра разпалваше у нея огън, какъвто бе усещала само в прегръдките на Арман. Лекият полъх се заигра в косата ѝ, изрисува дългите мигли, очерта устните, сладострастно погали гърдите ѝ и те откликнаха на жадуваната ласка.

Хоуп простена, но дали в това стенание отекна мъката, че офицерът си отива, или бе отговор на томителната му милувка, тя не знаеше.

— Обичам те, Хоуп... Никога не се съмнявай в любовта ми — прошумоля ветрецът и доведе гласа на Арман.

Отговорът ѝ бе само дълга въздишка. Отметна глава назад и вдигна поглед към небето, а косата ѝ се разпиля по раменете.

— Без значение как, кога или къде, ще бъдем отново заедно, мила ми Хоуп... Бог е милостив, а ние страдахме твърде дълго.

Тя потръпна от напращащата страст в прегръдката на вятъра. Той я обгърна за последен път и сякаш се притисна към нея. Лек полъх отново докосна устните ѝ и тя жадно го пое. Ослепителна светкавица раздра небето и го обви в непрогледна зловеща тъмнина.

Хоуп се отпусна на земята, отметната глава и устремила ръце в отчаяна молба към небето. Измъчен вик, изтръгнал се от дълбините на

душата ѝ, раздра мрака и я остави сама с болката и отчаянието:

— Не-е-е-е!

Трябваше да опита! Трябваше да го върне! Тя пролази до ковчежето, завъртя ключа и чу скърцането на пружина. В мига, в който повдигна капака, целият остров притихна. Дори птиците спряха да пеят.

Той окончателно си бе отишъл.

Хоуп прекара следващите няколко дни като в мъгла. Но това нямаше никакво значение. Не можеше да преодолее учудването, че от огледалото я гледа същата жена, която неизменно отговаряше на погледа ѝ години наред.

— Вървя, говоря, жива съм... — прошепна младата жена един ден и това бяха първите думи, които произнесе след бурния следобед на хълма. Чу собствения си глас и глухият ѝ нервен смях премина в дълбоко ридание.

Случилото се бе разбило живота ѝ и всичко, което вършеше, бе ден за ден. Вече нищо нямаше значение. Нищо не беше важно. Нищо се загнезди като ключова дума в съзнанието ѝ. Без Арман и жизнеността, която той вливаше в сърцето ѝ, за нея животът бе сянка.

Месеците, прекарани с него, ѝ се струваха безкраен празник. Какво ѝ остана след раздялата, какво стана с любовта? Прастаро ковчеже с дневник, ситно изписан на френски, и миниатюрен портрет на жена, която удивително много приличаше на нея. О, да, разбира се! Също и ключът от слонова кост, с който Хоуп не се разделяше. Носеше го на врата си като талисман, който да ѝ напомня за силната любов и загриженост на френския офицер, затова че е бил с нея — жив, истински... Всеки път, когато я разтърсваха ридания, тя притискаше ключа към гърдите си и я заливаше безметежно спокойствие. Арман някога го бе държал в ръцете си...

Понякога малкият предмет ѝ се струваше най-ценната вещ на света. Но имаше и мигове, когато ѝ се искаше да го стъпче, да го начупи на ситни парченца и помен да не остане от него. Може би така щеше да се освободи от властта и влиянието му. Разкъсваше се от колебания как да постъпи, но силната ѝ обич към Арман винаги взимаше надмощие над ненавистта ѝ към съдбата.

На четвъртия ден рано сутринта се събуди гневна. Седна в леглото и огледа дрехите си. Последните три дни не бе се преобличала и изглеждаше ужасно. Косата ѝ бе сплъстена и рошава, лицето — подпухнало от плач. Под помръкналите ѝ очи тъмнееха кръгове.

— Върви по дяволите, Арман! — изкрещя задавено тя. — Ти ме изостави! Заряза ме! Е, радвай се на дългоочаквания покой. Аз нямам нищо, на което да се зарадвам. Абсолютно нищо! Чуваш ли ме? — макар да съзнаваше, че е напразно, Хоуп не преставаше да вика. — Проклет да си! Ако си мъж, ще намериш някакъв изход от тази отвратителна история!

Седеше, вперила поглед в тавана, и удряше с юмруци дюшека. Как смееше да я напусне и да се носи безметежно на някой проклет ефирен облак там, в отвъдното? За какъв, по дяволите, се мислеше? Остави я да опознае рая, само за да ѝ покаже ада след това.

Изсмя се дрезгаво. Не Арман беше виновен, че тя се превърна в хленчеща тъпачка, тя самата позволи това да се случи! Всичко бе дотук! Наистина не се чувстваше добре, но нямаше намерение да се предава. Щеше да играе играта докрай! Да гние в ада дано, повече и един ден от живота си няма да загуби заради него!

Тялото ѝ се нуждаеше от движение, за да почувства живота във вените си отново. Пригответи си дрехи за една седмица и ги прибра в сака. Свали ключа от слонова кост за първи път и го прибра на сигурно място — в чантата си. Заклучи вратата след себе си и потегли към Дулут, откъдето щеше да замине за Вашингтон. Ще се види с баща си, ще даде показания пред комисията и чак тогава ще се върне отново на острова, за да събере всичките си неща.

На път за летището се отби да остави дневника на Арман за превод. Помоли да преведат първо последните страници, следващата седмица щеше да вземе готовия текст. Имаше още няколко неща, които смяташе да свърши, преди да отлети за Вашингтон.

Отби се във фризьорския салон и си поскъси косата. Остана за маникюр и дори намери време за масаж на лицето и грим. Тъмните кръгове още не се бяха заличили, но очите ѝ блестяха с неподозирана доскоро решителност. Дори джунглите на Сао Джименес не бяха

успели да сторят подобно нещо с нея. Целият си живот — баща ѝ, отвличането, кариерата — бе оставила на заден план заради Арман.

Не можа да устои на изкушението да посети още веднъж музея „Джон Пикар“. Влезе бавно и малко неуверено и се насочи през фойето към кабинета, за да види ключа от слонова кост още веднъж. Стоеше на мястото си, положен върху зелената кадифена възглавничка.

За пръв път от една седмица неуверена тъжна усмивка пробяга по устните ѝ и разкри дълбочината на чувствата и болката от раната, която дори времето нямаше да успее да излекува.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Обърна се и видя до вратата младата екскурзоводка, облечена в традиционна викторианска рокля.

— Не, благодаря. Само исках да се сбогувам — Хоуп отново се усмихна неуверено. Хвърли последен поглед към ключа, объркал целия ѝ живот, и си тръгна. Потракването на токчетата ѝ по дървения под отекваше злокобно и самотно в пустото фойе.

Хоуп се върна в Дулут чак след една седмица. Двамата с баща ѝ се разбираха чудесно. Не си спомняше отношенията между тях да са били толкова топли и сърдечни. Тази мисъл най-сетне я правеше щастлива и спокойна.

Независимо от това всяко нещо, всяка стъпка, ѝ навяваше спомени за Арман. Не че бе разбил сърцето ѝ като си отиде завинаги. И преди, а и сега, живееше от ден за ден, без значение къде по света се намира, но спомена за всеотдайната му любов я караше да се чувства самотна. Усещаше болезнено липсата му, когато видеше влюбени, и всяка глътка въздух засилваше копнежа ѝ по него.

Не можеше да каже на никого, нямаше с кого да сподели. Дори и да довереше тайната си на някого, щяха да я вземат за луда. Не би могла да се обърне към баща си. Любезно се усмихваше на непознати, разговаряше учтиво с тях по въпроси, които я отегчаваха и се преструваше, че се чувства чудесно. А сърцето ѝ се късаше от мъка. Раната щеше да остане отворена...

На тръгване от Вашингтон обеща на баща си да се върне след един месец и да прекара зимата с него. Опита се да го убеди, че всичко

е наред, но и двамата добре знаеха, че има нещо. Загрижеността му се четеше в погледа, а тя не знаеше какво да направи, за да го успокои.

Оказа се, че завръщането в Дулут е дори по-болезнено за нея от престоя във Вашингтон. Паркира колата на кея в пет и половина и се приготви да отплава за остров Тиърдроп. Бе пъкнала преведения дневник на Арман в чантата си, без дори да го прочете. Мракът се спускаше бързо. Въздухът бе по-хладен от предишната седмица. Лятото свършваше, есента бавно настъпваше. Листата крееха и след първите слани щяха да окапят.

Хоуп спа непробудно цяла нощ.

На сутринта взе душ, изми си косата и дори си сложи лек грим. Взе превода и бавно се качи на хълма до камъка. Мястото ѝ се стори подходящо, за да прочете най-съкровениите мисли на Арман.

Три часа по-късно по страните ѝ безмълвно се стичаха сълзи. Все си мислеше, че го познава, но сега вече знаеше всичко за него. Последният пасаж в дневника му ѝ разкри много повече, отколкото бе предполагала:

„... Не съм сигурен, че Фейт ще се противопостави на волята на баща си, и ще бъде моя. Още е толкова млада и уплашена от света. Моля се, когато наистина стане зряла жена, да се уповава на собствените си преценки, за да може човекът, скрит у нея, да се прояви. Цял живот ние преминаваме през трудности, болки и изпитания, чието възмездие е мъдростта. Тя все още е съвсем младо момиче, а аз искам да се държи като зряла жена, способна да посрещне проблемите, които са неизбежни за една съпруга и майка. Изпитвам нужда от присъствието ѝ като равностоен другар в живота. Съвсем не си търся дъщеря или забавление. Досега е успявала да избегне разочарования, отдавайки се единствено на удоволствията... Не би трябвало да изричам осъдителни думи за жената, която обичам. Аз самият ненавиждам грешките, които правя от време на време, но човек се учи от тях. Ала що се отнася до Фейт, не съм сигурен дали иска да се поучи, или не. Мисълта, че ме обича, ѝ харесва

повече от самото чувство. След четири дни истината ще излезе наяве. Ще се срещнем в полунощ пред Порт Хурон. Ако дойде, значи е готова да поеме отговорностите и трудностите на брака. Ако не се появи, това също означава много. Моля се намеренията ни да съвпадат, за да изживеем живота си заедно...”

Последният ред, написан отделно, с разкривения почерк на Арман, докосна най-чувствителните струни на душата ѝ:

„... Любовта никога не остава една и съща. Животът ни подлага на изпитания. И ако любовта не става по-силна, тя увяхва и бавно умира. За да съществува, необходима е надежда, много надежда... Без надежда всичко губи смисъл...”

Хоуп остави последната страница. Сълзи замъглиха очите ѝ. Кога ли е написал тази страница? Преди да умре или след като повторно е напуснал този свят?

Едно нещо беше истина. И той наистина беше прав. Фейт е била твърде млада, за да осъзнае любовта, която е била и желана, и страшна за нея.

Имаше толкова много общи неща в живота на Фейт и в нейния собствен. Фейт бе загубила майка си на възраст, когато отчаяно се е нуждаела от нея, също като Хоуп. Фейт е искала да се противопостави на решенията, наложени ѝ от баща ѝ, но ѝ е липсвала смелост. Хоуп бе успяла да избяга, но за разлика от Фейт, по-късно бе намерила начин да станат отново близки. Дори между рождените им дати имаше само два дни разлика. Тя изтри една сълза. Бяха обичали един и същи мъж. Хоуп много по-силно и страстно от Фейт, но може би защото бе преживяла повече с годините...

Усмихна се при тази мисъл.

Ако нещата наистина бяха такива, защо седеше тук и страдеше по един призрак? Смъртта не дава втори шанс. Веднъж приключил земният живот, няма връщане назад. Съдбата на Арман бе необяснима

мистерия, изключение за живот и след смъртта, иначе по цялата земя щяха де се разхождат призраци!

Ала нейният живот щеше да бъде непоносимо пуст без преживяното с Арман. Бъдещето я очакваше, макар и без човека, с когото искаше да го сподели. Все още имаше работата си, кариерата си... Бе успяла повече дори от някои мъже. Не че това бе всичко, което искаше да получи от живота, но то ѝ стигаше. Трябваше да продължи напред.

— Но не тук! — промърмори тя. — Никога повече няма да стъпя тук — плъзна поглед по пейзажа, който обичаше толкова много. Природата винаги досега ѝ бе носила успокоение. Трепетликите със сребърни върхове, вековните дъбове, високите стройни борове, които поклащаха върхари в безкрайната небесна синева. Девствен райски кът. Самотен приказан остров, незасегнат от цивилизацията...

Обичаше всичко тук, но сега то ѝ напомняше какво бе имала. Всеки спомен извикваше мисълта за Арман. Кръгът неизменно се затваряше. Трябваше да му вярва. Каза ѝ, че ще се върне при нея — някога, някъде, незнайно как. Щеше да се случи един ден. Ако е истина, ще я намери там, където е, островът не е единственото място. Вече не бе затворник на хълма.

Без дори да погледне камъка, тя тръгна по пътеката към къщата. Остави небрежно превода на кухненската маса и тръгна към кея. Напълни лодката с гориво и потегли към другия бряг. Знаеше какво трябва да направи. Стигна до ресторанта и си поръча обяд, а след това звънна по телефона.

— Свържете ме с господин Хадингтън, ако обичате! — в молбата ѝ прозвуча решителност.

Когато чу гласа му, тя си пое дълбоко дъх и се упрекна, че очаква да познае гласа на Арман във всеки мъж, с когото разговаря.

— Господин Хадингтън, Хоуп Лангстън се обаждат. Бих искала да продам остров Тиърдроп, ако това предложение ви интересува — предпочете да премине направо на въпроса.

— Разбира се, че ме интересува, госпожице Лангстън! И то много — гласът му бе топъл и уверен. — Кога мога да го разгледам?

— Когато пожелаете.

За миг се възцари мълчание.

— Ако нямате нищо против, още този следобед.

— Май доста бързате? — за нейно учудване той се засмя и Хоуп затвори очи. — От доста време ми се искаше да видя това място. Ходил съм само веднъж, майка ви беше още жива, и оттогава е все пред очите ми. Между другото, ще ми се да го купя за себе си.

Представи си високото слабо момче, зареяло поглед към хълма, пъхнало ръце дълбоко в джобовете си, когато майка му посещаваше нейната майка. Споменът бързо избледня и тя рече:

— Добре тогава. Ще се видим днес следобед.

— Между другото, госпожице Лангстън, много съм ви благодарен, че сте открила тази важна информация за махагоновия шезлонг. Майка ви е трябвало да ви нарече „Чарити“, защото само един благороден човек би постъпил като вас.

— Не ви разбирам! — изрече тя в пълно недоумение. Това до болка познато дяволито звучене на гласа му не я оставяше да помисли.

— Доколкото разбрах, сте казали, че някой от прародителите ми имал същия, или греша? — закачливостта му не изчезваше.

Къщата-музей „Пикар“! Нали там каза на жената, че Джеф Хадингтън смятал, че в семейството е имало подобен стол.

— Човек никога не знае, господин Хадингтън — отвърна смело тя и леко се усмихна. — Просто никога не знае...

— Права сте! С нетърпение очаквам да чуя какво още сте открили. Но просто сте изумили разпоредителките в музея.

— Оказа се, че не е никак трудно — отвърна тя, в очакване да чуе смеха му. — Значи ще се видим по-късно.

Затвори и усмивката ѝ стана още по-широка. Каква ирония! Именно един от наследниците на Фейт ще купи острова, който по право принадлежи на Арман. Странно защо, но ѝ се стори, че нещата си идват на мястото.

На връщане към острова забеляза черни облаци да се скупчват в небето. Нищо друго ли не можеше да предложи тази местност, освен светкавици и гръмотевици, или всичко започна с появата на Арман? Никога не бе преживявала такова бурно лято. Прехапа устни при следващата мисъл. Та нали именно светкавицата ѝ бе дала, а след това и отнела нещо безценно. И ако не видеше никога повече небесния огън, едва ли щеше да изпитва съжаления.

Прекара повече от час в хола, притихнала, свила ръце в скута си. Премисляше случилото се това лято и си взимаше последно сбогом с острова, с Арман...

Погледът ѝ се плъзна към отворените врати, когато почувства полъха на вечерния бриз, който леко поклащаше старомодните дантелени завеси.

Постепенно нереалността и безнадеждността, обгърнали я след изчезването на Арман, бавно се разсеяха. С всеки миг представата ѝ за бъдещето се променяше...

Суровите изпитания в Централна Америка я бяха калили. Успя да ги победи и надживее. Научи се да се приспособява, да посреща всеки ден с радостите и скърбите му. Бе издържала на изпитанията. Както щеше да издържи и без него. Сигурно Арман ѝ е казвал това.

Двамата с баща ѝ започваха нова страница в отношенията си. Вече не единствено като баща и дъщеря, защото бяха закъснели, а като приятели.

Далечното монотонно бучене на моторница я върна към действителността. Приблужи се до прозореца и дръпна завесите.

Джеф Хадингтън връзваше разнебитена лодка, очевидно взета под наем. Погледна я с безразличие, беше му все едно дали ще я намери потънала, или на кея. Изражението му я накара да се усмихне плахо. Не можеше да откъсне очи от него, докато вървеше по пътеката към къщата — гордо изправен, широкоплещест, с тъмна разрошена от вятъра коса.

Гледаше го и не можеше да превъзмогне натрапчивото чувство, че ѝ се струва толкова познат. Намръщи се и се опита да прогони неканените мисли, но напразно. Странно защо, ала в този миг се чувстваше по-близо до Арман, отколкото през цялата изминала седмица. Само да се послуша и ще чуе дълбокия му дрезгав смях... И думите: „Без значение кога, къде и как, ние ще бъдем отново заедно. Заклевам се, малка ми Хоуп...“

Усети как тялото ѝ тръпне пред неизвестността. Дали просто си спомни тези думи, или някой ѝ ги прошепна в ухото?

Внезапна ослепителна светкавица проряза черния облак, надвесил се над острова и падна точно зад Джеф Хадингтън. Хоуп се стресна, сърцето ѝ замря, дъхът ѝ секна. Нещо я сграбчи за гърлото,

докато го наблюдаваше в очакване да падне поразен от мълнията. Усети, че настръхва от наелектризирания въздух.

Ала вместо да се строполи покосен на земята, Джеф само погледна към небето и продължи по пътеката към входната врата, без дори да се стресне от мълнията, която падна на метър от него.

Хоуп не можеше да откъсне очи от мъжа. С големи крачки той бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Неочаквано смехът ѝ изблизна неудържимо. Втурна се към вратата, по-лека от перце.

Той небрежно си подсвиркваше старинна френска приспивна песен...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.